

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС БЕЗ ПАРИ СИ МЪРТЪВ

Превод от английски: Андрей Субашки, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

С температура, която стигаше до под нулата, и с натрупващият се по тротоарите сняг, за мен Ню Йорк беше станал неприятно място. Копнеех за слънцето. Не бях ходил в Парадайз Сити цели две години и сега имах желание да си почина в комфорта и лукса на Спаниш Бей хотел — най-добрият по бреговете на Флорида.

Бях успял да продам два разказа на „Ню Йоркър“, а пък последният ми роман беше трети в класацията на бестселъри, така че не трябваше да се притеснявам за пари. Като гледах през прозореца към сивото небе, снега и хората, които се движеха като мравки далеч под мен, на студения вятър, реших да се обадя по телефона.

Един телефон може да бъде цяло чудо на удобството. Само да имаш идея, и телефонът ще я превърне в реалност — разбира се, в случай че имаш и пари. Имах пари, така че след около пет минути вече говорех с Джийн Дълък, който беше управител на Спаниш Бей хотел в Парадайз Сити. След още няколко минути ми беше резервирана стая с балкон, огряван от слънцето по десет часа дневно.

Тридесет и шест часа по-късно пристигнах в Парадайз Сити, на летището ме чакаха с дълъг бял „Кадилак“ и той ме откара до известния хотел, който обслужваше само петдесет клиенти — всеки от тях обект на специално внимание.

Прекарах първата седмица като почивах йод слънцето, заговарях хубавиците по плажа и ядях твърде много, после си спомних за Ал Барни. Преди две години бях срещнал този подпухнал от бира лентяй и той ми даде идея за книга. Барни се представяше за човек, който винаги е нащрек. Знаеше доста за престъпността, сексуалния живот и подземния свят на Парадайз Сити, а и признаваше само собственото си мнение по всички въпроси.

Попитах Дълък дали Барни все още се върти наоколо.

— Разбира се — усмихна се той. — Парадайз Сити без Барни е като Париж без Айфеловата кула. Ще го намериш както винаги да се навърта при бар „Нептун“.

Така че след чудесна вечеря вече вървах към крайбрежието с неговите тълпи от въоръжени с камери туристи, с рибарите и рибарските лодки: една от най-зрелищните картини по бреговете на Флорида.

Открих Ал Барни възседнал възела на едно от въжетата, които заграждаха сенчестия навес на „Нептун“. Все още носеше парцалива мръсна риза и панталон на мазни петна. С тези дрехи го видях и първия път. Дори някой — вероятно той самият — беше зашил кръпка върху ризата и тя съвсем беше заприличала на нищо. С празна кутия от бира в огромната си ръка той седеше като разрушена и самотна останка от кораб сред тълпата туристи, които се движеха около него.

Да се каже, че Ал Барни е виждал и по-хубави дни, е все едно да се направи най-голямото откритие на този свят. Като го погледнеш човек сега, едва ли би могъл да се досети, че някога е живял и по-добре. Дълък ми беше казал, че Барни е имал училище за водолази и че самият той е бил треньор в него. Направо не беше за вярване. Бирата го беше съсипала. Огромен, подпухнал, с почти черно от слънцето лице, с плешивееща глава и малки сини очи, неуморно шарещи за някаква бърза сделка, сега той беше като лешояд, който се озърта за плячка. Видя ме, че идвам.

Разбрах, че си спомни кой съм, по начина, по който се сви леко и прибра навътре огромния си корем, а после хвърли кутията от бира в морето. Поздрави ме така, както човек, който дълго се е лутал в пустинята, ще се хвърли към спасителния оазис.

— Здравей, Барни — му казах и се приближих, за да седна до него. — Помниш ли ме?

Той кимна и малката му рибешка уста се размърда в подобие на усмивка.

— Да... Разбира се, че ви помня. Имам добра памет. — Очите му се бяха присвили. — Вие сте господин Кембъл, писателят.

— Прав си само наполовина. Това за писателя е вярно. Името ми обаче е Кемърън.

— А, да... Кемърън... спомням си. Ако има нещо, в което ме бива, то е да помня лица. Дадох ви малко информация за диамантите „Есмалди“, нали?

— Точно така.

Той почеса косматата си ръка.

— Написахте ли книга за тях?

Не бях чак такъв глупак, че да му призная всичко. Поклатих глава.

— Е, историята беше хубава. — Почеса се още веднъж, после погледна към вратата, която водеше за бара.

— Аз съм човек, който се ослушва за такива неща — каза ми той. — Искате ли да чуете нещо ново?

Отвърнах, че винаги ми е било интересно да чуя нещо ново.

— Искате ли да чуете за марките на Ларимор? — Той се втренчи в мене, а очите му ме изпитваха.

— Марки ли? Какво ново може да чуе човек за пощенски марки? — попитах аз.

— Е... добър въпрос. — Пъхна ръка под ризата и почеса дебелия си корем. — Всичко ли знаете за марките, господине?

Признах, че нищо не зная за марките. Той поклати глава и извади ръката си.

— Аз също — рече, — докато не чух за марките на Ларимор. Нали ви казах, че се ослушвам за такива неща. Имам някои връзки, познати, един журналист, който споменава отделни неща. Понякога и ченгетата приказват, а аз ги слушам. — Прокара опакото на ръката си по устните. — Искате ли да научите повече?

Казах му, че марките не ме интересуват. Той кимна.

— Точно така. И мен не ме интересуваха, но това е интересно. Хайде да пийнем по една бира. — Той се изправи. — Никой не знае цялата история — освен мен, защото държах очите си отворени, устата затворена. Нека поприказваме. — Той се движеше сред тълпата като булдозер. Хората или се отдръпваха от пътя му или политаха като ударени от камион. Последвах го и знаех, че мисли за бира, а когато Ал Барни мислеше за бира, никой не можеше да се надява на вниманието му, освен онзи, който наливаше бирата.

Сам, негърът-барман, бършеше усърдно стъклена чаша, когато влязохме в „Нептун“, и щом ме видя, в очите му пламна искра. Той не само ме позна, но явно се досети, че ще налива доста бира в продължение на часове и ще получи доста добро заплащане и бакшиш.

— Добър вечер, господин Кемърън, сър — рече той и леко се поклони. — Не сме се виждали от доста време. Радвам се отново да ви видя тук, сър. Какво да бъде?

— Две бири — рекох аз и понеже в Парадайз Сити беше прието така, се здрависах с него.

Барни вече беше настанил задника си на една пейка до прозореца и беше подпрял лакти върху опушената маса. Сам наля две бири и ги донесе на масата. Седнах срещу Барни. Знаех реда. С нищо не трябваше да бързам. Преди да говори, Барни трябваше да утоли жаждата си. Пиеше бирата бавно и внимателно, но не отлепяше устни от чашата, докато не я изпразнеше. После оставяше халбата, избърсваше уста с китката на ръката си и леко, но дълго се оригваше.

Не трябваше да махвам с ръка на Сам. Вече беше до масата с втората бира.

— Знаете ли, когато човек достигне моята възраст — каза Барни, — бирата е голяма утеха. Преди време доста тичах след жените. Сега те не ме интересуват, само бирата ме поддържа. — Той пипна с пръст дебелия си нос, заел половината лице, и допълни: — Ако не беше заради жена, сега нямаше да имам кихалник като този. Съпругът ѝ ни налетя, а и удряше здраво. — Той поклати глава и се извърна, за да вземе чашата. — Цяло щастие е за мен, че ме целеше само в мутрата, иначе щях да си имам много повече проблеми.

Отпих от бирата, после запалих цигара. За малко направихме пауза, в това време се мъчех да си представя на какво ли щеше да прилича Барни, ако онзи беше продължил да го млати.

— Как е господин Дълък? — попита Барни. — Няколко седмици не съм го виждал.

— Добре е, каза ми, че без теб този град щял да е като Париж без Айфеловата кула.

Барни се захили.

— Той е истински джентълмен... Не го казвам често... но повечето от богатите копелета, дето живеят наоколо, изобщо не знаят тази дума. — Изпразни чашата си и ме погледна умислен. — Искате ли да чуете за руските пощенски марки на Ларимор?

— Какво толкова интересно има за тях?

— Е, всяко нещо, което струва милион долара, е интересно — каза убедено Барни. — Направо се чудя как късчета хартия с щамповани картинки ще станат толкова ценни. Не го вярвах, докато не надуших тази история, едва тогава разбрах какво могат да направят с тях някои хора. — Наведе се напред и с показалеца, дебел като банан

ме посочи: — Знаете ли, че някои хора зад Желязната завеса използват марките, за да офейкат. Има и такива, които си влагат в тях парите, за да избегнат данъците. А пък трети направо ги имат за валута.

Казах му, че съм чувал подобни истории, но не знам какво е общото с човека на име Ларимор.

— Дълга история — каза Барни. — Мога да ви разкажа всичко при същите условия, както предишната... ако искате, разбира се.

Реших да увъртам, за да купя историята по-изгодно. Повторих, че марките не ме интересуват.

Той довърши своята бира и потропа по масата. Нямаше нужда да приковава вниманието на Сам, който облегат на бара наблюдаваше всяка негова глътка. Дойде, беше налял още една бира, и си тръгна, като взе празната чаша.

— Не мога да разбера — каза Барни. — Не се интересувате от марки, защото не знаете нищо за тях. Това е история, от която става книга. Ще ви кажа — ако аз пишех, нямаше да ви я разказвам. Щях аз да я напиша, но след като не умея, поне мога да склуча сделка. Какво ще кажете?

Казах, че след като съм на почивка и нямам какво друго да правя, най-добре е да слушам.

Малките очи отново се стрелнаха в мен изпитателно:

— При същите условия като първия път?

— Условия ли? Какви условия?

Той не се поколеба. Може и да не си спомняше моето име, но положително си спомняше колко ме изработи за предишната история.

— Колкото бира искам, храна и няколко долара, за да се погрижа за себе си.

— Добре — казах и му предложих двадесет долара. Той ги пъкна в джоба си и махна на Сам.

— Няма да ви разочаровам, сър. Гладен ли сте?

Отвърнах се, че не съм.

Поклати глава с явно неодобрение.

— Когато имате възможност да хапнете, трябва да го правите. Човек никога не знае кога ще дойде следващото ядене.

Казах, че ще го запомня. След малко Сам донесе три сочни хамбургера, които изпускаха пара. Сложи ги пред Барни, който прие

факта с доволно подсмъркване. На мен ми се видяха апетитни колкото одрана котка.

Докато чаках, Барни взе да мляска. Това му отне време. След като изгълта и втория хамбургер и довърши бирата, се облегна назад, избърса устните си с длани и се приготви да говори.

— Доста хора са намесени в тази история — рече той. — За да ви запозная с положението, ще започна с Джоуи Лък и дъщеря му Синди. А след това ще ви разкажа и за Дон Елиът. — Той спря и насочи ръка към мен. — Помните ли Дон Елиът?

— Кинозвездата ли?

Барни кимна с глава.

— Същият. Гледали ли сте някой от филмите му?

— Не е по мой вкус. Той е приемникът на Еръл Флин, нали? Твърде банален, но пробивен изпълнител.

— Може и така да се каже, но си има своите почитатели. Направи шест филма и те му донесоха доста пари.

— Не съм чувал името му наскоро. Какво стана с него?

— Всичко с времето си, господине — рече Барни, — ще стигнем и до него малко по-късно. Искам да ви разкажа историята хронологически. — Погледна нервно към Сам, който пълнеше поредната бира. — Стъпка по стъпка... по малко и в точното време. А за да разбере човек това, което смятам да разкажа, трябва да се приготви да слуша по начина, по който разказвам.

Казах, че съм съгласен, и го попитах дали има нещо против да започне.

— Ще започна с Джоуи Лък и дъщеря му Синди — умалително от Лусинда, защото те играят голяма роля в историята с марките на Ларимор. — Барни ме погледна хитро. — Надали изобщо сте чували, че колекция от марки на стойност един милион долара е била открадната?

Отговорих, че дори и да съм чувал, не съм проявил интерес.

Барни се намръщи. Явно искаше да направи от историята цяла драма, а досега не получаваше от мен нужното внимание и нужната реакция.

— Ще ви разкажа за кражбата по-късно. — Направи пауза, за да атакува третия хамбургер, който вече се беше залоил и имаше доста гнусен вид. След като дъвчи известно време, се разположи по-удобно,

положи огромните си ръце на масата и се наведе напред. Най-последно сложи сигурен, че е готов да играе честно.

— Та за Джоуи Лък... единственото нещо, което е свързано с щастието при него, е името му^[1]. Той беше джебчия. — Барни отново направи пауза. — Знаете ли какво е джебчия?

Казах, че джебчия е човек, който си пъха пръстите по джобовете на хората и вади оттам каквото намери.

— Точно така — одобри моя отговор Барни. — Джоуи беше джебчия на дребно. Ако за седмица измъкнеше сто долара, нещо, което се случваше рядко, можеше да си въобрази, че е станал Хенри Форд. Джоуи винаги мислеше и действаше на дребно, но го правеше така прецизно, че ченгетата изобщо не го надушваха. Имаше дужина джебчии на едро и свършиха зад решетките, но Джоуи не беше като тях. Дори нямаше досие. Искам да ме разберете, господин Кембъл, че Джоуи...

Помислих си, че тъкмо сега е моментът да стегна Барни и да запrikaзва направо, така че го прекъснах с напомнянето, че името ми е Кемърън.

— А, точно така... Кемърън... — Почеса върха на носа си, размърда се на мястото си и продължи: — Та както разправях, Джоуи не беше лошо момче. Всъщност може дори да се каже, че беше добро момче. Разбрах се с него. Когато имаше някакви пари за харчене, което не се случваше често, винаги можеше да почерпи една бира. Ще го опиша, за да добиете представа за него: слаб и висок, с вече леко прошарена коса. Имаше едно от онези невзрачни лица, дето се срещат всеки ден. Лице, което не можеш да запомниш, лице, което не се извъръщаш да видиш втори път. Винаги носеше изтърган сив костюм и сламена шапка. Беше на около петдесет години. Беше се оженил рано, а жена му беше починала при раждането на дъщерята, която той кръсти Лусинда. Доколкото съм чувал, Джоуи никога не се беше разбираше с жена си, така че нейната загуба не го е безпокояла много. Но беше направо луд по Синди. Даде й добро образование и не криеше от нея с какво се занимава. Синди го обожаваше и скоро след като свърши училище стана негова съучастничка. Той я беше научил на всичките си трикове и тя на осемнадесет години беше добра почти колкото него. А това последното не е малко, той си беше създал име в занаята. През летните месеци работеха в Ню Йорк, но дойдеше ли

зимата, се местеха по тези места. Тук падаше много работа, но те съумяваха да се изхранват с малко и малки операции, живееха скромно, без никакви амбиции да забогатеят. — Барни спря, вгледа се в стъклената чаша с бира на масата, после продължи: — Ще ви опиша Синди. На около двадесет години тя беше направо изключителна. По мое време — искам да кажа, в моята младост — съм виждал какви ли не хубави момичета, но никое от тях не беше хубаво като Синди. Като баща си беше висока. Руса, с фигура, заради която би се задръстила градска улица, и с крака, заради които можеха да станат катастрофи. Външният ѝ вид тревожеше Джоуи. Знаеше, че рано или късно около нея ще се завърти мъж и той ще я загуби. Това се превърна в кошмарен страх за него. Просто не можеше да си представи живота без дъщеря си. Чак докъм двадесетгодишната си възраст Синди не показваше интерес към момчета. Можеше спокойно, за развлечение, да завърти главата на когото си поиска, но на нея просто не ѝ се играеше. Да се движи заедно с Джоуи, да върши дребни джебчийства и да поддържа къщата чиста — това ѝ се виждаше напълно достатъчно. Джоуи се молеше така да продължи, но знаеше, че се самозалъгва. За да ви дам още по-ясна представа, ще ви опиша накратко един обикновен ден от живота им. Ставаха късно и докато пиеха кафе, обсъждаха менюто за деня. Бяха убедени, че човек трябва да се храни добре, но с минимални разходи благодарение на магазините на самообслужване в района. Джоуи беше измислил хитър начин да подsigури цялото необходимо количество храна и питиета не съвсем срещу нищо, но без всякакъв риск. Беше направил лека кошничка с овална форма и с отворен горен край, която Синди беше привързала за корема си. Отгоре тя обличаше пелерина, каквато носят бременните жени. Както се придържаше за ръката на баща си, с грим, който придаваше блед израз на лицето ѝ, тя приличаше на, смело младо момиче, което скоро ще роди първото си бебе. И не само че избягваха всички опашки, но и разсейваха всякакви подозрения, докато Синди съумяваше да открадне и сложи в кошницата най-добрите опаковки с месо и всичко необходимо за хубаво ядене, докато Джоуи в същото време я наблюдаваше с поглед на невинен християнин богомолец. Така правеха чудесен малък обир и осигуряваха храната си без да се охарчват. След това се връщаха вкъщи и докато Синди готвеше обяда, Джоуи четеше на глас вестникарски заглавия на статии, които смяташе, че представляват

някакъв интерес за тях. След като обядваха, те се разделяха. Синди действаше из магазините, докато Джоуи обикаляше автобусите. Към пет часа следобед се срещаха с достатъчно пари, за да платят вечерята си в някой ресторант, а им оставаше и по някой и друг долар, който скътваха за черни дни. После обикновено гледаха телевизия, докато станеше време да си лягат, и на следващия ден повтаряха същата схема. Това не беше начин на живот, който може да се нарече вълнуващ, но той напълно ги задоволяваше. — Барни кимна на Сам, който току-що беше донесъл друга бира. — Скоро дойде време да се преместят насам — рече той. — Бяха наели малко бунгало с договор за около пет години на Крайбрежния булевард, не че беше нещо особено, но те си го харесваха, бяха хора, както казах, без особени амбиции. Пристигнаха, настаниха се и започнаха със същата рутинна програма, както когато живееха в Ню Йорк. — Барни спря, за да отпие от бирата си. — Но това пътешествие до Парадайз Сити беше предвидено да бъде по-различно. Точно тогава късметът на Джоуи започна малко да му изневерява. Нещото, от което той се страхуваше най-много, се случи. Синди се влюби.

Барни прокара пръст по чинията, обра остатъците от хамбургера и пъхна пръста в устата.

Попитах го дали не иска друг хамбургер.

— Не точно сега, може би малко по-късно — отвърна ми той. — Та Синди се влюби и това докара на сцената Вин Пина. Макар само на двадесет и шест години, той беше истински ветеран в престъпния свят. Беше се специализирал по кражбите с взлом и трябва да ви кажа, че на този свят вероятно има съвсем малко ключалки, аларми или хора от охраната, с които той не можеше да се справи. Беше постигнал добър жизнен стандарт, караше „Ягуар“, пътуваше много и спазваше такъв ритъм на кражбите, че полицията в няколко щата не можеше да го хване. Проблемът при него беше, че той не задържаше пари у себе си. Щом ги изкараше отнякъде, ги харчеше за дрехи, живот на висота и момичета. Съзнаваше го и наистина беше голям свалчач: висок, впечатляващ, силен и покварен. Носеше косата си дълга, както правят и сега, и харчеше много, за да изглежда също като тези младежи с походка на млади петли, които можеш да видиш и днес. Беше дошъл в Парадайз Сити, за да разгледа наоколо. Не е тайна, че този град е

фрашкан с хора, които имат повече пари, отколкото разум, а и вилите по околните хълмове са тъпкани с ценни неща.

Преди да дойде в Парадайз Сити, Вин работел в Маями. Тъкмо когато се канел да напусне Маями, забравил в хотелската си стая ценна кутия с бижута. Като се връщал в стаята, имал лошия късмет да попадне на хотелското ченге. Вин направо го пребил до смърт. В борбата изпуснал кутията, но се измъкнал. Знаеше, че ако оживее, ченгето ще направи за приятелчетата от полицията добро описание за него, и се премести тук.

Синди му хвърлила око, докато пробвал някакви вратовръзки в един от най-добрите магазини в града. Помислила си, че е страхотно гадже, но това явно не я спряло да се опита да стигне до портфейла му. Трябва да е имало нещо у Вин, което да я е разсеяло, защото той усетил пръстите ѝ в своя джоб. Обърнал се и ѝ се усмихнал. Спогледали се и тя усетила у себе си странното химическо съединение, наречено любов. Върнала му портфейла с мило извинение и приела предложението му да пийнат по едно с лед. Говорили си целия следобед, докато Синди се сетила, че трябвало да си е вкъщи още преди час. Това я хвърлило в паника. Не стига, че бърбила с този красавец цели часове, ами провалила следобедната си работа и не изкарала никакви пари. Обяснила всичко това на озадачения Вин, който се разсмял и ѝ дал двадесет долара, като ѝ казал, че иска да я види и следващия следобед.

Вин се бил нагледал на хубави момичета, но Синди бързо стигнала до сърцето му. Не казвам, че той се е влюбил в нея по начина, по който тя в него, но той я харесвал повече, отколкото всяко друго момиче, което бил срещал преди това, и искал да я види отново.

Синди се съгласила да се видят в „Лидо“, където можели да плуват и да говорят. Тя не скрила от него с какво се занимават с баща ѝ, за да се прехранват. Вин наистина сякаш се забавлявал от тази новина и само ѝ намекнал, че и той е в бранша, но без да навлиза в детайли. Синди се впечатлила от това, че я повозил в своя „Ягуар“. Той не е само добър, забавен и сексапилен, си мислела тя, докато си отивала към къщи, но явно и богат.

Когато се прибрала вкъщи, Джоуи бързо усетил, че нещо се е случило. В очите ѝ видял онзи отнесен израз, който момичетата имат, когато хлътнат по някой мъж. — Барни спря да разказва историята,

която явно го беше въодушевила дотолкова, че беше започнал да се вживява, и въздъхна дълбоко. — Много пъти, когато бях млад, същият този израз ме е озадачавал. Също като мен и Джоуи разпознаваше скритите нюанси, та го полазили студени тръпки, въпреки че беше достатъчно умен, за да не задава въпроси.

През следващите шест дни Синди и Вин се срещали всеки следобед и за това време вече и двамата били дълбоко влюбени един в друг. После Синди решила, че е крайно време да разкаже всичко на Джоуи. Тя се страхувала какво ще стане, но знаела, че трябва да го направи. Не можела само да го убеди да ѝ повярва. Затова споделила всичко с Вин и го помолила да се срещне с баща ѝ. Отначало Вин отказал, но Синди била толкова настоятелна, че той накрая отстъпил и решил да ѝ направи това удоволствие.

— Бъди мил с него, Вин — рекла Синди, — той винаги е бил добър баща за мен. Най-добре е да дойдеш утре по обед. Това ще ми позволи да разсея малко неприятното впечатление и да постигна обичайното му добро настроение.

— Няма проблем — казал Вин с безразличен тон. — Ще дойда. Не бих го сторил за друго момиче, но щом е за теб, ще направя изключение.

Джоуи разбрал, че му предстои да чуе това, от което се страхувал, по нервния начин, по който се държала Синди, когато се прибрала вкъщи. Джоуи имал цели шест дена, през които да свикне с мисълта, че дъщеря му най-после се е влюбила. Повтарял си наум, че това е неизбежно и че ако не иска съвсем да изгуби Синди, сега трябва да играе внимателно. Можело да е само епизодичен флирт, нещо, което няма да продължи дълго, но всъщност се съмнявал. Решил, че има едно нещо, което може да направи — да бъде разбиращ, да се преструва, че е щастлив за Синди, че очаква момчето да оправдае надеждите му и да не разочарова дъщеря му. Мисълта, че може да прекара остатъка от дните си сам, го депресирала, но нямало какво да се прави. Ако можел да убеди Синди да не бърза да се омъжва, би опитал, но би го направил много внимателно.

След вечерята, вместо да седне да погледа телевизия, Джоуи попитал тихо дъщеря си:

— Какво тежи на душата ти, милото ми момиче? Искаш нещо да ми кажеш ли?

И Синди му разказала всичко. Джоуи леко кимнал.

— Това се случва на всеки, трябваше да се случи и на теб. Твоето щастие прави и мен щастлив, но сигурна ли си в чувствата си?

Синди отишла при него и го прегърнала с двете ръце.

— Плаших се да ти разкажа всичко. Мислех, че ще се разсърдиш много.

— Че какво толкова страшно е станало? Момиче като теб трябва да се омъжи. — Джоуи се насилил да се усмихне. — А освен това искам да стана и дядо. Обичам децата. Кога ще бъде сватбата?

Очите на Синди се отворили широко.

— Ние още не възнамеряваме да се женим. Само искаме да сме заедно и да прекарваме добре времето си. Никакви деца, татко, поне още не.

Джоуи потиснал у себе си дълбока въздишка на облекчение.

— Но смяташ да се омъжиш, нали, момичето ми?

— Не сме го обсъждали — намръщила се Синди, — просто искаме да прекарваме добре.

Джоуи кимнал.

— Добре, разкажи ми за него.

И той изслушал вдъхновеното похвално слово на Синди, но душата му се стягала вътрешно, а лицето му се оживявало от фалшив интерес.

— Той е голям далавераджия — заключила тя. — Не ми е казал точно с какво се занимава, но трябва да е нещо супер. Облича се страхотно. Кара голям „Ягуар“ и е свободен, тъй като има много пари. Ще го харесах, татко. Сигурна съм.

Джоуи се съгласил. После, след известна пауза, попитал дали Вин има досие.

— Досие ли? Какво досие? — ужасила се Синди.

— Ами, нали знаеш... полицаите познават ли го... бил ли е в пандиза?

— Сигурна съм, че не е бил! Разбира се, че не е бил. Вин е твърде умен, за да има досие.

— Това е добре. — Джоуи се поколебал, после продължил. — Трябва да сме внимателни, момичето ми. Досега сме се пазили от ченгетата. Колкото по-големи са далаверите му, толкова е по-опасен за нас.

— Не знам какво искаш да кажеш! — Синди никога не му била говорила така рязко и на Джоуи това никак не се харесало.

— Нищо не искам да кажа, момичето ми. Казах само, че трябва да бъдем внимателни.

— Ние сме внимателни. Не виждам какво общо има Вин с това. Казвам ти... умът му е остър като бръснач.

От дългия опит в дребните кражби Джоуи знаел, че тези, на които умът им е остър като бръснач, са тъкмо хората, които биват залавяни, но така или иначе, той не го казал на Синди. Надявал се тази връзка да не продължи дълго. Когато Синди съобщила, че Вин ще дойде на обяд на другия ден, Джоуи й казал, че се радва.

Барни се наведе напред и се огледа за Сам. Посочи огромния си корем и направи недвусмислено движение с вежди.

— Ако нямате нищо против, господине, ще си поръчам още един хамбургер — каза той.

Срещата между Джоуи и Вин вървяла по-добре, отколкото всеки от тях бил очаквал. Джоуи седял облегат назад така, сякаш е много доволен, като знаел, че Синди слуша внимателно всяка дума, която той произнася, и следи всяко изражение на неговото лице. Във Вин имало нещо, което впечатлило Джоуи: неговото самоуверено поведение, решителният блясък в стоманеносивите му очи и някакъв намек за безпощадност — всичко това му говорело, че насреща си има не обикновен среднощен крадец. Също така разбрал, че Вин определено харесва Синди, и това му правело удоволствие: поне неговата обожавана дъщеря нямало да бъде измамена в чувствата си.

С изненада за себе си и Вин открил, че е лесно да се говори с Джоуи — бързо мислещ, хитър и в никакъв случай консервативен.

Обядът, протекъл в светски блясък, бил истински успех. След яденето Вин ги повозил с „Ягуара“ по околните хълмове, далеч от претъпкания с хора морски бряг, като надминал себе си в старанието да покаже на Джоуи, че не е случаен човек.

Около четири следобед Джоуи, който много обичал да разказва за своето минало и вече бил разказал на Вин няколко случки от своя разнообразен опит, решил, че вече е време да върви на работа.

— Ти можеш да не работиш днес, момичето ми — обърнал се към Синди. — Забавлявайте се с Вин.

Подкарали обратно към града и оставили Джоуи на автобусната спирка. След като изминали известно разстояние, Синди погледнала нетърпеливо към Вин.

Той леко се усмихнал.

— Стар симпатията — рекъл Вин. — Работи на дребно, но го харесвам. — Той сложил ръката си върху Синди. — Тримата ще се разбираме чудесно.

По този начин се завъртели нещата. След около седмица Джоуи направил предложение на Вин да се премести да живее при тях в бунгалото. След кратък размисъл Джоуи решил, че ще вижда по-често Синди, ако Вин се нанесе да живее с тях, и освен това вече открил, че му е приятно да говори с Вин. Досега дори не забелязвал колко са му липсвали разговорите с мъже.

След известно колебание Вин се съгласил. Малко се бил угрижил напоследък за своето финансово положение. Бил отседнал в скромен хотел, но цените дори на скромните хотели в Парадайз Сити са високи. Знаел, че трябва скоро да се залови за работа. До този момент се радвал на възможността да споделя компанията на Синди. Отказвал да си признае, че срещата с онова ченге в хотела му е повлияла зле на нервите. Решил да стои настрана от хотелите. Трябвало да претършува някоя от вилите, за които бил чувал толкова много напоследък. Така че когато Джоуи му предложил да се нанесе в една от свободните спални и да дава около двадесет долара месечно за общата сметка, Вин, след като хвърлил бърз поглед на портфейла си и открил, че има по-малко от петстотин долара, приел.

Въпреки че не му трябвали толкова спешно пари, Вин си казал, че е станало време да поработи. Той бил пришълец в Парадайз Сити и нямал никакви връзки, което малко усложнявало нещата. Знаел, че Джоуи и Синди са идвали често в града през последните три години, и решил да поговори с Джоуи да му посочи поле за действие.

Една сутрин, докато Синди приготвяла обяда и двамата с Джоуи седели под сянката на едно дърво в малката градина, Вин го попитал дали не познава някой купувач на крадени вещи в града, на който може да се разчита.

— Купувач на крадени вещи ли? — попитал Джоуи. — Те са няколко. Но не мисля, че са надеждни. Най-сигурен е Клод Кендрик. Той държи голям антикварен магазин в тузарския район на града и е винаги много точен. Снабдява с антики и модерно изкуство баровците, които живеят наоколо, и е направил от тях цяло състояние, обаче се занимава и с други сделки. Разбира се, зависи какво му се предлага. Ако е нещо от висока класа, ще приеме, но с дреболии просто не се занимава. Ейби Леви, който има магазин за туристически сувенири, се занимава с дребните неща, но плаща много малко. Въпреки това мисля, че Ейби е човекът, който ти трябва — решил Джоуи и погледнал замислено Вин. — Мислиш ли да се захванеш с нещо?

— Средствата ми са на привършване — казал свъсен Вин. — Да, трябва да предприема нещо.

Това било шок за Джоуи, въпреки че бил достатъчно внимателен да не се издаде. Поне от това, което му била разказала Синди, чутото сега от устата на Вин било повече от потискащо за него. Бил останал с впечатлението, че Вин има достатъчно средства.

— Виж, Вин — рекъл той. — Не прави нищо прибързано, аз...

Внезапното намръщване на Вин го накарало да замълчи. За първи път Джоуи го видял откъм по-лошата страна и това също било шок за него.

— Прибързано? Не те разбирам — изръмжал Вин. — Щом захвана някоя работа, я върша като хората.

— Сигурен съм — рекъл сприхаво Джоуи, — но се намираш в Парадайз Сити, Вин. Този град е малко особен. Той е като затворена система, ако разбираш какво искам да кажа.

Вин го погледнал внимателно.

— Като... какво?

— Момчетата тук са си организирали всичко по свой мерак — обяснил му Джоуи с поучителен тон. — Не поощряват присъствието на външни хора.

Вин въздъхнал и очите му придобили по-твърд израз.

— Така ли мислиш? Аз външен ли съм?

Джоуи направил недвусмислено движение с двете си ръце.

— Сигурно си, Вин. Момчетата няма да те харесат, ако предприемеш нещо на своя глава.

— И какво ще направят, ако предприема нещо?

Джоуи прокарал пръсти през гъстата си прошарена коса.

— Доколкото съм чувал от други случаи досега, ще предупредят ченгетата. Вин, разбери го добре, ченгетата тук са истински динамит. Тяхна работа е да пазят богатите и повярвай ми, добре си вършат работата.

Вин запалил нова цигара. Замислил се, после с малко по-глух глас попитал:

— И как да вляза в играта?

Джоуи го погледнал с нещастен израз на лицето.

— Малко е сложно. Можеш да поговориш с Ейби. Кажу му, че си в бранша, и го помоли любезно да види какво да направи за теб. Това е единственият начин. Ако Ейби ти откаже, ще трябва да се примириш с положението. Просто няма да вършиш нищо в този град. Само да направиш нещо без позволенията на Ейби, със сигурност ще бъдеш предаден на ченгетата.

— В Маями никога не съм имал проблеми от подобен род — разгневил се Вин. — Какво му става на този проклет град?

— Тогава чуй съвета на по-стария от теб — рекъл Джоуи. — Можеш да живееш тук и да работиш в Маями, не е толкова далеч. Можеш да прекарваш по два дена там, да си свършваш работата и да се връщаш обратно тук.

Вин поклатил глава.

— Маями е твърде далеч за мен сега — казал навъсен. — Трябва да работя в този град и смятам да видя как да го направя.

Джоуи се размърдал на стола си.

— Да нямаш някакви неприятности?

— Неприятности? Не, но полицаите в Маями имат моето описание. Не мога да се върна там. — Вин се загледал в синьото небе. — Ще ти кажа нещо. Направо ми прилява от този начин на живот, Джоуи. Веднага щом пипна някоя сума, я пропилявам или я загубвам. Искам да направя нещо, което да ми свърши повече работа, така да се каже; което да ме освободи за три или четири години... искам да се оженя за Синди. Искам да купя бунгало някъде по този бряг за нас тримата и да си живеем в него. Можем да ходим за риба, да си говорим. Синди и аз ще се забавляваме чудесно и ще бъдем до теб, защото аз те харесвам, Джоуи. Не искам да ни напускаш. Говорили сме за това. Когато аз и Синди искаме да сме сами, ще ти го покажа

толкова ясно, че да го разбереш, а тъй като ти си умен, ще ни оставиш. По този начин всички ще живеем заедно и ще си караме добре.

Джоуи не можел да повярва на ушите си. Точно за това се молел и надявал. Сълзи навлажнили очите му, та се наложило да извади носната си кърпа и да се прави, че си секне носа.

— Но най-добре е да започна с нещо голямо — продължил Вин, без да забележи емоциите на Джоуи. — Трябва да е нещо голямо. За около петдесет хиляди долара. Но как, по дяволите, да намеря работа, която да донесе всичко това?

Петдесет хиляди долара!

Джоуи се изправил леко разтревожен.

— Виж сега, Вин, това е направо детски разговор. Петдесет бона! Може да ти лепнат петнадесет години, ако те хванат. Избий си го от главата. Мислиш ли, че искам да имам зет, който да лежи петнадесет години по затворите?

Вин го зяпнал, но очите му били замъглени и гледали някъде далеч. Нямало нужда да формулира в думи мисълта, която се въртяла в главата му. Джоуи знаел, че Вин си отбелязва приятелските му съвети, но пък и Вин знаел, че гледа към човек, който винаги се е занимавал с дреболии и няма нагласата да мисли на едро.

Синди дошла и застанала на отворената врата, която водела към дневната.

— Хайде, елате да обядваме! — подканила ги тя. Когато и двамата станали, Вин попитал:

— Къде да намеря Ейби Леви?

Магазинът на Ейби Леви беше разположен в близост до кея, където пускаха котви риболовните кораби. Магазинът беше една от туристическите атракции на града. В него имаше всичко, като се започне от изсушена змия и се завърши с гребен, направен от корубата на костенурка, от евтини стъклени диаманти до произведения на местното индианско изкуство, от кану до оригинална пушка, с която бил убит някакъв генерал през времето на войните и престрелките с индианците. В този магазин беше достатъчно да споменеш, че искаш нещо, и Ейби щеше да го има.

Претърпан с предмети, големият, оскъдно осветен магазин се обслужваше от четири привлекателни индиански момичета с национални костюми. Самият Леви стоеше в своя малък офис. Въпреки че имаше голям и стабилен доход от стоките, които продаваше, Леви получаваше и значителен приход според това какви кражби предлагаше на местните крадци, които пък му заделяха значителна част от печалбата.

Ейби Леви беше висок и слаб мъж с оплешивяваща глава, орлов нос и очи, безизразни като бирени капачки.

Той поздравил Вин, докато гостът сядал до старомодното му бюро, но това, което видял, никак не му харесало. Не обичал мъжете, които бият на очи с хубостта си. Бил свикнал да се занимава с малката банда местни крадци, до един раздърпани и на светлинни години от модните тенденции. Този висок мъж с бронзов загар, с чист костюм и впечатляваща вратовръзка, с излъчващата се от него арогантност накарал Ейби да изпита инстинктивна враждебност.

Вин му обяснил кой е и че търси някаква работа, с която да се захване. Ейби го изслушал, като леко поглаждал с дълги пръсти клонестия си нос, хвърлял бързи погледи към Вин, а после гледал някъде встрани.

— Ако открия нещо — попитал Вин, — готов ли сте да го купите?

Ейби не се поколебал.

— Не — отсякъл той.

Категоричният тон и враждебното изражение на Ейби предизвикали вълна от гняв, която се плъзнала през гръбнака на Вин.

— Какво искате да кажете? — изръмжал Вин. — Вие сте забъркан в проклетия бизнес, нали така?

Ейби приковал капачкоподобните си очи във Вин.

— В бизнеса съм, но не и за външни лица. В този град за теб няма нищо. Опитай в Маями. Те приемат външни хора. Ние не.

— Така ли? — Вин се навел напред, а големите му китки били свити в юмруци. — Ако вие не искате моите услуги, много хора с радост биха се съгласили.

Ейби продължавал да глади носа си.

— Млади човече — рекъл той, — не го прави. Този град е само за нашите хора. А те са достатъчно и без теб. Иди в Маями и не се

опитвай да действаш тук.

— Много благодаря. И така, аз ще действам тук — казал Вин, пламнал под бронзовия загар. — Кой ще ме спре?

— Ченгетата — казал Ейби. — Ченгетата тук са наясно, че в града има някаква престъпност. Те приемат това, но няма да приемат ново лице. Все някой ще им каже, че е пристигнал нов и че има някакви намерения. Обикновено в следващите няколко дни въпросният нов или е изгонен от града, или свършва зад решетките. Приеми моя съвет: тук няма нищо за такъв като теб. Иди в Маями. Добър град за млад човек като теб... и не опитвай нищо тук.

Вин гледал неопределено дълго време този висок, тънък евреин и му просветнало, че по някакъв странен начин този човек се мъчел да му бъде в помощ. Свил рамене и се изправил.

— Е, добре — казал той. — Ще си помисля по въпроса — обърнал се, проправил си път през магазина, като не забелязвал индианките, които го гледали нежно и с надежда, и излязъл на озарения от топлата слънчева светлина кей.

За пръв път през живота си почувствал липса на самочувствие и натрапчив страх, че парите му скоро ще свършат.

Не искал да напусне Парадайз Сити. Искал да остане със Синди. Но какво да направи? Можел да разпознае предупреждението, когато го предупреждавали, а Ейби Леви му показал червена светлина.

С повлечена стъпка се запътил към мястото, където бил паркирал колата си.

---

[1] „Лък“ на английски е щастие, късмет. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

В бара влязоха пълна русокоса жена на средна възраст и човек, който можеше да ѝ е съпруг. Покачиха се на високите столчета и поръчаха уиски с лед. Мъжът, който беше започнал да плешивее и носеше яке и смачкани панталони защитен цвят, свали от себе си два фотоапарата, скъпи на вид, провесени на врата му. Той се огледа и очите му накрая се спряха на Барни, който в този момент оставяше настрана третия си сандвич.

Мъжът побутна с ръка жената, която извърна глава и погледна Барни, а бледосините ѝ очи се разшириха. Тази жена беше успяла да напъха огромните си бедра в огненочервени шорти. Усетих как при най-малкото излишно движение шортите щяха да се спукат по шевовете. Нагоре беше облечена с лек пуловер с две оранжеви окръжности на бял фон.

— Един от местните симпатяги, Тим — каза тя с достатъчно висок шепот. — Обичам този град. Не можеш да се помръднеш и метър, без да намериш нещо интересно за гледане.

Барни изглеждаше доста самодоволен в този момент.

— Виждате ли, господин Кембъл, хората ме забелязват — рече той. — Господин Дълък е прав. Аз съм атракция за туристите. — Посочи ме с дебелия си пръст. — Готов съм да се обзаложа на един никел^[1], че преди тези двамата да си тръгнат, смотанякът ще иска да ме снима.

Казах, че съм съгласен да се обзаложа, но го попитах каква е по-нататък историята. Барни кимна.

— А... добре, вече знаете за Джоуи, Синди и Вин. За малко ще ги оставим на мира, за да проследим не толкова радостните перспективи, които се откривали пред Вин. Той можел, разбира се, да се придвижи до Джексънвил и там да си пробва късмета, но точно в този момент бил здравата обсебен от идеята, че трябва да опита нещо голямо, за да може да уседне някъде със Синди и Джоуи поне за две години, без да търси работа през това време, а и знаел, че Парадайз

Сити бил единственият град, освен Маями, където можело да се извърши обир за около петдесет хиляди долара — бързо и безопасно.

Като забеляза, че дебеланата го зяпа, Барни приповдигна рунтавите си вежди и ѝ се усмихна чаровно. Жената отмести очи, наведе се към мъжа си и взе нещо да шепне в ухото му.

— Срамежливичка е — отбеляза Барни. — Почакайте малко. Сигурен съм, че ще дойдат тук да ме снимат.

Тъй като не му отговорих нищо, той продължи:

— Сега ще ви разкажа за Дон Елиът. Виждали сте много негови снимки — висок, добре сложен, приятен на външност, малко мургав и с едно сексапилно излъчване, на което повечето жени не могат да устоят.

Когато разкарали Еръл Флин, трябвало да намерят актьор, който да го замести. В „Пасифик Пикчърс“ Елиът работел по договор и те разбрали след внимателна преценка, че могат да го лансират вместо Флин. Убедили го и той се съгласил. Първите му три филма се продавали добре и направили доста пари. Като актьор бил нещо средно между Флин и Феърбенкс Старши. Както се казва, не толкова актьор, колкото човек, който разбира какво прави, и добър търговец. Посредникът му Сол Луисън бил достатъчно хитър, за да накара компанията да плаща на Елиът процент след третия му филм, и Елиът действително започнал да печели добре. Като повечето кинозвезди, и той харчел нашироко.

Барни спря, за да дояде хамбургера си.

— Странни неща стават с тези от киното. Имат комплекс за превъзходство. Разбирате ли какво искам да кажа? — Той ме погледна с малките си преценяващи ме очи. — Смятат, че ако не го ударят на живот, другите хора ще си помислят, че не са достатъчно значителни. Те трябва да имат големи коли, страхотни жени, огромни къщи, плувни басейни. Те трябва да хвърлят пари наляво и надясно. И Елиът живеел така. Той дошъл в Парадайз Сити и си построил вила на един от хълмовете и тази вила, господин Кембъл, трябва да знаете, била пълна с всичко. Чух, че струвала около половин милион долара. Може да е преувеличение, но може и да не е. Не била чак толкова голяма, но имала всичко. Един от моите приятели по вестниците написа статия за нея и ми показа някои от снимките. — Барни пое дълбоко въздух. — Имало всяко спортно съоръжение, което може да си представи човек.

Четири спални, четири бани и дневна, която би побрала двеста души, без да си дишат във врата, трапезария, басейн, зала за игри и развлечения, сауни, скара на открито — с една дума, каквото ви дойде на ум, Елиът го имал. Имал дори свой собствен киносалон.

Освен това разполагал с три коли — „Ролс Ройс“, „Алфа Ромео“ и „Порше“. Бил контактен и го харесвали. Богатите синковци, които живеели наоколо, го забавлявали и били забавлявани от него. От филмите му идвали много пари. Нещата изглеждали като наредени за него, но както често се случва, късметът му изневерил.

В този момент дебеланата и съпругът ѝ допиваха питиетата си и ставаха от столчетата. Барни ме погледна и ми намигна, и започна да се перчи и да пригласява гънките на ризата си. Дебеланата и мъжът излязоха от бара, без дори и да го погледнат, и се разтвориха в тълпата, която се движеше по крайбрежната улица. Последва дълга пауза, а после кротко казах на Барни, че ми дължи един никел. Той поклати невярващо глава.

— Никога по-рано не се е случвало. Ако само ви кажа колко пъти съм бил фотографиран от такива туристи, няма да повярвате.

— Един никел — повторих аз.

Той не изпълни облога, а само махна с ръка.

— Да се върнем на Дон Елиът — рече твърдо и сграбчи празната си чаша от масата. Изчака Сам да му донесе още една и тогава продължи:

— Както бях започнал да разказвам, късметът започнал да изневерява на Елиът. Бил завършил шест филма и „Пасифик Пикчърс“ били сключили с него нов договор, според който щял да получи двадесет процента от печалбата на продуцента. А това щяло да му донесе милион долара плюс поемането на всичките му разходи и така нататък, и така нататък. Когато договорот най-после бил подготвен, Луисън — неговият импресарио — го извикал в Холивуд, за да подпише. По това време Елиът бил намерил някаква, в която си въобразявал, че е влюбен. Виждал съм я — добре изглеждала, шик, както се казва, руса, и, разбира се, със зелени пронизващи очи и гърди, които трудно можеха да бъдат удържани. И двамата напуснали града с „Поршето“ и тръгнали към Холивуд. На половината път дотам момичето поискало да кара. И тъй като Елиът бил луд по него, му разрешил. Малката нямала ни най-малка представа как се кара спортна

кола. Като дръпнала с около сто и пет мили в час, се врязала в един камион. Предпазният колан защитил Елиът, но воланът се забил право в гърдите на момичето. Първото, което Елиът видял след като дошъл в съзнание в частната първокласна болница, били Сол Луисън и президента на „Пасифик Пикчърс“ до неговото легло. — Барни пийна малко бира и направи убедително тъжна физиономия. — Може би сте чели за случая във вестниците? — попита ме той.

Казах, че съм пропуснал. Нямах достатъчно време, за да чета вестници, и новините от Холивуд рядко ме интересуваха.

Барни кимна.

— Момичето загинало, разбира се, а и Елиът трудно бил изкаран от смачканата кола. За да го измъкнат се наложило да му отрежат левия крак над стъпалото, което било затиснато под останките.

Президентът на „Пасифик Пикчърс“, човек на име Майър, казал на Елиът да не се безпокои, да се оправя и след това да му се обади. После го оставил. Явно бил дошъл само за да се увери, че Елиът наистина е загубил крака си. Не повярвал, когато му съобщили. До един момент разполагал с човек, който му докарвал много пари, който скачал, тичал, яздел кон, плувал, катерел се, биел се и вършел всичко, което правел и Флин, а сега имал само купчина месо без крак.

Барни се облегна назад и ме погледна.

— Представяте ли си? Човек, който е бил с потенциал да изкарва милиони долара, да остане внезапно без крак. Какво нещо, а?

Аз се съгласих.

— Дотогава Елиът бил под упойка и не знаел, че е останал без крак. И Луисън разбрал, че кокошката, която дотогава му снасяла златни яйца, вече я няма. Не му оставало нищо друго, освен да потърси заместник, също толкова добре изглеждащ, и да убеди Майър да започнат с него всичко отначало. Освен това знаел, че не може да си позволи да си губи времето с Елиът. Той съобщил на Елиът, че се е наложило да му отрежат крака, казал му, че ще се видят отново, когато Елиът го изпишат от клиниката, казал му, че ще говори с Майър, и офейкал.

След един месец Елиът отново бил в Парадайз Сити. Върнал се напълно променен: суров, раздразнителен и ожесточен. Не се виждал с никой от така наречените си приятели. Живеел самотно. След два месеца му сложили протеза. Имал достатъчно воля и се движел

усърдно с протезата. Стигнал дотам, че можел да ходи нормално, без дори намек за накуцване, но не и да тича, да скача, да се бие и така нататък. Освен това протезата му създавала комплекс. Преди да загуби крака си, той прекарвал доста време с хубавици в своя плувен басейн, но никой не плува с протеза.

Освен това Елиът спял с жени три или четири пъти седмично, но е доста трудно да спиш с някоя красавица, когато това, което би трябвало да е крак, сега било само пън. Но и това било само малка част от неговите проблеми. Щом се уверил, че вече може да ходи нормално, взел самолет до Холивуд и се обадил на Луисън. Когато влязъл в кантората на своя импресарио, Луисън зяпнал от изненада. Той бил отписал Елиът, но когато видял този красив мъж с бронзов загар да влиза в стаята, съживил идеите си за златната кокошка.

Свързал се незабавно с Майър, но Майър бил наясно, че Елиът е вече бита карта. Знаел, че няма талант на актьор. За него той с протезата си бил толкова непродаваем, колкото презерватив на евнух. Майър казал, че съжалява, но нямало начин. Луисън се опитал да го убеди да отдадат дължимото на Елиът, но когато Майър казал „не“, това било окончателно.

Луисън съобщил всичко това на Елиът, а онзи го погледнал преbledнял.

— Но с какво, по дяволите, ще живея? — изкрещял той.

Луисън бил объркан от това, че Елиът приема всичко толкова навътре.

— За какво се безпокоиш? — попитал той нетърпеливо. — Имаш права върху цели три филма, които ще ти носят приход. Най-малко тридесет хиляди долара на година ти се падат за идващите пет години и малко по-малко за следващите пет. Няма да гладуваш, а и кой знае какво ще се случи през следващите десет години — може и да измрем. Елиът свил ръцете си в юмруци.

— Дълга пари навсякъде — рекъл той. — Тридесет хиляди е просто смешна сума. Разчитах на новия договор, за да се измъкна от дупката, в която към попаднал.

Луисън се намръщил.

— Продай вилата. Можеш да получиш половин милион за нея.

— Тя не е моя, дявол да го вземе! Ипотекирана е до тавана.

— Добре, нека се разберем. Колко дължиш?

Елиът разперил ръце в знак на отчаяние.

— Не знам точно, но някъде около двеста хиляди, ако не и повече.

Луисън помислил за момент. Имал бърза мисъл и съзрял в ситуацията шанс да направи добро капиталовложение. Шестте филма на Елиът можело да донесат приход от около тридесет хиляди за следващите пет години, а и след още пет можело да носят нещо. Казал само, че може да намери някой, който да откупи правата от Елиът и да му плати общо сто хиляди долара, но имал предвид себе си.

Елиът се опитал да покачи сумата на сто и петдесет хиляди и Луисън казал, че ще види какво може да направи. Елиът се върнал в Парадайз Сити и зачакал.

Най-накрая Луисън го убедил да приеме сто хиляди и притиснат в ъгъла, Елиът се съгласил. Взел парите в брой, но от този момент нататък бил в много неизгодно положение. Парите стигнали само да покрият някои от дълговете. Имало нещо фатално около Елиът. Той просто не можел да спре да харчи. Би трябвало да се изнесе от вилата и да наеме малък апартамент. Би трябвало да уволни част от прислужниците, които поглъщали голяма част от приходите му. Не би трябвало да поръчва нов „Ролс Ройс“, за около тридесет хиляди, като обещал да плати по-късно.

Очевидно знаел, че го очаква ужасен фалит, но явно не можел да направи нищо, за да спре нещата. Хранел и някаква далечна идея, че може и да се самоубие. Бил си казал, че когато краят настъпи, ще погълне една опаковка сънотворни и с това ще свърши всичко. И ако действително го очаквал такъв край, бил решил преди това поне да си отживее.

Започнал да се забавлява наново. Партитата, които организирал, нямали по-раншния успех, защото и той не бил същият като преди. Неговото цинично, твърдо и грубо държане отегчавало и обиждало хората. Никой нямал представа, че всъщност е останал без пари. Всички знаели за протезата му и че той е загубен за киното, но мислели, че е заделил настрана достатъчно още от времето, когато бил богат и можел да си позволи всичко.

Един ден се обадил банковият му агент и го поканил да си поговорят. Елиът знаел какво означава това. Банковата му сметка била на червено с около двадесет хиляди долара и агентът, който често

играел голф с него, го уведомил любезно, че банката не може повече да му отпуска кредити.

— От управата на банката ме натискат — обяснил той на Елиът — да сведа до минимум отрицателния баланс на сметката ти. Какво можеш да направиш за това, Дон?

— Остави на мен — рекъл Елиът, — ще се помъча да се оправя някак си.

Той знаел, че всъщност няма никаква надежда да оправи нещо.

— Какво става с твоите хора, Джек? Двадесет хиляди е просто смешна сума за тях.

Банковият агент се съгласил с Елиът, но казал, че го натискат директорите му.

— Намали сумата наполовина, Дон — посъветвал го.

Елиът повторил, че ще оправи положението, и си отишъл.

„Ролс Ройсът“ бил доставен предишната седмица — бил единствената по рода си кола в града. Предложили му да я купи с предимство и той просто не могъл да устои, като знаел, че доставчикът няма толкова да го притиска да плати веднага. Открил, че благодарение на тази кола доста подкрепил впечатлението, което кредиторите му имали за него. Трябвало само да се вози в нея, за да му бъде гарантиран незабавно кредит в някой от магазините или пък при неговия шивач.

Един ден икономът му, японец, го предупредил, че запасите уиски и джин значително намаляват. Напомнил му, че на следващата вечер ще дава голям коктейл. Елиът щял да получи удар, когато Фред Бейли, управител на магазина, откъдето купувал питиетата го предупредил да си уреди сметките.

— Вече шест месеца стоят неплатени, господин Елиът — обяснил разпалено Бейли. — Точно шест хиляди долара. Мога ли да ви помоля?...

Елиът направо го зяпнал. Нямал ни най-малка представа, че паразитите, които забавлявал, са изпили шест хиляди долара само за шест месеца.

— Ще ти изпратя чек — рекъл разсеяно. — Точно сега, Фред, искам четири кашона шотландско уиски и пет кашона джин... както обикновено. Ще можеш ли да ми ги докараш следобед?

Бейли се колебаел. Но видял през прозореца „Ролс Ройса“ и с облекчение се съгласил. Никой не притежавал кола като тази, решил наум, следователно Елиът е само във временно парично затруднение.

Едва сега Елиът осъзнал, че времето не работи в негова полза. Когато се върнал във вилата, той извадил всички неплатени сметки и прекарал безрадостен следобед да ги изчислява. Открил, че дължи около седемдесет хиляди долара, без тази сметка да включва колата.

Облегнал се назад загрижен, като оглеждал луксозно обзаведената дневна на вилата си. Докато още изкарвал пари, бил купил модерни картини, скъпи скулптури и колекция предмети от нефрит, която струвала около двадесет и пет хиляди долара. Бил купил всичко това от Клод Кендрик, за който вече ви споменах. — Барни спря, за да довърши бирата си, след което ме погледна изразително. — Спомняте ли си, че споменах Клод Кендрик?

Казах, че си спомням и че Джоуи Лък е казал, че Кендрик е един от най-надеждните от бранша в града.

Барни поклати глава одобрително.

— Правилно. Радвам се, че следите внимателно разказа ми, господин Кембъл. Знаете ли какво? Няма нищо по-лошо за човек като мен, който научава толкова интересни неща, да говори на глуха за историите му публика.

Казах, че това мога да го разбера. През следващата кратка пауза Сам донесе още една бира, след което Барни започна пак.

— Това е моментът, в който трябва да представя Клод Кендрик, защото той играе значителна роля в кражбата на марките на Ларимор. — Барни пак се наведе по-близо към мен. — Да опиша Кендрик. Висок, с вид на здравеняк на около шестдесет години и ходеше с лошо нагласена перука и бледорозово червило на устните. Беше плешив като яйце и носеше перуката само за майтап. Когато при него дойдеше жена, той сваляше перуката си, както вие бихте си свалили шапката, разбирате ли, господин Кембъл? Дебел. — Барни потупа с пръсти своя корем. — Е, не по начина, по който аз съм дебел, нали? Моята тлъстина е добра, твърда, неговата беше разплута маса, а това не е добре за никого. Имаше голям дебел нос и малки очички, та с цялата тлъстина на лицето приличаше на делфин, но с тази разлика, че нямаше приятния вид на истинските делфини. Въпреки че изглеждаше комично и дори постъпваше комично, беше голям експерт в областта

на антиките, бижутерията и модерното изкуство. Галерията му беше тъпкана със страхотни произведения на изкуството и колекционери от цял свят идваха, за да купуват от него. — Барни се ухили. — И получаваха това, което искаха, но никога с пазарлъци.

Отделно от този процъфтяващ бизнес Кендрик търгуваше с крадени вещи. Беше се захванал с това по силата на обстоятелствата, може да се каже. Важни клиенти дошли при него, като искали да купят някакво много скъпо произведение на изкуството, което не било за продаване. Предложението им било толкова съблазнително, че Кендрик не могъл да устои. Той намерил двама добри крадци и те откраднали ценната творба. Колекционерите му платили и задържали онова съкровище в своите частни колекции само за свои очи. Някои от кражбите, които Кендрик организираше впоследствие, ще накарат косите ви да настръхнат. Веднъж уредил кражбата на безценна ваза на китайската династия Минг от Британския музей и това за малко не му докарало истински големи проблеми, но тази е съвсем друга история и сега няма да ви я разказвам. Искам само да имате приблизителна представа за начина, по който Кендрик действаше. Освен това осигуряваше с класически произведения на изкуството повечето от баровците, които живееха наоколо. Нещо в него просто внушаваше доверие. Хората се забавляваха с оранжевата му перука и грима, но идваха често при него за съвет и се радваха да го получат. Имаше цял тим от прекрасни момчета, експерти по интериора, и непрекъснато оправяше и преправяше разни къщи.

Когато Елиът строил своята вила, отишъл при Кендрик и онзи се погрижил за интериора. При това успял да му продаде сума нещо, включително и колекцията от нефрит, и то всичко с изключително висока цена.

Елиът решил, че чудесно може да мине и без колекцията си, и ако се наложило и без всичките картини, които красели стените на дневната му. Сега отчаяно се нуждаел от пари в брой — не да си плати сметките, те щели да почакаат, а да плати на прислужниците и да се издържа. Решил, че да продаде картините ще е най-добрият начин.

След известно колебание, защото знаел: ако се разчуе, че е започнал да разпродава имуществото си, всеки ще реши, че го е закъсал — той се отправил към галерията на Кендрик.

Луис де Марни, главният продавач в магазина на Кендрик, се отправил към Елиът още щом той влязъл в магазина.

Луис бил слаб, строен и можел да бъде на всякаква възраст от двадесет и пет до четиридесет години. Черната му коса била дълга и гъста, лицето — продълговато, с тесни очи, устата — сякаш без устни. Всичко това му придавало вид на подозрителен плъх.

— А, господин Елиът, колко се радвам да ви видя — възторжено го посрещнал той. — По-добре ли сте сега? Чудесно... чудесно. Бях направо потресен, като чух за катастрофата. Получихте ли писмото ми? Писах ви... но кой ли не ви е писал сигурно. Сега обаче изглеждате толкова добре. Чудесно!

— Клод да е наблизно? — попитал рязко Елиът. Не обичал евтини четки и особено от такива съмнителни типове.

— Да, да, разбира се — малко е зает. Нали знаете как е при нас. Горкият Клод работи до припадък. Има ли нещо, което мога да направя за вас, нещо да ви покажа, господин Елиът? — Малките очички опипвали посетителя, а устата без устни откривала бели зъби в усмивка, която не засягала очите.

— Искам да видя Клод — казал Елиът. — Побързай, Луис. Аз също съм зает.

— Разбира се, момент само.

Елиът го гледал как се полюшва грациозно към дългия коридор, който водел до приемната на Кендрик. Кендрик отказвал да нарече тази стая, в която сключвал всички свои големи сделки, „офис“. Тя представлявала голямо помещение с прозорец, който гледал към морето, и с разточително обзавеждане с някои от най-забележителните и скъпи антики, които Клод притежавал. Имал и картини, които стрували цяло състояние, сега окачени по покритите с коприна стени.

Докато чакал, Елиът се разхождал неспокойно из галерията, гледайки творбите, които изкусявали погледа в своите стъклени витрини. През трите минути, докато чакал, той хвърлил бегъл поглед на няколко неща, които би поискал да купи, но знаел, че Кендрик никога не дава на кредит независимо колко важен е клиентът.

Луис заситнил към него.

— Заповядайте... Клод е толкова щастлив! Какво става, господин Елиът, вие ни забравихте. Трябва да има четири месеца, откак ни

посетихте за последен път?

— Да — отсякъл Елиът и последвал слабата фигура на Луис. Влязъл в приемната на Кендрик.

Клод Кендрик стоял до прозореца, загледан надолу към морето. Обърнал се при влизането на Елиът и тлъстото му лице се изкривило в усмивка.

„Какъв идиот! — помислил си Елиът. — И тази ужасна перука! Та той е по-дебел от всякога!“

— Скъпи Дон — приветствал го кратко Кендрик и поел с две ръце ръката на Елиът. Онзи се почувствал така, сякаш бил пъхнал длан в купа с топло и влажно тесто. — Много се радвам да те видя пак. Неприятно беше да ни пренебрегваш толкова дълго. Как е клетият ти крак?

— Не знам — отговорил Елиът. — Изгорили са го в пещта на болницата, предполагам. — Преместил се встрани от масивното тяло на Кендрик, седнал и направо потънал в едно кресло стил Луи XVI. Попитал: — Как вървят нещата при теб?

— Горедолу... нека кажа, че не се оплакваме. Има много, за което да сме благодарни. А ти, скъпи Дон, как е при теб? — Кендрик направил пауза, наклонил глава леко встрани и в очите му проблеснало лукаво пламъче. — Чух за онзи гнусен Майър, какъв ужасен човек! Чух, че няма да поднови договора ти. Какъв човек! Не бих му продал нищо от моята галерия. Веднъж идва вече при мен. Всъщност се опита да се пазари. Има хора, с които мога да се разбера, и хора, с които просто не мога. Някои ме изпълват с погнуса. Майър е от тях. Разбираш ме... знам, че ме разбираш. Вярно ли е, че няма да поднови договора ти?

— Да не е луд — казал Елиът. — При Майър няма празно. И той е в бизнеса, за да прави пари като теб и мен. Имам протеза, Клод, и с това си платих греховете. Не обвинявам Майър. И аз бих сторил същото, ако бях на негово място.

— Няма състрадание в този ужасен свят. — Кендрик направил гримаса. — Но стига мрачни мисли. Малко шампанско... или уиски? Ще пиеш ли нещо?

— Не, благодаря.

Последвала кратка пауза, докато Кендрик се настанявал в специалното кресло, което бил проектирал за себе си: с висока

облегалка, хитро замислено да има вид на антика, то било подсилено със стомана и тапицирано с плат, който изглеждал като гоблен, но всъщност бил великолепна имитация.

— Луис ми каза, че си зает, и няма да ти отнемам много време — продължил Елиът. — Помниш ли колекцията, която ми продаде?

— От нефрит ли? Разбира се. — Погледът на Кендрик станал предпазлив. — Искаш да ти я почистят ли, Дон. Нефритът се нуждае от периодично почистване. Толкова лесно пренебрегваме съкровищата си...

— Не искам да я почистят... искам да я продам.

Кендрик свалил перуката си, прекарал копринена кърпа през главата си, сетне малко припряно пак я наместил.

— Изглеждаш ужасно с тази проклета перука — малко едно рекъл Елиът.

— Въпрос на психологически ефект — обяснил Кендрик. — Когато останах без коса, изпаднах в отчаяние. Нямах представа, приятел, как страдах. Винаги съм презирал глупаците, дето носят перуки, за да изглеждат по-млади. Така че купих тази, забавлявах се доста с нея, пък съм и по-интересен. Приятелите ми също се забавляват и го обсъждат.

Елиът само свил рамене.

— И какво от това? Впрочем готов ли си да купиш колекцията?

— Не мога да повярвам, че искаш да се освободиш от тази прекрасна колекция, скъпи мой! Може би не разбираш... хората говорят за нея. Те ти завиждат! Даже три пъти беше спомената през годината в „Светът на изкуството“...

— Искам да я продам. — Лицето на Елиът изглеждало безчувствено. — Колко струва, Клод?

Очите на Кендрик изразили внимание — бил поглед, който винаги се появявал на лицето му, когато от продавач ставал купувач.

— Колко струва ли? — повдигнал тежки рамене. — Зависи кой я иска. Аз я оценявам високо, ти също. Рядка и хубава колекция, но в края на краищата става дума за нещо особено. Не всеки ден се намират хора, които се интересуват от такива неща. — Млъкнал и погледнал изпитателно Елиът. — Смяташ ли да я размениш за нещо друго, Дони? Да не си видял вече нещо в моята красива галерия, което да е грабнало фантазията ти? Например колекцията на Споуд или...

— Искам да я продам за пари — прекъснал го Елиът. — И за Бога, не ме наричай Дони.

— Извинявай. Пари в брой? — Кендрик направил гримаса, и заприличал на делфин, който току-що е налапал въдица. — Добре, но има един проблем. Ако искаше да я замениш за нещо друго, бих могъл да ти направя много изгодно предложение, но пари в брой...

— Колко?

— Трябва да я видя още веднъж, разбира се. Хората са толкова невнимателни... може да са я повредили, но ако е в добро състояние — каквато ти я продадох, — мисля, че мога да ти предложа шест хиляди долара, да речем. Да, бих ти дал шест хиляди долара като на добър приятел.

Елиът пламнал.

— Какви глупости, по дяволите, дрънкаш? Та ти ми взе за нея двадесет и пет хиляди и шестстотин долара!

Кендрик повдигнал тлъстите си ръце и в знак на отчаяние ги сложил върху също толкова тлъстите си колене.

— Но преди цели четири години, драги ми Дон. Цените падат, особено на нефрита. Хората не искат повече да колекционират неща от нефрит. Купуват главно порцелан — Споуд... Уеджууд... големите пари са там, а не в нефрита. Но цените ще се нормализират, разбира се. Мога да ти предложа нещо, което ще ти донесе печалба през следващите две или три години. — Той млъкнал, явно разколебан. — Обаче ако действително желаш да й вземеш веднага парите, а и защото съм ти приятел, ще поема риска. Ще ти дам десет хиляди. Това е горната граница и не мога да кача нито цент отгоре.

Елиът поклатил глава.

— Не, ще опитам в Маями. Имам двама търговци там, които могат да дадат и повече. Добре, Клод, всъщност забрави за това.

— Да не мислиш да идеш при Морис Харви или Уинстън Аклънд, скъпи мой? — попитал Кендрик, а усмивката му станала съболезнователна. — Не се занимавай с тях. Те са ужасни хора и освен това при тях е фрашкано с нефрит. Преди три месеца се опитах да им продам нещо — точно преди цените на нефрита да паднат. Те ще ти дадат четири хиляди долара.

Елиът изпитал чувството на поражението. Трябвало отнякъде да намери пари. Явно десет хиляди долара като сума била по-добра от

нищо. Колекцията от нефрит не означавала вече нищо за него. Всъщност тя му била омръзнала.

— Има и още неща, които си ми продал, Клод. Не искам да задържа нито едно от тях. Точно сега имам нужда от пари в брой. Какво ще кажеш да ти ги върна?

Кендрик станал и отишъл до бара за коктейли, великолепна мебел с инкрустации от седеф и черупки от костенурка. Налял две уискита, сложил им лед от хладилника, вграден в бара, и предложил едното на Елиът. После седнал и погледнал Елиът с престомена симпатия.

— Защо не ми се довериш, скъпи Дон? Неприятности ли имаш? Дължиш пари ли? Доста си се изхвърлил и сега си го закъсал?

Елиът реагира на това, сякаш бил шибнат с камшик.

— Не ти влиза в мръсната работа и изобщо не искам проклетото ти питие! Тук съм, за да говорим по работа... нека говорим делово!

— Аз съм ти приятел — казал кратко Кендрик. — Моля те добре да го помниш. Умея да пазя тайна. Мога да ти помогна, но мисля, че имам право да знам в какво положение се намираш.

Спокойният му тон и втрещеният поглед накарали Елиът да осъзнае, че в момента е без приятели. Ако този тлъст педал със смешната си перука наистина иска да му помогне, ще е глупаво да не приеме предложението му.

След моментно колебание приел.

— Добре, Клод, ще ти кажа. Голата истина е, че съм фалирал и съм потънал до гуша в заеми. Не съм платил проклетия „Ролс Ройс“. Единственото, което мога да нарека мое, е това, което ти ми продаде.

Кендрик отпил от уискито си.

— И никакви шансове да се оправяш?

— Никакви. С мен е свършено като филмова звезда. Пък и нямам талант за актьор. Не, никакви шансове.

— Да не гледаме на нещата откъм най-мрачната им страна — казал Кендрик и почесал големия си нос. — Няма да си губя времето да ти разправам колко много съжалявам, макар че това е истина. Ти имаше шансове, но съдбата не е на твоя страна. Всички може да бъдем нещастни някога. Но в края на краищата, за разлика от толкова много нещастници, ти поне досега си имал весел живот. Това, от което се нуждаеш, е незабавна помощ. Можем сега да пратим Луис в къщата ти

да направи списък на нещата, които имаш. Много време мина, откакто си купувал от мен, и аз не помня какво точно съм ти продал.

Елиът кимнал:

— Добре, не искам Луис да си отваря много устата. Достатъчен е само слухът, че имам проблеми, за да дойдат при мен всичките ми кредитори. Трябват ми куп пари до края на месеца... остават още три седмици.

— Какво искаш да кажеш с това „куп пари“?

— Разбери, имам нужда от най-малко сто и петдесет хиляди долара. Ако не ги получа, ще затъна още повече и никой повече няма да ми дава.

Кендрик свил дебелиите си устни.

— Сумата е твърде голяма, но не е чак толкова отчайващо. Нека видим сега какво можем да направим. Луис ще дойде при теб утре в десет сутринта. Когато направи списъка, ще поговорим пак.

— Между картините има и една на Шагал, ти ми я продаде. Би трябвало да струва наистина много.

Кендрик изглеждал тъжен.

— Не е от най-добрите му, ако си спомням правилно. Мина времето, когато хората бяха луди по каквото и да е от Шагал, но, разбира се, тя има своята ценност. Можеш да разчитааш на мен. Ще направя всичко възможно, за да ти бъда полезен.

Елиът се изправил. Няма много надежда. Той инстинктивно чувствал, че тази сделка можела да му донесе малко пари, а на този стар хитрец — много.

— Добре, Клод, тогава те оставям.

— Да. — Кендрик докоснал гладко обръснатата си челюст и рекъл с безразличен глас: — Вярвам, че си чувал за Пол Ларимор?

Елиът го погледнал изненадан:

— Да, познавам го... и какво?

— Не е лесно човек да се запознае с него — казал Кендрик, а тлъстото му лице останало тъжно. — Твърде необщителен е, какво ще кажеш?

— Просто живее самотно, ако това имаш предвид. Не бих го нарекъл необщителен. Защо ми споменаваш за него?

— Както разбрах, сте приятели?

— Предполагам, че сме. Защо питаш?

— Много искам да се свържа с него, но той отказва да ме види. Намирам го доста неприятно и тъкмо се чудех дали ти не би могъл да разчупиш леда между нас?

— Ларимор е хитър. — Елиът поклатил глава. — Не е от най-доброжелателните. Какво искаш от него?

— Марки — усмихнал се Кендрик. — Исках да навляза в малко проучения досега пазар на пощенски марки. Ларимор е един от най-големите филателисти в света. Бих бил извънредно щастлив, ако ми стане съветник.

Елиът го погледнал така, сякаш не вярвал на ушите си.

— Ларимор? Твой съветник? Хайде, Клод, ти си луд! Нямаш никакъв шанс...

— Така ли мислиш? — Кендрик тъжно поклатил глава. — Добре, ще приема, че знаеш по-добре от мен. — Направил малка пауза, после продължил: — Кажи ми, ти как се сприятели с Ларимор?

— Ами освен че събира пощенски марки, той е и играч на голф. Не много добър, но като повечето, дето не са добри, е много запален по този спорт. Идваше в нашия клуб веднъж седмично и аз понякога играех с него. Видях доста зор, докато го отуча от сечените топки и оттогава винаги се е държал приятелски с мен. Но сега не го виждам — протезата сложи край на голфа.

— Невероятно. Сечени топки... Странно е как се случват нещата. — Кендрик допил уискито си. — Като не си го виждал напоследък, не можеш ли все пак да му се обадиш?

— Виж, Клод, казах ти, забрави го — рекъл нетърпеливо Елиът. — Ларимор не би ти помогнал. — Той тръгнал към вратата. — Значи Луис ще дойде утре към десет сутринта?

— Да — потвърдил Кендрик усмихнат. — Не се притеснявай. Винаги преди зазоряване е най-мрачно.

— Струва ми се, че вече съм го чувал някъде — рекъл Елиът и напуснал стаята.

— Дотук добре, господин Кембъл — каза Барни. — Искам да оцените начина, по който навързвам нещата в своя разказ, сякаш тъка килим. Но то е защото не мога да пиша правилно, иначе и аз бих бил във вашия бизнес. Имам техника, но останалото е явно за професионалисти.

Казах, че не всеки от нас може да стигне висините, и го попитах дали не иска още хамбургер.

— Не е лоша идея — рече Барни и намигна на Сам. — Като храним тялото, храним и ума, нали така?

Казах, че това е всепризнат факт.

— Добре... дотук ви докарах на сцената Джоуи, Синди, Вин, Елиът и Кендрик. Сега вече е време да ги съберем заедно и стъпка по стъпка ще го направя. — Барни изчака Сам да направи хамбургера, разгледа го внимателно, кимна одобрително, а сетне продължи:

— Джоуи не можел да си позволи да гледа как Синди се върти около Вин, защото вече знаел, че той няма чак толкова много пари. И тъй като и неговите собствени спестявания били на привършване, изпратил Синди да потършува из магазините сутринта вместо следобед, както дотогава, а той продължил да се занимава с автобусите, като оставил Вин да стои вкъщи и да мечтае за големия си удар. Така се случило, че както Синди се разхождала по главната улица, на път за един от магазините видяла „Ролс Ройса“ на Елиът, паркиран до бордюра. Видът на тази кола я накарал да замръзне на мястото си. Много хора се спирали, за да позяпат колата, но Синди направо се хипнотизирала. Това бил автомобилът на мечтите ѝ и тя така застинала, облечена в бялата си тениска и шортите, самото нямо обожание — тъкмо когато Елиът излизал от галерията на Кендрик.

Първото нещо, което Елиът забелязал у Синди, били дългите красиви крака. След това малкия ѝ задник и накрая гърдите. Тези три женски отличителни белега му направили голямо впечатление и той за момент забравил грижите си и дори протезата на крака си. Като видял Синди да стои втренчена в колата му, той се приближил до нея и рекъл с гласа си на кинозвезда, който използвал винаги, когато искал да предизвика тръпка у своите почитателки:

— Хубава е като вас, нали?

Синди се сепнала, смутила се, после се усмихнала.

— Повече. Господи! Каква великолепна кола! — След това пак се смутила, защото познала Елиът.

— Тя — продължи Барни — била почитателка на Елиът. Като малка обожавала Еръл Флин. Когато модата му преминала, започнала да обожава Елиът. Да открие до себе си любимата филмова звезда

напълно я объркало. Тя плеснала с ръце, зяпнала го така, че заприличала на хибрид между овца и крава, и възкликнала:

— О, Боже, та това е Дон Елиът!

Елиът не бил виждал възторжения израз от много време и сега му отвърнал.

— Здравейте — казал той и се усмихнал с подкупващата си усмивка, която не бил използвал от времето на протезата. — Вие ме познавате, но аз не ви познавам. Как се казвате?

Синди се съвзела.

— Не съм никоя, господин Елиът. Просто минавах наблизо и видях тази чудесна кола, спрях, а после се появихте и вие.

— Тя е моя — рекъл Елиът и за пръв път почувствал, че огромният дълг, който имал, си заслужавал цялото притеснение. — Искате ли да ви повозя? — попитал той.

— Шегувате ли се, господин Елиът?

Елиът се усмихнал, отворил вратата и ѝ махнал да се качва.

Синди изумена седнала и скръстила ръце на гърдите си.

Елиът подкарал бавно по задръстените улици, без да проговори. Един бегъл поглед към лицето на момичето му подсказал да не го безпокои, за да поживее малко с мечтите си, да се наслади на безшумното движение на колата. Излязъл от натоварените улици, потеглил по Крайбрежния булевард и натиснал малко повече педала на газта, за да поеме към околните хълмове. Карал така със сравнително ниска скорост, докато стигнал до разклона, от който започвал изоставен път. Натиснал внезапно педала на газта докрай и дал на Синди да изпита напрежението на безмълвната сила, която ги притискала към седалките, тъй като се движели с около сто мили в час. Когато вече се видял краят на пътя, който се вливал в магистралата за Маями, намалил и оставил колата да се движи по инерция.

— Какво мислиш? — попитал той. — Може би искаш да покараш малко? Ако решиш, разбира се.

Синди се втрецила. Все още била малко замаяна от високата скорост.

— Да реша ли? Какво да реша?

— Не искаш ли да я купиш? — попитал Елиът и се усмихнал. — Това беше пробно каране.

— Така ли? — въздъхнала Синди. — Де да беше. Де да имах парите. Бих искала да е моя.

Нещо у Синди привличало Елиът. Той бил свикнал на разни куклички, които знаели всичко, от нищо не се впечатлявали и винаги били готови да легнат с него, тъй че Синди му допаднала.

— Коя си ти? — попитал и запалил цигара.

Точно това тя не можела да му каже.

— Синди Лък — рекла. — Никоя... само едно момиче, което се навърта наоколо.

— А как преживяваш?

— А, нали знаете — офиси... пишещи машини... и така.

— Синди — хубаво име. Щастлива ли си?

— О, да! Да бъда в тази кола сега ли? Да, разбира се. Той се усмихнал.

— Гледала ли си някой от моите филми?

— Да, всичките! Те са също като вас... чудесни са! Елиът я усетил, че не се преструва. Думите идвали от сърцето ѝ.

— На почивка ли си тук?

— Точно така.

— Сама ли?

— Не, с баща ми.

Елиът погледнал часовника на китката си.

— Гладен съм. Искаш ли да обядваш с мен, или бързаш? Може би баща ти те чака?

Джоуи и Вин я чакали, разбира се, но тя не се поколебала. В хладилника имало половин печено пиле, та можели да обядват и без нея.

— Много бих искала да дойда с вас.

Той я отвел във вилата си.

Барни пак захвана да яде хамбургера си.

— Искам историята да звучи гладко, господин Кембъл — каза той с пълна уста. — Има подробности, които не мога да пропусна, но има и такива, които не са важни... само за да ви дам представа за атмосферата, така че не си мислете, че говоря заради самото говорене.

Казах му просто да продължи. Той кимна.

— Добре, вилата на Елиът ѝ направила огромно впечатление. Не можела да повярва, че някой живее в такъв лукс. Обядвали на терасата с изглед към пристанището и морето, заобиколена с цъфнали храсти и орхидеи. Обядът бил възхитителен дори като начин на поднасяне: малки скаридки, поръсени с чер пипер и сервирани топли, късчета филе от морски език в кашкавален сос и плодов сладолед. Имало и шампанско, което леко завъртяло главата на Синди.

Тъй като се възхищавала на всяко нещо, което виждала, Елиът я развел из вилата. Тя вървяла до него, непрекъснато пляскала с ръце, очите ѝ се въртели, тя дишала ускорено и неравно. Всичко, което виждала, просто я поразявало. Когато най-накрая я отвел пак в дневната, тя му казала най-хубавото нещо, което някой някога му бил казвал:

— Това е най-прекрасната къща, която съм виждала през живота си, и вие я заслужавате, понеже сте дарили тъй много щастие и удоволствие на толкова много хора.

Като я наблюдавал скрито и се възхищавал на хубостта ѝ, Елиът изпитал такова желание да я има, каквото не бил изпитвал от месеци. Искал да я заведе в спалнята, да я съблече нежно и да я положи на леглото. Желал да я люби така, както само той умее да люби жените, бавно, удължавайки удоволствието, докато настъпела кулминацията.

За момент му се сторило, че тя би му се отдала, но после си спомнил за протезата и желанието му се превърнало в горчивина.

И докато той стоял и я гледал, то леко го напуснало, а в крака, който отдавна се бил превърнал в купчина пепел в болничната пещ, почувствал остра болка. Всичко, което желал в този момент, било да избяга от нея. Било му хубаво за около няколко часа, но сега болката и проблемите му се върнали.

— Баща ти ще се притеснява къде може да си — казал той, а гласът му внезапно станал дрезгав. — Шофьорът ще те закара.

Озадачена от тази внезапна промяна и малко отрезвена, Синди взела да му благодари, но той отклонил благодарностите ѝ.

— За мен беше удоволствие — ѝ казал. — Трябва да ме извиниш. Имам малко работа. Засега довиждане. Тойо сега ще дойде — и напуснал стаята.

Трите часа, които прекарала с него, внезапно се разрушили от това рязко сбогуване. Тя се чувствала така, сякаш я били поляли с кофа

студена вода.

Японецът, шофьор на Елиът, с „Алфата“ я закарал до Крайбрежния булевард. Тя не искала да му позволи да я остави направо пред бунгалото. Засегнала се, че не я върнали с „Ролс Ройса“. Просто не можела да разбере какво се е случило — единствено усетила, че нещо не било наред.

Барни си наля бира, изчовърка парче месо, което се беше загнездило някъде между зъбите му.

— Тя открила Вин в градината. Джоуи бил излязъл да тършува из автобусите.

— Къде, по дяволите, се запиля? — попитал Вин. — Какво се случи?

Синди му разказала. Докато тя говорела и описвала колата на Елиът, вилата му, внезапна идея се зародила в главата на Вин.

— Тоя тип трябва да е паралия — рекъл той.

— Разбира се. Той е прочута кинозвезда. Трябва да е чудесно да имаш толкова много пари и да живееш толкова нашироко. — Синди въздъхнала. — А колата! Господи, каква кола!

— Даа — Вин присвил очи. — Какво ли има този човек!

— Милиони. Не може да живееш толкова нашироко, ако нямаш милиони.

— Ще го видиш ли пак?

— Не... той изведнъж започна да се държи странно. — Синди продължила да му разказва как тя и Елиът се разделили.

— Повечето кинозвезди са побъркани — казал Вин. — Не се ли опита да те свали?

Синди се изчервила.

— Разбира се, че не.

— Но за какво е било всичко това? — попитал Вин. — Защо те е возил и дори сте обядвали заедно?

— Е, не всеки мисли като теб! — казала рязко Синди и влязла в бунгалото.

— Скоро след пет — продължи разказа си Барни — Джоуи се върнал от работа. Нямам голям успех и бил обезпокоен. Бил откраднал пет портфейла и цялата сума от обирите за деня се равнявала на четиридесет долара.

— Къде е Синди? — попитал той, като седнал в шезлонга до Вин. Махнал шапката си и сбърчил чело. — Изкарала ли е нещо? Връщам се само с четиридесет долара.

— Мие си косата или нещо такова — казал Вин. — Да, намерила е нещо. Джоуи! Мисля, че това ще е моят голям удар!

Джоуи смръкнал и се втренчил в него.

— Удар ли? Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли, исках да намеря работа за петдесет хиляди долара, след което да напуснем това място, да купим бунгало някъде нагоре по крайбрежието, където тримата да можем да живеем заедно, и да се ожения за Синди.

Джоуи го погледнал със страх.

— Да, спомням си... но бяха само приказки, нали?

— Тримата можем да извършим акцията — казал Вин, а очите му присветнали. — Ще бъде като да вземеш гроша на слепеца.

— Но как? — попитал Джоуи, а сърцето му заудряло ускорено. „Петдесет хиляди долара!“ — помислил си той. Това бил големият удар, но и нещо, което той винаги внимавал да не предприема.

— Не се впрягай толкова и слушай — рекъл Вин. После му разказал за срещата на Синди с Дон Елиът.

— Спомняш ли си го? По едно време беше на върха на филмовата си слава. Синди каза, че у тях има много неща като за нас. Притежавал „Ролс Ройс“. Само той трябва да струва към тридесет хиляди долара. А вилата му била тъпкана с вещи.

Джоуи облизал сухите си устни.

— Мислиш ли да огледаме първо?

— Без празни приказки — сопнал се Вин. — Кой ще ти взима вещи? Нямам камион, за да прекарам товар, който струва толкова много пари. Не, Джоуи, всъщност предлагам да го спипаме и да му искаме откуп.

Джоуи почти скочил от стола.

— О, не! За отвличане може да те тикнат в газова камера. — Очите на Джоуи оглеждали със страх околното пространство. — Аз съм въвн от играта. Синди също. Не и за отвличане.

— Няма да е истинско отвличане, просто ще го попритиснем. Ще му кажем, че искаме петдесет хиляди долара. Какво са за него...

дреболия. Ще го държим, докато ни плати. Никой друг няма да знае, че сме го задържали. Ще помисля върху плана.

— Не! — казал рязко Джоуи и скочил. От навивките започнало да му прилява. — Не ме интересува как ще го наречеш. Без мен!

Вин го погледнал презрително и свил рамене.

— Добре, Джоуи, както искаш. Можем да се оправим и без теб. Мога дори и без Синди. Но когато вземем откупа, аз и Синди ще те напуснем. Толкова е просто!

— Синди няма да има нищо общо — казал Джоуи. — Тя няма дори да припари!

— А, ето я и нея. Да я попитаме — казал Вин, докато Синди прекосявала ливадата, за да се присъедини към тях.

— Да ме попитате какво? — запитала на свой ред тя. — За какво става дума, татко? Изглеждаш ми много угрижен.

— Той планира да пипне филмовата звезда! — казал Джоуи. — Трябва да е мръднал! Казах му, че нямаме нищо общо с това.

Синди хвърлила бърз поглед към Вин.

— Да го ограби ли? О, Вин!

— Е, и? — Вин протегнал дългите си крака. — Няма да му направим нищо лошо. Той е фрашкан с вещи и пари. Ще го държим тук заключен и ще го пуснем на свобода, когато ни даде откуп от петдесет хиляди долара. Нищо лошо няма да стане. Щом вземем парите, ще се преместим в друго бунгало, ти и аз ще се оженим и после три години шапка на тояга. Какво ще кажеш, скъпа? С мен ли си?

Синди погледнала озадачено Вин, после Джоуи, след това отново Вин.

— Трябва да си полудял, Вин — казала тя. — Не... нямам нищо общо.

— Но в това няма нищо лудо — възразил Вин, като се опитвал да контролира своето нетърпение. — Ти каза, че е тъпкан с вещи и пари. Добре де, какво са петдесет хиляди долара за него? Той ще плати. Хич няма да му навреди, ако го направи. Само си представи, че ние тримата сме с петдесет хиляди долара в джоба!

Синди се колебаела. Ако Елиът не я бил отпратил така, не би се двоумила, но сега, като размислила какво са петдесет хиляди долара за всички тях, не знаела какво да прави.

— Но представи си, че той не плати.

Джоуи се намръщил.

— Синди! Чуй ме... — После се спрял, понеже видял, че тя не слуша.

— Ти искаш да се омъжиш за мен, нали така? — казал Вин. — Искаш да се забавляваме, нали така? По този начин ще можем да направим каквото искаме. Хайде, Синди, кажи, че си с мен.

На Синди ѝ било дошло до гуша от живота, който водели с Джоуи. Тя никога не се оплаквала, но откак срещнала Вин, този жалък живот ѝ се струвал непоносим. Помислила пак какво значели толкова много пари и направила своя избор.

— Да, Вин. Ще ти помогна.

Той погледнал Джоуи.

— Явно мнозинството печели, Джоуи. Влизаш ли в играта, или не?

— Синди — започнал Джоуи и сложил ръка на рамото ѝ. — Това е опасно. Това си е отвличане. Срещу нас ще са федералните власти. Ще си затрием живота. Може дори да отидем в газовата камера. Не прави това, детето ми.

— Петдесет хиляди — казал кротко Вин. — Никаква опасност. Няма да има нужда повече от джебчийството. Малка хубава къщичка... и аз с теб, Синди. Би ти подходило. Ще го направя с теб и Джоуи или без теб и Джоуи... както предпочитате.

— Казах да — потвърдила тихо Синди.

Вин погледнал Джоуи.

— Ще промениш ли мнението си, или ще се разделим?

— Наистина ли мислиш, че ще успеем? — попитал мекушаво Джоуи.

— А ти да не ме мислиш за смахнат? Разбира се, ще успеем.

Джоуи се поколебал. Като гледал решителния израз на Синди, знаел, че няма да я убеди да не предприема риска. Видял, че не му остава нищо друго, освен да се хвърли в авантюрата на Вин, защото можел да загуби Синди.

— Добре, Вин... пиши ме в сметката — казал той.

---

[1] Монета от пет цента. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— На следващата сутрин — каза Барни — Елиът седял във вътрешния си двор на слънце и чакал с нетърпение Луис де Марни да направи списъка на притежанията му.

Най-накрая Луис се появил и Елиът, едва сдържайки желанието да узнае резултата от сделката, му предложил едно питие.

— Не, не, благодаря. Никакво пиене! Отивам на кино, ако се отпусна дори за миг. — Луис погледнал Елиът. — А вие все още се държите в добра форма.

Елиът, гол до кръста, със спортни панталони, с чорапи и сандали, свил рамене. Мразел да носи чорапи, но без тях блясъкът на протезата, изложена на слънчевата светлина, го депресирала.

— И аз така мисля. Седни. — Той направил пауза, после продължил. — Е, какво ти е мнението?

— Имате някои прекрасни неща, господин Елиът — казал Луис и седнал, — доста особени и много красиви.

— Зная какво притежавам — казал Елиът нетърпеливо. — Това, което ме интересува, е стойността на имуществото.

— Разбира се. — Луис размахал ръце. — Не мога да ви кажа точната цифра, господин Елиът. Разбирате, че трябва да се консултирам с Клод, но мисля, че е някъде около седемдесет и пет хиляди.

Елиът настръхнал и кръвта се качила в главата му. Не бил очаквал Луис да е много благороден, но тази оценка си била чист пладнешки обир.

— Шегуваш ли се? — попитал гневно той. — По-малко от една четвърт от това, което съм платил при покупката.

Луис придобил тъжен вид.

— Може да звучи ужасно, но точно сега, господин Елиът, пазарът още не е готов. Ако можехте да почакаете... — Той захапал долната си устна и се смръщил, уж мисли.

— Клод може да се съгласи да вземе нефрита и Шагал на консигнация и да ги изложи в галерията. По този начин ще можете да получите по-добра цена, но се иска повече време.

— Колко по-добра цена?

— Точно не мога да ви кажа. Клод ще реши цената.

— Колко дълго трябва да чакам... два, три месеца?

Луис поклатил глава. Сякаш всеки момент щял да се просълзи.

— О, не, господин Елиът, може и повече от две години. Виждате ли, нефритът... сигурен съм, че той пак ще излезе на мода и пак ще има висока цена, но не по-рано от година-две.

Елиът ударил с юмрук по коляното си.

— Изключено е да чакам толкова дълго! Само Клод може да си позволи да чака толкова. Говори с него, Луис. Кажете му, че може да вземе колекцията и Шагал, но искам незабавно парите и то добра цена, не жалките седемдесет и пет хиляди...

Луис изучавал красиво оформените си нокти.

— Разбира се, ще говоря с него. — Направил пауза и продължил: — Клод ми спомена, че искате бързо парите в брой, господин Елиът. Това ще си остане между вас, Клод и мен. Можем да ви предложим интересна сделка, щом се нуждаете от парите толкова спешно. Ще бъде много изгодно, от сорта на двеста хиляди долара. Това, плюс още седемдесет и пет хиляди за вашите неща, ще закръгли сумата по един несъмнено добър за вас начин.

Елиът го зяпнал.

— Двеста хиляди ли? — той се привдигнал. — И какво й е толкова интересното на сделката?

— Вие сте приятел на господин Ларимор, филателиста, нали?

Елиът прижумял.

— Предложението има ли нещо общо с Ларимор?

Луис го погледнал и Елиът леко сменил израза на лицето си.

— Точно така.

— С Клод говорихме вече за Ларимор. Казах му, че няма никаква надежда.

— Е, да, но идеята на Клод се доразви, откак сте говорили последния път — казал Луис, който стъпвал по много тънък лед. — Сега той е готов да ви предложи двеста хиляди долара за вашето съдействие.

Елиът въздъхнал дълбоко. Помислил си, че толкова пари биха могли да означават нещо за него в сегашното му положение.

— Моето съдействие? Виж, Луис, ще спреш ли да ми говориш като проклет дипломат и да ми обясниш накъде биеш?

— Господин Ларимор притежава някои специални руски марки. — Луис преместил поглед отново върху маникюра си. — Клод има клиент, който иска да ги получи. Вече писахме на господин Ларимор, като му предложихме да купим от него тези марки, но той пренебрегва нашите писма. Ако можете да получите марките за нас, Клод ще ви плати комисиона двеста хиляди.

— За Бога! Но каква е цената им?

— За вас или за мен... много малка, но за запаления колекционер това е голям удар!

— Колко?

— Не мисля, че има някаква нужда да навлизаме надълбоко в тази тема, господин Елиът. — Луис му се усмихнал хитро. — Това, което искам да ви кажа, е, че вероятно можете да ги вземете, и то срещу двеста хиляди долара. За вас са много пари.

Елиът се отпуснал. Това е начин да разреши сегашните си проблеми, помислил той, но може ли да убеди Ларимор да продава?

— Ако въобще говоря с Ларимор, трябва да имам някаква представа — казал той. После допълнил: — Това е очевидно, нали? Трябва да му кажа сумата, която твоят човек иска да плати. Как иначе ще го убедя?

Луис прокара пръсти по косата си.

— Не мисля, че ще стигнете донякъде с Ларимор, каквато и сума да предложите. Нашият клиент вече му писа, господин Ларимор не иска да продава. Не, преговорите с господин Ларимор няма да имат успех.

Елиът се намръщил:

— За какво всъщност намекваш?

Луис отново взел да изучава пръстите си, като че ли му било интересно.

— Имаме чувството, че вие сте в приятелски отношения с господин Ларимор и имате достъп до неговата къща, така че сигурно бихте намерили някакъв начин да получите тези марки. Ако го направите, ще ви платим незабавно двеста хиляди в брой. — Луис се

изправил, а Елиът го гледал, сякаш не вярвал на току-що чутото. — И, разбира се, няма да задаваме никакви въпроси.

Елиът останал неподвижен известно време, след което рязко попитал:

— Да не искаш да кажеш, че трябва да открадна тези марки за Клод?

Луис размахал ръце, без да го гледа.

— Не предлагаме нищо, господин Елиът. Имате възможността да придобиете тези марки — как ще стане това, не е наша работа. Ние само ще ги приберем от вас, няма да задаваме никакви въпроси и ще ви платим двеста хиляди долара.

Елиът станал на крака. Погледът му принудил Луис да се дръпне назад.

— Разкарай се! — Гневът му накарал Луис да отстъпи още повече. — Кажи на Клод, че не се разправям с глупаци! Ще намеря кой да купи моята стока... Кажи му, че ме вижда за последен път.

Луис примирен свил рамене.

— Аз го предупредих, че може и да не се съгласите, но Клод е пълен оптимист. Той няма лоши чувства към вас. Разбира се, предложението ни остава в сила, ако промените мнението си.

— Разкарай се!

Луис въздъхнал, обърнал се и леко се заклатушкарал към паркинга. Подкарал обратно към галерията и незабавно влязъл в стаята на Клод.

— Този кучи син не иска да участва в играта — казал, след като затворил вратата. — Нарече те глупак и каза, че никога повече не иска да те вижда. Предупредих те, Клод. Сега какво ще правим?

Кендрик махнал перуката си и я оставил да лежи върху бюрото, докато мислел.

— Беше добър шанс и все още може би е. Ще трябва да упражня малко натиск върху скъпия ми Дон. — Отворил едно от чекмеджетата на бюрото и извадил оттам кожен тефтер с адреси. — Кой според теб е най-големият кредитор на Елиът?

— „Люк и Фремлин“ — отговорил веднага Луис. — Оттам си купува бижутата. Последния път си взел пръстен с рубини и диаманти, който би трябвало да струва цяло състояние.

Кендрик направил справка в тефтера си, после набрал номера на „Люк и Фремлин“, най-добрия и скъп ювелирен магазин в града.

Поискал да го свържат с господин Фремлин, по-младия партньор и отявлен хомосексуалист.

— Сидни, цветенцето ми, твоят скъп Клод е. Как съм аз ли? О, хубавото ми котенце, мъча се да връзвам двата края. — Мазно се усмихнал. — А ти как си? Толкова се радвам! — Изслушал отговора и продължил: — Сидни, искам да ти пошушна нещо на ухото. Не зная дали Дон ти дължи нещо, да, да... същият, бившата филмова звезда. Да, дължи ти? Така си и мислех. Защото и на мен ми е длъжник. Много се безпокоя за него. Изпратих Луис да поговори с него тази сутрин. Нали знаеш колко съм тактичен. Луис се опитал да вземе чек, но Елиът се държал доста гадно. Оставаме с впечатлението, че той просто няма пари да плати. Ужасно, нали? Разбира се, нещастникът сега е без крак и без филмовата си работа, но си представях, че финансово е в добро състояние. Много ли ти дължи? — Клод слушал, после повдигнал вежди и пуснал мека въздишка. — Бедничкият ми! Петдесет хиляди! Но това е цяло състояние. Аз съм вътре само с пет. — Изслушал го пак. — Добре де, на твоє място бих реагирал по-бързо. Струва ми се, че той никога не е бил по-зле. Не е бил с жена, откак загуби крака си. Ужасно, просто ужасно тъжно. Исках само да те предупредя. Хайде да се видим някой ден. Довиждане засега.

Щом затворил телефона, Луис казал:

— Сигурно това ще раздвижи нещата.

— Горкият Сидни, много е глупав, но аз си го харесвам и така. Добре, да не губим време. Разходите му за напитки и храна, както и сметките при шивача трябва да са внушителни. — Кендрик си сложил перуката. — Може би една дума в ушите на когото трябва, е достатъчна. — И той отново вдигнал слушалката.

Тойо, шофьорът на Елиът, посрещнал Уинстън Аклънд на летището в Парадайз Сити, и го закарал до вилата на Елиът. Аклънд бил пристигнал от Маями със собствения си самолет по настоятелната покана на Елиът.

Аклънд бил нисък, дебел и много напорист. Един от водещите експерти по антики и изкуство в Маями, той стопанисвал процъфтяваща галерия. Все се ослушвал за някоя сделка. Когато Елиът

му казал, че има Шагал, а искал да продаде и колекция от нефрит, Аклънд го уверил, че ще долети още следобед.

Елиът го гледал, докато той инспектирал Шагал. Изразът на лицето на Аклънд не му говорел нищо. Накрая онзи се отлепил от картината.

— Може да е и Емил Ауъри, но със сигурност не е Шагал. Хубава картина. Вярвам, че не сте похарчили много за нея.

— Сто хиляди — изхриптял Елиът. — Сигурен ли сте?

— Човек никога не може да бъде абсолютно сигурен, но това е моето мнение — казал Аклънд спокойно. — Предполагам, че Кендрик ви я е продал.

— Да.

— Не е толкова голям специалист по този вид изкуство, поне не толкова голям, колкото той си мисли, че е. Може да е бил подведен. Понякога дори най-добрите оценители са се подвеждали от приликата между Шагал и Ауъри, но за мен това не е Шагал... поне не съм толкова сигурен.

Елиът почувствал как струйка студена пот пролазва по челото му.

— А за предметите от нефрит? Моля ви не ми казвайте, че и те са фалшиви.

— О, не. Много хубава колекция. Бих ви предложил двадесет хиляди за нея.

— А за „Шагал“ можете ли да ми дадете нещо?

Аклънд поклатил глава.

— Не го искам. Това е картина, която може да докара проблеми на всеки.

— А останалото?

— Нищо впечатляващо, но ако искате да се отървете от всички картини, бих ви предложил десет хиляди. Съжалявам, че трябва да ви предложи толкова малко, но те в края на краищата стават само за украса... нямат никаква стойност.

Елиът се поколебал, после свил рамене.

— Добре... дайте ми чек за тридесет хиляди и всичко е ваше.

Аклънд му дал чека. Когато си отишъл, Елиът се замислил. Може би, решил той, Клод не знае, че Шагал е фалшификат. Поколебал се, после позвънил в галерията на Кендрик.

Луис отговорил.

— Дайте ми Клод — казал Елиът.
— Господин Елиът ли е? — Да.
— Един момент. Свързали го с Кендрик.
— Ако искаш Шагал, можеш да го вземеш — казал Елиът.
— Мое скъпо момче... каква хубава изненада. От това, което Луис ми каза, разбрах, че си имал нещо против мен.
— Остави това. Какво ще ми дадеш за Шагал, преди да съм го предложил на Уинстън Аклънд?
— Аклънд? Не го прави, скъпо момче! Той няма да ти даде абсолютно нищо! Сигурно ще ти каже, че е фалшификат. Аклънд понякога е просто ужасен.
— Какво е твоето предложение?
— Бих го взел на консигнация, скъпи Дон. Може би...
— Искам пари в брой, не помниш ли? Колко?
— Тридесет хиляди.
— Но аз платих сто хиляди.
— Зная, обаче сега времената са ужасни.
— Можеш да я имаш за четиридесет и пет, но в брой.
— Четиридесет, скъпото ми момче. Това е таванът.
— Прати Луис с чека и нека я вземе — казал Елиът и затворил.
Кендрик оставил слушалката и погледнал Луис.
— Този нещастник ни продаде Шагал за четиридесет. Представяш ли си? Тъпата госпожа Ван Джонсън просто умира за Шагал. Ако от нея не измъкна сто хиляди, ще си изям перуката!
— Внимавай, Клод — казал Луис предпазливо, — ако тя е проверила?
— Разбира се, че не е проверила, както Елиът не я беше проверил. — Кендрик се облегнал, а дебелото му лице цъфнало в усмивка. — Единствената им гаранция е моята дума.

Около три следобед Елиът вече имал седемдесет хиляди в брой. Той бил осребрил чека на Аклънд и този на Кендрик в друга банка, не в своята. Знаел, че ако се бил опитал да ги осребри там, печалният факт за превишения му кредит би излязъл наяве.

Като заключвал парите в чекмеджето на бюрото, разбрал, че има възможност да си поеме дъх. Можел да плати на прислугата и да

използва остатъка от парите, за да поживее още няколко месеца. За пръв път от седмици насам се почувствал облекчен.

После иззвънял телефонът.

Елиът смръщен вдигнал слушалката. Обаждал се Лари Кауфман, агентът от „Ролс Ройс“.

— Господин Елиът? — гласът на Кауфман звучал остро и враждебно. — Обаждам се, за да се уговорим за „Ролса“. Шефовете ме притискат. Вече два месеца карате колата. Те настояват да платите незабавно.

Елиът се поколебал, но само за момент. Все още притежавал „Алфата“, за която било платено, а и за него щяло да е лудост да снесе тридесет хиляди, колкото и да обичал „Ролса“. Сега вече знаел, че трябва да мисли за всеки свой долар.

— Можете да си я вземете, Лари. Промених решението си. Не я искам.

— Не я искате? — Кауфман извисил глас.

— Точно това казах.

— Не мога да си я взема просто така. По дяволите! Сега вече е кола втора ръка.

— Добре де, вземи си я и като кола втора ръка. Аз колко дължа за това?

— Сигурен ли сте, че искате да постъпите точно така, господин Елиът?

— Колко дължа?

— Ще сключим честна сделка с вас, тъй като не мога веднага да я продам. Какво ще кажете за три хиляди?

— Това ли е честно?

— Честно е и го знаете, господин Елиът.

— Добре, добре. Ела си я вземи. Ще ти приготвя чек. Елиът се постарал да изглежда безразличен, но сърцето му се свило като видял как Кауфман откарва „Ролса“ с трите хиляди в джоба си. Елиът се съмнявал, че чекът има някакво покритие. Надявал се, че банковият му агент просто ще надпише още малко сметката му. Все пак, помислил си той, заслужава си опита.

Когато следобед полегнал да дремне във вътрешния двор, се обадил неговият банков агент.

— Дон... Кауфман току-що беше при мен и ми представи чека ти за три хиляди. Зачетох го, защото сме добри приятели, но това ти е за последен път. Трябва да направиш нещо за сметката си. Никакви чекове повече, Дон. Разбираш ли?

— Разбирам... разбирам. Ще продам някои неща — казал Елиът вяло. — В края на краищата ще я уредя.

Вълците се навъртат в кръг, помислил си той. Е добре, има най-малко седемдесет хиляди в бюрото си. Може да е добра идея да се качи на „Алфата“ и да отиде до Холивуд, да прекара в някой мотел около две седмици и да остави дълговете сами да се погрижат за себе си.

Колкото повече си мислел, толкова повече му харесвала идеята, но не бил уцелил най-добрия си ден. Тъкмо станал с намерението да опакова багажа си и да се махне, неговият майордом се появил на пътеката.

— Има един господин тук...

Висок мъж с изсечено лице, облечен в костюм, излязъл иззад майордома и се спрял пред Елиът.

— Казвам се Стан Джерълд, господин Елиът. — Той направил пауза, докато майордомът ги напусне, и после продължил: — Натоварен съм от „Люк и Фремлин“ и „Хендкок и Елисън“ да събере две неизплатени сметки. Поръчано ми е да ви уведомя, че ако още сега не получа чек с гаранция, в края на месеца ще имате призовка от съда.

— Наистина ли? — Елиът се насилил да се усмихне. Знаел, че ако му връчат призовка, вълците веднага ще се втурнат.

— И колко ви дължа?

— Шестдесет и една хиляди долара.

Елиът се стъписал, но успял да задържи усмивката си.

— Чак толкова много? — Той знаел, че не може да си позволи да му бъде връчена призовка. — Ще ви платя в брой.

Десет минути по-късно, след като Джерълд напуснал, парите на Елиът се били стопили до девет хиляди долара.

Той запалил цигара и като се облегал на стола, се замислил за бъдещето си. Изглеждало още по-отчайващо от преди. Той знаел как ще тръгне слух, че не може да си плаща дълговете. След ден-два неговите кредитори щели да дойдат да почукат на вратата му. Било време да потърси начин да се оправи, и то бързо. Да подкара към

Холивуд и когато деветте хиляди долара свършат, да се нагълта с приспивателни, та всички вестници за последен път да пишат за него.

Влязъл в спалнята, опаковал куфара си, като подбирал най-доброто от гардероба си, с ясното съзнание, че нито една от дрехите, които слагал в куфара, не била платена. Сложил и бутилка уиски и картон цигари.

Взел триста долара от намаляващите резерви и отишъл да потърси майордома. Като го открил в кухнята, му обяснил къде отива и му дал парите.

— Това би трябвало да те задържи тук, докато се върна. Отивам да видя господин Луисън.

Майордомът се поклонил и отправил към Елиът тъжен поглед, но в същото време взел парите. Погледът му подсказал на Елиът, че старият човек съзнава в каква каша се е забъркал.

— Ще ти пиша, ако се забавя повече от две седмици — казал Елиът, чувствайки се неудобно под изпитателния поглед и тъжното лице на стария майордом.

Върнал се в спалнята, спрял да се огледа наоколо, като със сигурност чувствал, че това е последният път, когато може да нарече стаята своя. Свил рамене, след това вдигнал куфара и отишъл в гаража.

Като се качвал в своето „Алфа Ромео“, той видял момиче, което бавно се приближавало към него: блондинка с бяла блуза и червени шорти.

„Синди Лък!“ — помислил си изненадан и подкарал насреща ѝ.

— Здравей! — усмихнал се той. — Какво те води насам?

Синди изглеждала измъчена, а усмивката ѝ — малко пресилена.

— Аз, аз... исках да ви видя пак.

Вин, Джоуи и тя били разработили плана на отвличането. Вин бил сигурен, че Синди може да доведе Елиът до бунгалото.

„Ти само го докарай тук — казал ѝ той, — пък аз ще се оправя с него.“

Синди се колебаела.

„Нали няма да го нараниш, Вин?“

„Да го нараня ли? Глупости. Ще му покажа патлака и той ще се разпадне. Знам ги тези храбреци, дето само си говорят по телефона. Те добре изглеждат на екрана, но като им покажеш пистолет в реалния живот, и се размекват като лигави спагети.“

Елиът я наблюдавал. „Екстра парче! — помислил си той. — Само да не бях с тази проклета протеза, веднага щях да я сваля.“

— Добре, ето ме! — казал той. — Тъкмо заминавам за Холивуд.

Очите на Синди се отворили широко. Не го очаквала.

— О, господин Елиът! Баща ми ще бъде толкова разочарован. Той е ваш запален почитател. След като му разказах, че съм идвала тук и вие ми поднесохте такъв страхотен обяд, той едва не умря от завист. Беше наистина разстроен, та му обещах да опитам да ви заведа да се видите.

Умът ѝ работел бързо, особено след като видяла, че в очите на Елиът се появила някаква тревога.

— Знам, че искам може би невъзможното от вас, но баща ми е инвалид и има твърде малко удоволствия в живота си. Той е гледал всичките ви филми и наистина мисли, че вие сте най-великият... а така мисля и аз.

Елиът се позамислил, след това решил: „Какво имам да губя? Досега не съм имал приятел на този свят, а ето това дете... то само ми се предлага. Няма да умра, ако видя стареца.“

Усмихнал се.

— Къде живееш, Синди?

— На Крайбрежния булевард.

— Добре. В моята посока е. Скачай вътре. — Елиът се навел и отворил вратата. — Не мога да остана дълго, но ако зарадвам твоя старец, това ще е удоволствие и за мен.

На Синди изведнъж ѝ станало противно. Тя позволила на Вин да я убеди да вземе участие в плана по отвличането. Както Вин посочил, парите нямало да имат никакво значение за Елиът и след като го хванат, можели да се оженят и да бъдат господари на живота си. Тогава тя не мислела за Елиът, но сега той ѝ се сторил толкова добър. Испитала угризение. Цял безкраен миг се колебала, после той ѝ казал да побърза, тя се подчинила и влязла в колата.

— Нямам думи да изкажа благодарността си — казала, без да гледа към него. — Нямаме представа какво ще означава вашият жест за баща ми.

— Не се притеснявай — казал Елиът, като подкарал по магистралата. — Имам да ти върна един малък дълг. Ти ми каза нещо, което никой досега не ми е казвал.

— Наистина ли?

— Може и да не помниш, защото дойде от сърцето ти. Ти ми каза, че аз заслужавам красивата си къща, защото съм дарил много радост на хората. — Той ѝ се усмихнал. — Сега се опитвам да свикна с твоята представа за мен.

Синди гледала настрани. За един кратък момент едва не му каза, че го вкарва в капан, но като мислела за Вин и за баща си, а и колко много биха означавали за тях тези пари, се отказала. Пък и този очарователен актьор нямало да пострада твърде много, ако дадял петдесет хиляди долара, след като цената му е поне милиони.

— Благодаря ви — каза, тя. — Наистина вярвам в това, което казах.

Елиът карал бързо към Крайбрежния булевард. Той се чувствал малко озадачен, че момичето изглежда напрегнато. И тъй като Синди мълчала, нарушил тишината:

— За нещо неприятно ли мислиш?

Синди изтръпнала.

— Неприятно? Не. Мислех си само колко съм щастлива и колко добър сте вие.

Елиът се засмял.

— Е, Синди, хайде, хайде! Не ми прави четки. Аз просто се държа като нормално човешко същество.

— Наистина ли? — Синди си помислила за Вин и за пръв път, откак се влюбила, осъзнала, че в него всъщност нямало доброта. Бил твърд, решителен и красив, но му липсвала доброта, а сега Синди изведнъж разбрала, че добротата е почти толкова нужна, колкото и красотата. Като сравнила Елиът с Вин, си направила някои изводи, после сравнила Елиът с Джоуи. Елиът и Джоуи си приличали доста, те притежавали топлота, но не и Вин.

— Не са много хората, богати и известни като вас, които биха си правили труд за такива като мен и моя баща — каза тихо тя.

— Наистина ли? — попитал разсеяно Елиът. „Може би е права“ — помислил си той. Почудил се дали би си губил времето със Синди, ако „Пасифик Пикчърс“ бяха подновили договора му. Решил, че не. И защо се впуска в тази игра? Баща ѝ може би просто е стар досадник. Добре, няма нужда от дълга визита.

— Утре ще видя моя импресарио — казал той. — Може пак да започна работа.

Синди се обърнала. Лицето ѝ се озарило и тя изглеждала толкова доволна, а Елиът се самообвинил, задето бил изрекъл тъпата лъжа.

— Много се радвам! Прочетох за катастрофата. Просто ме побърка! Чувствах се толкова ужасно, задето ви се случило.

Елиът свил рамене.

— Стават и такива неща. — Поколебал се, после продължил: — Левият ми крак сега е от метал. — Погледнал я внимателно. — Това шокира ли те?

— Да ме шокира ли? Че защо да ме шокира? Та вие си ходите прекрасно. Никой не би знаел.

— А, всички разбират, щом си сваля обувката. — Горчивата нотка в гласа му я накарала да потръпне.

— Да, разбирам. Толкова много съжалявам.

— Че защо ти ще съжаляваш?

Тя се подвоумила.

— Добре де, продължавай — кажи го.

— Трябва да ви е доста трудно. Сигурна съм, че сте имали много момичета... и не бихте позволили нещо толкова да ви съсипе живота. — Тя пак се подвоумила... — Че какво общо има кракът с това, ако мъж и жена се обичат.

Елиът просвирнал леко между зъбите си.

— Ти нищо не знаеш, дете. Има страхотна разлика. Ти просто не знаеш.

— Аз казах, ако мъж и жена се обичат. Нямам предвид само скачането в леглото... а просто любовта.

— Че за тебе има ли разлика?

— Аз смятам да се оженя много скоро — казала Синди, без да гледа към него.

— Наистина ли? — Елиът се изненадал от това признание и се почувствал измамен, а внезапната болка от разочарованието го раздразнила. Какво означава това момиче за него? Готина мацка, нищо повече, но въпреки това съобщението за женитбата ѝ го потиснало. — И кой е щастливецът?

— Ще се срещнете с него. Той живее заедно с нас — казала тя и посочила: — Ето тук, последното бунгало отдясно.

Елиът заобиколил малкото бунгало, наполовина скрито от храсталаци. Не бил изненадан от вида му. А всъщност дори му харесало, толкова различно от неговото луксозно жилище.

Той паркирал зад синия „Ягуар“ на Вин.

— Това колата на твоя приятел ли е? — попитал я, когато и двамата вече били слезли.

— Да.

— А, те са добри коли... Хайде, моето момиче, не мога да остана дълго.

Синди го повела напред — към входната врата.

Джоуи и Вин ги гледали през щорите. Джоуи се потял и чувствал слабост в краката. Вин пък държал 38-калибров пистолет и дишал тежко.

— Тя го направи! — възкликнал той. — Знаех си, че ще го направи. Добре, ето сами ни се пъкват в ръцете петдесет хиляди. Само остави това на мен.

— Не го наранявай — помолил Джоуи. — Внимавай, Вин. Не обичам тези неща. Аз...

— Само си затвори устата, ако обичаш — процедил през зъби Вин. — Ще се справя.

Синди отворила предната врата.

— Моля, заповядайте — гласът ѝ бил станал почти шепот и това накарало Елиът да я погледне. Лицето ѝ било изгубило цвета си. Изглеждала уплашена.

— Какво има, момичето ми? — попитал той, явно озадачен. — Добре ли си?

Чул шум зад себе си и се огледал. Вин стоял пред отворената входна врата на дневната, а към Елиът бил насочен пистолет.

— Само спокойно, глупако! — казал Вин, а гласът му звучал като сипещ се чакъл. — Хайде, влизай. Едно погрешно движение, и ще си спечелиш куршума.

За момент Елиът се изплашил, но бързо се овладял. Дори се усмихнал.

— Този текст звучи направо като взет от филм — казал той, а после погледнал към Синди. — Разочарован съм от теб. Кой би си помислил, че ще излезеш печена мошеничка. — Засмял се. — Ще последва ли още някоя реплика?

Тук Барни спря разказа си. Погледна лукаво, а после каза:

— Искате ли да опитате от подлютените наденички на Сам, господин Кембъл? Те са един от специалитетите на заведението. Потापяни са в ром, преди да бъдат изпържени в сос чили. Мога само да ви ги препоръчам.

Обясних, че вече съм ял и трябва да внимавам за теглото си.

— О, толкова много внимание се отделя на това проклето тегло — каза Барни с подигравателна нотка в гласа. — Човек живее само веднъж, господине. Мразя да мисля за всичката храна, която бих пропуснал, ако се грижа за теглото си. Следите ли мисълта ми?

Казах, че схващам идеята и че той може да поръча от наденичките, но със сигурност не и за мен.

Барни се усмихна и вдигна дебелия си пръст, за да повика Сам. Това трябва да беше предварително уговорен сигнал, защото Сам веднага забърза с чиния, в която имаше дузина наденички, махагонови на цвят, а кожичката им блестеше от апетитна мазнина.

— Опитайте — каза Барни и бутна чинията към мене, но нещо просто ме предупреди да се съпротивявам. Казах, че може да продължи и да ме отпише от хапването.

— Но те са топли — каза Барни, като пълнеше устата си с храна. Той премлясваше и аз видях как очите му се напълниха със сълзи, та можех да бъда само благодарен, че успях да устоя на изкушението. След дълга глътка бира Барни изтри очите си с опакото на ръката и се настани по-удобно.

— Истински динамит — каза той и поклати глава в знак на одобрение. — Виждаш съм някои от така наречените мъже да скачат три фута нагоре след само една от тези вкусотиини.

— Беше стигнал до отвличането — напомних аз. — И така, какво се случи?

Барни се пресегна за друго парче, а в същото време каза:

— Е, добре — Вин пипал твърдо, а той винаги умеел да пипа твърдо, стига да бил в настроение. Уплашил до смърт Синди и Джоуи, но не могъл да направи никакво впечатление на Елиът.

Елиът влязъл в стаята и седнал на най-хубавия фотьойл. Той пренебрегнал Вин и заплашващия го пистолет и се съсредоточил върху

Джоуи. Харесал му видът на Джоуи и бил доста изненадан да види, че възрастният човек треперел.

— Това ли е баща ти, Синди? — попитал той.

— Да. — Синди също треперела. Елиът кимнал към Джоуи.

— Поздравявам ви. Имате чудесна дъщеря, господин Лък. А този господин, който размахва оръжието към мен... той ли е годеникът ти?

— Слушай, гаднико! — извикал Вин. — Затваряй си плювалника! Аз съм този, който говори тук.

Елиът продължил да не обръща внимание на Вин. Той рекъл на Синди:

— Не бих казал, че ти подхожда. Такова държане няма да видиш дори по телевизията. Мислех, че би могла да се стремиш към нещо доста повече.

Вин разбрал, че той го предизвиква. Видял безпокойството в очите на Синди, а също и реакцията на Джоуи.

— Добре, приятелче — казал надменно. В миналото се бил справял и с по-опърничави типове, всякакви хитреци и мръсници, които сами се навирали между шамарите. Този надут филмов красавец трябвало да бъде научен да мълчи и да види кой всъщност командва парада. Тръгнал напред и сграбчил Елиът за ризата. Идеята му била да го вдигне от мястото му, да го прекара през стаята, да го удари в стената и да му изкара дъха, но не станало по този начин.

Елиът ударил китката на Вин, вдигнал крак и го забил в гърдите му и като го преметнал през себе си и стола, го хвърлил върху малката масичка, която се строшила. Пистолетът паднал от ръцете на Вин.

Елиът станал и докато Вин все още лежал зашеметен, грабнал оръжието.

— Съжалявам, господин Лък — казал спокойно Елиът. — Надявам се, че масата не е ценна.

Джоуи стоял безмълвен, съзнавайки че Елиът държи пистолета. Вече си представял как идва патрулната кола, която да арестува него и Синди, и как ги тикват зад решетките най-малко за десет години.

Защо въобще послушал Вин? Защо не бил по-категоричен, когато настоявал Синди да няма нищо общо с тази работа.

А Синди, облегната на стената, гледала с разтревожени очи към Вин, за да разбере дали е тежко наранен.

— Не бъди толкова разтревожена — обърна се към нея Елиът. — С него всичко е наред. Какво е едно леко нараняване за такъв храбрец.

Вин разклатил глава, за да си проясни съзнанието. След това се изправил несигурно на крака. Погледнал кръвнишки към Елиът, свил гневно устни и здраво стиснал юмруци.

— Само още едно погрешно движение, приятелче — рекъл Елиът, — и ще ти пусна куршум в червата.

Като гледала към Вин с неговата злоба и след това към Елиът, обърканата Синди почувствала някаква болка в сърцето. Тя разбрала, че Вин не е мъж за нея. Прозрението дошло като шок и тя бързо отишла до Джоуи и го хванала здраво за ръка. Джоуи с неговата интуиция усещал вече с някаква плашеща радост, че е успял да си върне дъщерята.

— Предлагам да седнем и да поговорим за всичко това — казал Елиът. — Ти ще седнеш ей там — и посочил на Вин стол близо до прозореца, на около десет стъпки от себе си. — Давай, човече... сядай бързо там, ако не искаш да извикам полицията.

Вин с неохота отишъл до стола и седнал. Елиът се усмихнал на Синди.

— Ти и баща ти седнете ей там, ако обичате — и той им посочил канапето.

Доволен, че най-последно може да седне, Джоуи се отпуснал на канапето, а Синди седнала до него.

Елиът взел един стол и седнал пред всички тях. Той сложил оръжието на облегалката на стола, извадил пакет цигари и като гледал към Вин, си запалил.

— Добре сега, Синди. Дължиш ми едно обяснение. За какво беше всичко това?

Джоуи стиснал ръката на Синди:

— Кажу ми, детето ми. Истината никога не вреди.

— О, я млъкни! — извикал Вин. — Дръж си устата затворена, Синди! Не го слушай!

Синди пламнала, а очите ѝ се разширили. Никой досега не ѝ бил говорил с такъв тон.

— Господин Елиът. Аз съм толкова смутена и засрамена — казала тя, като гледала Елиът право в очите. — Изглеждаше толкова

лесно... ужасно се нуждаехме от пари. Беше идея на Вин. Когато чу, че съм се срещала с вас, каза, че ще бъде лесно да ви отвлечем и вие да си платите, за да се освободите. Не звучеше толкова лошо по начина, по който Вин ни го представи. Сега, разбира се, виждам колко погрешно е било. Моля, простете ни.

Елиът я зяпнал.

— Откуп ли? И колко смятахте да ми поискате?

Синди се обърнала към Джоуи за помощ и Джоуи ѝ кимнал, че може да каже.

— Петдесет хиляди долара. При всички пари, които имате, това нямаше да е много за вас, нали?

Елиът избухнал в смях. Джоуи и Синди се вторачили в него, Вин го гледал свирепо, а Елиът не спрял да се смее, докато не му се наложило да изтрие сълзите от очите си.

— Но какво толкова смешно има — нервно попитала Синди.

— Смешно ли? Та това е вицът на годината! О, бедни и заблудени люде! Всичко, което все още имам на този свят, е моята кола, куфар с дрехи и девет хиляди долара в брой — а и тези пари не ми принадлежат. Махам се от града, за да не ме хванат моите кредитори. Със сигурност сте набелязали погрешно жертвата. Какво ви става на тримата? Не попитахте ли наоколо? Не знаете ли, че никога не трябва да се захващате с човек, без да сте го опознали.

— Той блъфира — рекъл Вин и се размърдал на стола си.

Елиът сложил ръка на пистолета.

— Не блъфирам, приятелю — казал той. — Дори с протеза на крака бих могъл да се справя с теб. — Имало нещо в погледа му, което накарало Вин да си седне пак на мястото.

— Искате да кажете, че наистина нямате никакви пари... че не сте богат? — попитала Синди. — Но „Ролсът“ и тази чудесна вила! Разберете, че не можем да повярваме!

— „Ролсът“ беше върнат на търговския агент само преди няколко часа. А вилата не е моя. На голям зор съм, скъпа. На червено са всичките ми сметки.

— Така ли? А деветте хиляди долара? — попитал Вин.

— А за колко време ще ми стигнат те? Като свършат... Няма начин, по който да си изкарвам прехраната. Пътник съм.

— Но всички тези пари... можете да живеете добре още най-малко две години — каза Синди, като си помислила с колко малко съумявали да изкарат двамата с баща си.

— Много хора сигурно могат да изкарат с толкова пари, но не и аз — казал Елиът. — Аз или трябва да съм на ниво, или не искам да живея повече.

Настъпила пауза, след това Джоуи, като си отворил устата за първи път, казал:

— Не мисля, че това е най-правилният подход, господин Елиът, с извинение, че ви изказвам мнението си. Ние живеем за около двеста долара на седмица и все някак преживяваме.

— Е, аз не искам просто да преживявам. Искам да живея. Щом сте били толкова доволен да живеете с двеста долара на седмица, защо се хваняхте с този план по отвличането?

Джоуи потреперил.

— Не исках да се хващам — казал той искрено. — Не бих го направил, господин Елиът.

— Той е прав — каза Синди. — Вин и аз го убедихме. Ние искахме парите. Не мога да понасям повече да живея така! Не мога да понасям вече да крада всеки ден! Искам голяма сума пари, да мога да се радвам на живота и да не ми се налага да тършувам в джобовете на хората.

Елиът вдигнал вежди си.

— Това ли е, което правиш?

— Да, татко също. Всеки ден! И всичко, което събираме за седмицата, е около двеста долара.

— А какво прави той, освен дето размахва оръжие пред хората? — попитал Елиът, като кимнал към Вин.

— Това си е моя работа! — изревал Вин. — Затвори си устата, Синди! Говориш твърде много!

— Той е крадец — каза Синди, без да обръща внимание на Вин.

— Хм, интересна тройка — усмихнал се Елиът. — Съжалявам, но не мога да ви помогна. Когато бяха по-добрите ми времена, можех и да се изкуша да ви дам петдесет хиляди долара, но вие малко късно сте се сетили. — Той станал. — Трябва да тръгвам. — Оставил пистолета на ръкохватката на стола и се упътил към вратата. — Приемете моя

съвет, не ви трябват повече планове за отвличане. Май не ставате за този занаят.

— Прав сте, господин Елиът — казал Джоуи. Замълчал, подвоумил се, после бързо попитал: — Надявам се, че няма да извикате полиция?

— Разбира се, че не — отвърнал Елиът. — Кой знае? След малко полицията може да дойде да търси мен.

Казал го на шега, но истината внезапно го зашеметила. Той разбрал, доста шокиран, че не е по-добър от тези трима крадци професионалисти. Те крадели на дребно, а той на едро. Като си заминал просто ей така, той всъщност крадял от банката и от кредиторите си. Деветте хиляди долара в джоба му всъщност били откраднати. Дрехите на гърба му и куфарите също.

„По дяволите! — си помислил. — Аз съм крадец. Аз не струвам повече от тези тримата.“ А след това в паметта му се появил споменът за Луис де Марни, когато онзи му казал: „Имате възможността да придобиете тези марки — как ще стане това, не е наша работа. Ние само ще ги приберем от вас, няма да задаваме въпроси и ще ви платим двеста хиляди.“

Елиът проучвал лицата на тримата, седнали пред него. Може би с тяхна помощ щял да се сдобие с марките. Представил си дори, че им плаща петдесет хиляди за това. Пак ще му останат сто и петдесет хиляди. С толкова пари наистина можел да си поживее, преди да сложи край на живота си.

Идеята направо експлодирала в мозъка му.

— Ако вие тримата наистина имате нужда от петдесет хиляди — казал той, — искате ли да ги изкарате? — Пак се върнал до стола и седнал. — Искате ли да свършим заедно една работа?

Вин го погледнал подозрително.

— Каква работа?

— Съвсем по вашата част.

Елиът се навел напред и им разказал за руските марки.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Луис де Марни точно смъквал металната решетка, която предпазвала прозореца на галерията, когато съзрял Елиът да идва откъм паркинга. Той се втурнал в стаята на Кендрик, за да го предупреди.

Кендрик, който тъкмо се канел да си върви вкъщи, пуснал мазната си усмивка.

— Всъщност го очаквах. Покани го и се навъртай наоколо. Може да ми потрябваш.

Луис се върнал в галерията, вратата се отворила и влязъл Елиът.

— О, господин Елиът! Колко мило от ваша страна! — възторжено го посрещнал Луис. — Искате да си побъбрите с Клод ли?

— Да — очите на Елиът гледали строго, а лицето му било напрегнато. — Не си е отишъл още, нали?

— Тъкмо си тръгваше, но знам, че иска да ви види. Вървете право напред, господин Елиът.

Елиът заварил Кендрик да си налива уиски.

— Скъпи Дон! Каква изненада! Искаш ли да пийнеш малко от тая проклетия с мен? Толкова лошо е да пиеш сам, а Луис, този глупак, просто ми отказа. Той мисли само за фигурата си.

— Благодаря. — Елиът затворил вратата, седнал.

Кендрик му поднесъл питие, оставил го на страничната масичка, после минал зад бюрото и се настанил на своя стол.

— Какво те води насам, миличък?

Елиът запалил цигара.

— Кажете ми за руските марки, от които се интересуваш.

— Ако само можеш да ги вземеш, Дони, аз...

— Знаем всичко това. Луис достатъчно ясно ми го обясни. Хайде да направим сделката и, за Бога, не ме наричай Дони!

— Много извинявай. Грешка на езика. — Кендрик се захилил самодоволно. — Добре... марките. Те имат забавна история. Преди две години един от руските управници — няма да споменавам имена —

решил, че е достатъчно заслужил да види образа си върху пощенска марка. Ще го наречем господин Хикс. И тъй, господин Хикс бил достатъчно овластен, та да принуди хората, от които зависело това, да се съгласят, била изготвена заповед да се започне печатането на марките. Господин Хикс обаче имал завистлив враг, който съвсем внезапно и непредвидено представил компрометиращи доказателства, че в края на краищата господин Хикс не е честен и предан на делото другар, а гнусен капиталист. Другарите били ужасени, спрели отпечатването на марките и заповядали вече отпечатаните да бъдат унищожени. Неизбежно било, разбира се, след завършване на процеса срещу него господин Хикс да бъде премахнат. След това обаче се разбрало, че заради спирането на печатането вече готовите марки ще имат огромна стойност в капиталистическия свят. Били петнадесет хиляди екземпляра. Като ги проверили, разбрали, че осем от тях липсват. Предположили, че някой от работниците ги е изнесъл контрабандно от страната, защото те веднага се оказали в Париж. Един френски търговец на марки успял да ги предложи на свой много богат клиент, но преди клиентът да има време да реши, търговецът бил убит, а марките откраднати. Оттогава са изчезнали и се знае, че някой ги притежава, но не руснаците. Един мой клиент е готов да плати голяма сума за тях. През последната година той направил някои проучвания. Сближил се с всички големи колекционери. Те, без изключение, били откровени, като му казали, че ако притежавали марките, биха приели всяко изгодно предложение. Моят клиент е убеден, че са били искрени. Единственият колекционер, който го пренебрегнал, бил Ларимор. Това ни кара да мислим, че именно той държи марките и не иска да се раздели с тях на никаква цена, но може и да грешим. Възможно е да го прави умишлено. Тъй като си негов приятел, ние мислим, че можеш да разбереш дали наистина притежава тези марки.

— Цялата тази тупурдия за осем марки? — казал Елиът, като зяпал към Кендрик. — И всичките еднакви? Но колко може да ти плати твоят клиент за такова нещо?

Кендрик свалил перуката си, погледнал я отвътре, като че ли очаквал да открие нещо израснало, и пак я сложил.

— Просто няма да обсъждаме, скъпи Дон. Всичко, което ти трябва да знаеш, е, че ние ще ти платим.

— Но защo аз? Аз съм просто аматьор. Ако твоят човек е толкова запален по тези марки, защo не наеме специалисти, които да влязат в дома на Ларимор и да откраднат марките? Защо аз?

Кендрик довършил уискито си, избърсал уста с копринена кърпичка и се усмихнал.

— Скъпо мое момче! Ларимор притежава около триста хиляди марки. Кой крадец може да открие точно тези осем между всички други. Това, което ти трябва да разбереш, е как той класифицира марките си. Къде точно държи руските марки и как най-бързо може да се стигне до тях. Без тази информация ще ни отнеме седмици да ги намерим.

Елиът приел това съображение.

— Добре. Да предположим, че стигна до тях. Откъде да знам, че те ще бъдат марките, които търсиш?

— Това е определено добър въпрос. — Кендрик отворил чекмеджето на бюрото си, извадил от него метална кутия, намерил ключ и отворил кутията. — Тук е фотографията на марките. Няма нищо особено по тях и както виждаш, са лесни за идентификация. — И той му подал снимката.

Елиът разгледал марката. Както Кендрик казал, на нея нямало нищо особено: лице на някакъв човек, подобен на бик, и надпис „СССР“ в десния ъгъл.

— Добре, добре... ще видя какво мога да направя — казал Елиът и върнал снимката на бюрото.

— Трябва да си особено внимателен за начина, по който ще се приближиш до Ларимор — казал тихо Кендрик. — Вече са му предлагали твърде голяма сума и той я е отказал. Ако наистина притежава тези марки и е станал недоверчив, може да е в състояние на вътрешно напрежение и да е оставил марките в банков сейф. Ако наистина го е направил, тогава операцията ще пропадне. Така че ключовата дума е „внимание“.

Елиът кимнал.

— Това е точно като да стреляш в тъмното — продължил Кендрик. — Имаме чувството, че той наистина притежава тези марки, но не го знаем със сигурност. Както вече ти обясних, моят клиент е установил връзка с големите колекционери и е ударил на камък, но е възможно и някой колекционер на дребно да държи марките, а не

Ларимор. Така че първото нещо, което трябва да откриеш, е дали наистина Ларимор ги има. — Кендрик се спрял, а после продължил: — Мислех си, скъпи Дон... Може би ще е по-мъдро, ако само ми дадеш информация: има ли ги и къде ги крие. А аз на свой ред ще я предам на моя клиент да я ползва както си иска. Ние пак ще ти платим двеста хиляди и няма да има никакъв риск за тебе. Какво мислиш?

Елиът се отпуснал за момент.

Мисълта как да проникне в къщата на Ларимор, макар и с помощта на Вин, го тревожела. Ако Кендрик действително искал само информацията, то тогава планът изглеждал напълно разумен.

— Ще видя как да се справя с това. Добре, Клод, остави на мен.

Кендрик се изправил.

— Трябва да бягам, драги! Очаква ме ужасно парти, но е от полза за бизнеса. Човек трябва да се жертва понякога. Ако има още нещо, с което да ти бъда полезен, не се притеснявай, питай. Мога ли да разчитам на теб да бъдеш по-предпазлив?

— Да, разбира се. Правя го за пари... също като теб. — Елиът станал.

Кендрик изчакал, докато чул, че Луис затваря и заключва входната врата на галерията след Елиът, после вдигнал телефона, набрал някакъв номер и зачакал. Когато връзката се осъществила, той казал:

— Хотел „Белведере“? Моля, свържете ме с господин Радниц. Тук е господин Клод Кендрик.

Барни спря да разказва и разтърка очи с ръце.

— Тези наденички, господин Кембъл, те удрят в стомаха като ритник от магаре, но са много добри за храносмилането. Опитайте.

Казах, че магарето и моето храносмилане са две отделни неща и че по-скоро не бих ги опитал.

Барни разклати огромните си рамене, изплакна устата си с малко бира, събра мислите си, очевидно нарушени от последната наденичка, и отново се върна на разказа си.

— А сега вече ще въведа на сцената ново действащо лице — каза той. — Херман Радниц. — Той спря и наду бузи. — Радниц идвал до този град от време на време и затова наел за цяла година едно от

крилата на хотел „Белведере“. Нека ви кажа, че това струва бая пари, но Радниц е богат. Виждам съм го два или три пъти и честно казано, дори да не го видя повече, това няма да ми попречи да си пия бирата. Нека ви го опиша.

Представете си нисък, квадратен човек с изпъкнали очи, които биха засрамили даже крастава жаба, и дебел нос като кука. Казаха ми, че е един от най-богатите в света, но според мен е рядко копеле. Щом го видях, господине, и ми стана ясен.

Казаха ми още, че бил световноизвестен с финансовите си машинации, имал власт върху чуждестранните посолства, участвал във всякакви международни сделки, които му носели повече от пет милиона долара, имал някакво влияние зад Желязната завеса и името му вървяло с тези на политическите мъже навсякъде по света.

Това е човекът, който искал да притежава марките с господин Хикс. Имал голяма организация от роби, които работели за него — както се пошепва тук и там, дори убивали заради него. Той поръчал на своите хора да открият марките и след година системни къртовски проучвания кръгът се стеснил единствено около името на Ларимор.

Радниц откривал някакво странно съвпадение, че марките се намират именно в неговия предпочитан град, където той прекарвал няколко седмици в годината, за да си почива. Радниц имал уговорка с галерията на Кендрик и тъй като бил убеден в ползността да се притежава картотека с досиета, той проучил и самия Кендрик. Научил, че Кендрик не се занимава само с изящно изкуство, а и с търговия с крадени вещи. След като опитът му да стигне до Ларимор се провалил, Радниц решил да види какво Кендрик би могъл да направи по въпроса.

Барни свърши яденето. Аз изчаках, докато различа на лицето му някакво просветление. След като се съвзе, Барни каза:

— Добихте представа за Радниц, господин Кембъл. Да продължавам, или имате някакви въпроси?

Казах, че слушам и нямам никакви въпроси.

Ку-ю, японецът-шофьор на Радниц и негов камериер, отворил вратата на луксозния апартамент и след като се поклонил на Кендрик, го поканил вътре.

— Господин Радниц ви очаква, сър — казал Ку-ю.

— Ще го намерите на терасата.

Кендрик минал през голямата дневна и излязъл на терасата, където Радниц по риза с къс ръкав стоял пред маса, запълнена с документи.

— А, Кендрик — заповядай, седни — казал той. — Искаш ли едно питие?

— Не, благодаря ви, сър — отговорил Кендрик и седнал встрани от масата.

Радниц го плашел, но Кендрик бил сигурен, че той може да му донесе пари, а парите били единственото нещо, което интересувало Кендрик, без да броим, разбира се, онези лъскави момчета, които се навъртали около него като пчели около кошер.

— Някакви новини за мен? — попитал Радниц, като въртял пура между дебелиите си пръсти. — Марките?

— Има прогрес, сър. — И Кендрик му обяснил за Елиът. Радниц слушал, а очите му потъвали в орбитите си.

— Ларимор няма приятели — продължил Кендрик, — освен Елиът. — Мислех си...

— Хайде да не си губим времето — сразял го остро Радниц. — Знам всичко за Ларимор. Кажи ми за Елиът... филмова звезда, ако съм запомнил вярно?

Кендрик му обяснил за финансовото положение на Елиът: как е загубил крака си и как той (Кендрик) го е подложил на атака, и как Елиът се съгласил.

— И мислиш, че ще успее, така ли?

— Надявам се, сър.

— А ако не успее, какво друго би предложил?

Кендрик започнал да се поти.

— В този момент разчитам на него, но ако това пропадне, все ще измисля нещо.

— По-точно?

— Ларимор има дъщеря — казал Кендрик. — Може би можем да я използваме, за да окажем някакъв натиск върху Ларимор.

— Знам, че има дъщеря — казал Радниц с доста твърд тон. — Разбира се, вече съм отчел тази възможност. Но най-напред трябва да сме сигурни, че Ларимор притежава марките. Ако да, и ако Елиът не се справи, може да използваме и дъщерята.

— Да — казал Кендрик, — но се надявам Елиът да не се провали... той вдъхва надежда.

— Прецени добре. Дръж ме в течение. — Радниц направил жест, с който искал да каже, че гостът е свободен, и отново се пресегнал към документите на масата.

След като Кендрик си отишъл, Радниц оставил документите и плеснал три пъти с ръце.

След кратко забавяне неговият секретар и личен помощник се появил на терасата. Бил висок, слаб мъж, пооплешивял, с дълбоки очи и тънка жестока уста. Името му било Густав Холц. Той бил доста важен за Радниц — негова дясна ръка. Гений в математиката, човек без скрупули, който владее до съвършенство осем езика, проникателен, ловък и находчив, Холц служел на Радниц отлично.

— Дон Елиът — казал Радниц, без да се оглежда. — Филмова звезда от едно време. Отворете му едно досие. Покрийте го. Искам да съм информиран за стъпките му — всекидневен рапорт. Той да не разбере, че го следите. Незабавно го покрийте.

— Слушам, господин Радниц — казал Холц. Спокоен, че всяка негова заповед се изпълнява, Радниц отново вдигнал документа и освободил съзнанието си от името Елиът.

Докато карал обратно към бунгалото, Елиът потънал в размисъл.

Заедно с Вин, Синди и Джоуи, които щели да му помогнат, сега той ентусиазирано искал да получи руските марки. Това явно било не само интересно приключение за него, но и разрешение на финансовите му проблеми, а плюс всичко и истинско предизвикателство в стила на най-хубавите му филми. След предупреждението на Кендрик разбрал, че директното влизане при Ларимор е невъзможно. Той не го бил виждал от три месеца. Никога не бил ходил в дома му. Не можел просто ей така да се появи и в голф клуба. Първо трябвало да си изясни нещата. Пък и много от неговите кредитори били членове на същия клуб, а освен това абонаментът му бил просрочен. Ето защо срещата с Ларимор нямало да бъде лесна и умът му търсел друго разрешение на проблема. Тогава си спомнил за дъщерята на Ларимор. Тя може да бъде една такава възможност, помислил си той. Да... може и това да било решението.

Той все още размишлявал, когато спрял пред бунгалото.

Намерил Вин сам. Джоуи и Синди току-що били излезли с „Ягуара“, за да претърсят няколко магазина.

След като Елиът им обяснил възможностите за открадването на марките, Вин станал по-склонен към сътрудничество. Мисълта, че ще му платят петдесет хиляди, за да открадне няколко пощенски марки, явно му допаднала. А и заради начина, по който Елиът успял физически да се справи с него, Вин останал впечатлен от тази филмова звезда. Той инстинктивно чувствал, че ако някой можел да планира вместо него нещата, то това непременно щял да е Елиът.

Така че когато Елиът дошъл при него в задния двор, Вин го погледнал с очакване. Той знаел, че Елиът е разговарял с Кендрик, и бил любопитен да узнае какво се е получило. Елиът му преразказал.

— От това, което Кендрик ми казва — заключил той, — ще бъде неблагоприятно да се опитваме да се домогнем до Ларимор веднага. Проблемът е, че трябва да се пазя от хорските очи. Сега-засега всички проклетите кредитори ще се ослушват за мен. Ако ме хванат, направо сме загубени. Ти, Вин, ще трябва да излезеш напред.

— Тъкмо за мен работа — казал Вин. — И така, какво ще правя?

— Имаме щастие, че можем да получим информацията чрез дъщерята на Ларимор. Джуди Ларимор е малко дивичка. Виждал съм я много пъти в нощните клубове. Тя направо не ми е по вкуса. Пие извънредно много, опитва от всичко без мярка и ако питаш мен, това пуберче е цяла напаст. Баща ѝ също не може да я понася, нито пък тя — него. Въпреки че живеят заедно, те дори не се срещат. Той ѝ дава малко пари, така че тя все се озърта за богати гаджета, които имат възможност да си я позволят. Мисля, че ти би се справил с нея. Тя би могла да ти даде информацията, която ни трябва. Ларимор ми е казал, че преди жена му да умре в автомобилна катастрофа, Джуди му е помагала да класифицира марките. Обаче, след като загубило майка си, момичето често излизало извън релси, та оттогава го държал настрана. То сигурно трябва да знае нещо за тези марки, ако, разбира се, Ларимор ги има.

Вин слушал с интерес.

— Звучи точно като за мен. И къде мога да се срещна с нея?

— Не е проблем... запознай се уж случайно с нея. Един от нейните любими клубове е „Адам и Ева“. Тя обикновено започва

нощния си маратон около десет. Не можеш да не я забележиш. Около осемнадесетгодишна, висока, с добра фигура и с червена коса. Казват, че я наследила от майка си, която била италианка. Това венецианско червено е просто уникално... рядко се среща. Щом зърнеш диво на вид момиче с червена коса, което се е облякло колкото може по-оскъдно, бъди сигурен, че е Джуди Ларимор.

— Това ми харесва още повече — казал Вин. — Звучи ми като „покрай работата да свършим и удоволствието“.

— Действай внимателно — предупредил го Елиът. — Тя не е слаб противник и е доста необузdana. Ако направо ѝ се нахвърлиш, може да си го отнесеш. Не насилвай нещата. Имаме време. След три или четири срещи можеш да пробваш и аз ще ти кажа как да се справиш с нея. Засега само се сприятели с нея... ясно ли е?

Вин кимнал.

— Ще ѝ се пусна още довечера.

Докато те разговаряли, Синди и Джоуи „работели“ в местния магазин на самообслужване. Синди била заета да пълни кошницата си с неща за вечеря. Планирала да направи тази вечеря специална. Елиът ѝ бил обяснил; че не може да се върне в своята къща, а би било опасно и ако отиде в хотел, та направо им предложил да се пренесе у тях. Джоуи и Синди приветствали идеята. Вин не бил толкова очарован, но когато Елиът им казал, че ще плати разходите си с тези девет хиляди долара, които имал, и ще финансира обира, онзи бързо се съгласил.

Докато Елиът обяснявал за марките, Вин, който бил пропуснал малко от обясненията, забелязал начина, по който Синди гледала Елиът, и сякаш започнал да разбира, че тя проявява нещо повече от интерес. Имал неприятното чувство, че Елиът ѝ е харесал точно заради начина, по който успял да се справи с него.

Когато Елиът излязъл, за да се види с Кендрик, и Джоуи и Синди отишли в магазина на самообслужване, Вин, останал сам, имал време да размишлява. Елиът бил ключът към голямото му начинание, за което той винаги си бил мечтал. Запитал се какво значи за него Синди. Той не бил влюбен в нея. Дори не познавал любовта. Мислел си, че ще е забавно да се оженят, да я развежда насам-натам и да си прекарва добре времето с нея. Имало хиляди момичета хубави като нея, хиляди също толкова очарователни. Ако тя предпочитала Елиът, то трябвало да е луд да позволи това да попречи на големия му удар. Когато

вземели марките и Елиът им платял петдесетте хиляди долара, ако Синди предпочетяла да остане с Елиът, нямало да е толкова зле за нея и Джоуи. Вин изведнъж се усмихнал. Та той можел да сложи в джоба си цялата сума и да офейка. Елиът щял да се грижи и сам за тях. Защо не? Ако тя не искала да тръгне с Елиът — чудесно, но той едва ли щял да рони сълзи и в другия случай.

След като изяснил веднъж завинаги това в съзнанието си, той се отпуснал и се почувствал в състояние да се справи с Елиът.

Синди била решила да стотви пиле, нещо, което готвела много добре. За нула време намерила две пилета, които отговаряли на вкуса ѝ. Докато тя проучвала птиците, Джоуи я гледал с влюбен поглед. Той забелязал, че у нея е настъпила промяна след стълкновението между Вин и Елиът, и се чувствал облекчен, но по някакъв начин и тревожен. Вин поне бил от средата на Синди, а Елиът не. Елиът би могъл само да се позабавлява с нея и да я зареже наранена, а точно от това Джоуи най-много се опасявал.

След като „пазаруването“ приключило и тръгнали към паркирания „Ягуар“, Джоуи казал:

— Този Елиът изглежда голям симпатяга. Какво мислиш?

Тя кимнала. Когато влезли в колата, казала:

— Татко... мислех си нещо. Май направих грешка с Вин.

Джоуи въздъхнал.

— На всички жени е позволено да правят грешки — рекъл той. После продължил: — Защо, друг ли има?

— Ти пък като че ли не знаеш! — Синди му се усмихнала — Дон... Още от момента, в който го срещнах...

— И той ли?

— Разбира се, че не! Не означавам нищо за него. — Тя запалила колата и се вляла в уличното движение. — Но какво да правя, то като дойде, не пита, татко. — Придала си сериозен вид. — Да знаеш, че искам да скъсам с Вин. Ще му кажа. Можем да работим заедно, но сега просто не искам да се женя за него.

— Никой никога не ти е казвал, че е задължително — казал Джоуи. — Когато свършим тази работа, ще се махнем заедно, Синди. С нашата част от парите можем да открием някакво местенце и да я караме известно време по-леко.

Синди кимнала.

Но имало някакъв израз в очите ѝ, който натъжавал Джоуи.

— Били ли сте някога в клуба „Адам и Ева“? — попита ме Барни. Той гледеше угрижено в празната чиния пред себе си. Съжалението, изписано на лицето му, би просълзило и камък.

Казах, че нощните клубове не са по моята част, дали не би желал още малко наденички? Той направо засия.

— Да, да... бих го нарекъл конструктивно предложение. — Махна с ръка на Сам. — Проблемът с тези наденички, господин Кембъл, е, че карат човек да се чувства жаден.

Сам му донесе още една пълна чиния и чаша бира.

— Нощните клубове са нещо специално — каза Барни, когато Сам се беше върнал на бара. — Или ги харесваш, или не. „Адам и Ева“ е запазен само за необуздани хора. От това, което съм чувал, бих могъл да заключа, че културен човек като вас няма работа там. — Пъхна в огромната си уста още една наденичка, замляска, засумтя, и като бършеше сълзите си, продължи:

— За Вин не било никакъв проблем да забележи Джуди Ларимор. Тя била изправена на бара с две хипита до нея и те сръбвали разреден джин. Хипитата били горе-долу на нейната възраст, с дълги коси и сплъстени бради. Били с панталони, каквито носят матадорите, и подобни ризи, та като оставим миризмата им на мръсно, изглеждали като излезли от реклама на „Плейбой“.

Вин отишъл и си поръчал уиски. Не минали и две минути, и Джуди го забелязала. Двете хипита вече се били напили и Вин могъл да забележи, че тя се е отегчила от тях. Той видял, че очите ѝ присветнали, когато я погледнал. Помислил си, че тя е най-сексапилното парче, което е виждал някога.

Отправил ѝ една от своите подканящи усмивки и тя също му се усмихнала.

Единият от хипитата, по-едрият, се озърнал и спрял погледа си върху Вин, а той му отвърнал с онази презрителна усмивка, с която винаги отвръщал на погледите на пубертетите. Хипито погледнало и Джуди, за да види как тя реагира, но Джуди продължавала да зяпа Вин.

Вин си помислил, че е настъпил моментът, в който да започне нещо, така че казал:

— Ако тези двамата те отегчават, бебче, какво ще кажеш да пийнеш едно с мен?

— Я млъквай! — изкряскал единият от хипарите, а очите му присветнали гневно.

— Не бъди груб, паленце — казал кротко Вин. — Или ще трябва да те напляскам.

Джуди се закикотила и като се изплъзнала от двете хипита, се присъединила към Вин, придвижвайки се леко зад него.

Другото хипи плиснало съдържанието на чашата си в лицето на Вин, но това било стар трик за него. Той се дръпнал и течността полетяла в едно момиче, което идвало към бара.

Вин шибнал един ляв юмрук в лицето на първото хипи и разбил носа му в някаква червена каша. Когато Вин удрял, той не се шегувал. Другото хипи се опитало да избяга, но Вин го догонил и му ударил един десен, който го повдигнал и направо го запокитил на пода.

Момичето, полято с джина, писнало пронизително като свирка на влак, а и останалите посетители в бара се разшумели. Всичко се развило за секунди. Вин хванал Джуди за ръка, подкарал я към изхода и навън — в топлата нощ. Тя тръгнала с готовност, като се мъчела да сподави смеха си, двамата влетели в „Ягуара“ и отпрашили, преди собственикът на клуба да се сети да реагира.

Барни спря, за да си хапне от наденичките.

— Няма да губя време, за да навлизам в детайли, господин Кембъл. Достатъчно е да кажа, че Вин подкарал към пустинна част от плажа, с Джуди излезли от колата и докато той затварял вратата, видял, че тя вече била свалила бикините си. Подхванал я и тя му отвърнала с такава страст, сякаш била обезумяла. Когато свършили, тя отново нахлузила бикините си и тръгнала към колата.

Вин се опитал да проведе непринуден разговор, но тя му казала да си затваря устата и да я закара вкъщи. Той си помислил, че е разстроена от бруталния начин, по който я любил, и няма настроение за разговори, така че решил да не ѝ досажда.

Бил доволен от себе си. Представил си как разказва на Елиът всички детайли от игла до конец. Постижението възвърнало вярата му в себе си. Щял да докаже на Елиът, че е по-добър мъж от него, но когато паркирал пред къщата на Ларимор, го очаквала неприятна изненада.

— Окей, бебче. — Той излязъл от „Ягуара“. — Какво ще кажеш утре вечер пак да се видим? Ще се поразходим извън града.

— Не... — тя слязла и се упътила към вратата.

— Хей, почакай една минута!

Тя се спряла и се обърнала.

— Казах вече — не.

— Защо? — поискал да знае Вин, озадачен, и се опитал да я хване.

— Дръж лапите си по-далеч от мен — просъскала му тя. — Няма да се видим повече... не ставаш за мен. — И тя отново поела към вратата.

За момент Вин останал като закован, без да вярва на ушите си, внезапно лицето му пламнало, той я сграбчил за ръката и направо я завъртял.

Зад сенките на дърветата се показали двете хипита. Чакали го от един час. Носели вериги от велосипед, навити на десните китки, и заобиколили Вин.

— Хванете го, момчета! Пребийте мръсника!

Вин бил живял живот в насилие. Не можел да си спомни колко пъти се е намирал в подобно положение и все оцелявал. Когато Лари, по-едрият, замахнал с веригата към лицето му, Вин се навел под летящото желязо, сграбчил Джуди и я запратил в Лари. Двамата се проснали. Другото хипи обвило врата на Вин с веригата. Вин се изсулил, бързо го сграбчил за китката, превъртял го няколко пъти и го ритнал в бърбеците. Хипито клекнало и взело да вие от болка.

В този момент Лари станал и веригата отново полетяла към Вин, който пак успял да се плъзне под нея, скочил напред и му нанесъл страхотен удар с глава в лицето. Зъбите на Лари хлътнали и той политнал назад. Опитал се да запази равновесие, олюлял се и паднал. Като настъпил към него, Вин го ритнал странично в главата и Лари се размазал.

Вин докоснал врата си. Кръв се стичала от раната, причинена от веригата. Той погледнал към двете хипита, доволен, че повече проблеми с тях няма да има, после се обърнал и се взрял в Джуди.

— Какво ще кажеш за утре, бебче? — попитал спокойно. — Да предположим, че мина да те взема към девет?

Джуди го гледала с широко отворени очи, а после избухнала в смях.

— Господи! Това наистина си го биваше! Добре, ще бъда тук.

Той отишъл до нея и я придърпал към себе си. Кръвта от раната на врата му прокапала върху оголеното ѝ рамо.

— Бъди тук, скъпа! — казал той. — Не искам да влизам в дома ти и да те извеждам насила, ясно ли е?

— Да.

Той прокарал ръка по тялото ѝ. Тя стояла отпусната и доволна и го оставила да го прави. След като стиснал задника ѝ, той я отблъснал, качил се в колата и подкарал.

Като се върнал в бунгалото, дръпнал Елиът настрани и му разказал какво се случило.

— Тя е малко животно — казал той, — но мисля, че е готова. Познавам този тип жени. Колкото по-грубо се отнасяш с тях, толкова по-здраво хлътват по теб.

Но Елиът бил угрижен. Това му се сторило доста прибързано.

— Представи си, че я няма утре вечер? Вин се ухилил.

— Ще бъде. Знам какво правя. Знам как да се справям с жените.

Тя вече била там, застанала отстрани до вратата на къщата, когато Вин паркирал „Ягуара“ една минута след девет.

С доволна усмивка Вин се навел да ѝ отвори вратата. Тя носела блуза мексикански тип, сексапилни шорти и високи до коленете ботуши. Червената ѝ копринена коса падала на вълни върху раменете и Вин отново си помислил, че е най-сексапилното парче, което е виждал някога.

— Здравсти, Супермен! — казала тя, след като се качила и затръшна вратата на колата. — Виждаш ли? Тук съм!

— Чудесно. — Вин я погледнал. — Не ми изглежда да се храниш достатъчно. — Помълчал и продължил: — И като става въпрос за ядене... хайде да хапнем някъде.

Радиото в колата свирело суинг, той бързо стигнал до рибния ресторант близо до крайбрежието. Бил малък, скъп ресторант, но „очарователен“, както го нарекъл Елиът.

— Точно място като за нея — му казал той, когато дал на Вин триста долара джобни пари. — Внимателно. Не я насилвай за нищо.

Джуди произвела голямо впечатление, когато влязла в ресторанта. Хората я гледали, а тя обичала да бъде гледана. Вин, който вървял след нея, разбрал, че Елиът е направил верния избор. Мястото било твърде далеч от хиписцената и в същото време напълно подходило на Джуди.

Метр д'отелът дошъл при тях и ги настанил на маса за двама подалеч от другите посетители. Той бил облечен като пират, дори с черна превръзка през окото, а върху наполеоновата му шапка били изрисувани череп и кости.

Имало негърски състав, който свирел джаз като бесен, а тромпетистът му бил от класата на Луис Армстронг. Трябвало да се надвикват с партньора си, за да се чуете.

Джуди седнала и се огледала, а очите ѝ блестели.

— Хей, Супермен! Това е точно за мен.

— Никой ли от твоите палета не те е водил тук?

Зелените ѝ очи малко се втвърдили.

— Не ме занасяй така. Те не са чак такива деца и аз се справям добре с тях.

— Ако обичате — обърнал се Вин към келнера, който чакал за поръчката. — Донесете ни предястие от раци, филе от риба с гарнитура, уиски. — Пак Елиът му бил казал какво да поръча.

— Да, господине. — И келнерът си отишъл.

— Не ме пита какво искам аз — казала Джуди, зяпнала в него.

— Че защо? Ти си в хамбургерната класа, скъпа. И с момчетата си можеш да избираш какво да ядеш. Но когато си с мен, избирам аз.

— Човече! Май се правиш на велик?

— Точно такъв съм. — Той се усмихнал. — Но и ти не си за изхвърляне. — Той тласнал стола си назад. — Хайде да танцуваме.

Те танцували, а после яли и Вин забелязал, че Джуди доста се забавлява. По начина, по който ядяла, той решил, че тя определено е от тези, които ядат главно хамбургери. Когато свършили, той платил, като ѝ позволил да види купчината от по пет долара, която безгрижно извадил от джоба си, а после я извел навън в топлата нощ.

— Хайде, бебче, да се махаме оттук и да се позабавляваме! — казал, щом се качили в „Ягуара“.

— И къде отиваме сега?

— В клуб „Алигатор“ — отговорил Вин. — Знаеш ли го?

Очите на Джуди се отворили широко.

— О, не... там е само за баровци. Ти член ли си?

— Да, разбира се. Искаш да кажеш, че никое от твоите момченца не те е водило в клуб „Алигатор“? — попитал Вин. Той самият никога не бил стъпвал там, но Елиът вече бил уредил нещата само с едно телефонно обаждане, като звъннал на секретаря на клуба... това бил може би единственият клуб в Парадайз Сити, където Елиът не дължал пари.

— Човече! — шепнешком казала Джуди. — Тогава да потегляме!

Те танцували, пили и най-накрая дори поплували в огромния басейн, преди да напуснат клуба в два часа.

— Сега ще си лягаме — казал Вин, който здравата се забавлявал. Той открил, че Джуди е добра компаньонка. — Ще отидем в мотела „Синьо небе“? Става ли?

— Защо не?

През вечерта той й бил казал, че се занимава със счетоводство и работи за една рекламна агенция в Ню Йорк, а в момента е в отпуск. Елиът бил подготвил Вин до детайли, за да бъде правдоподобен. Джуди не проявила интерес към професията му, но се оживила, когато заговорил за пари. Като забелязал това, Вин се въртял все около тази тема.

— Точно това е, което искам — казала Джуди. — Искам пари. Искам да се махна от къщи, да се разкарам от гадния си баща и да си живея моя живот.

— Какво му е на баща ти? — попитал Вин, докато карал по шосето към мотела.

— Какво ли? Моля ти се! Всеки родител е отвратителен, ако питаш мен, но моят е нещо уникално. Бога ми, той само едно знае — пощенските марки!

— Какво толкова са тези пощенски марки?

— О, по дяволите! Хайде да не говорим за това!

— Разкажи ми... Интересно ми е. Той от тях ли прави пари?

— Той харчи за тях парите си, старият козел! Има хиляди идиотски марки! Знаеш ли нещо по въпроса? Наскоро му предложиха

милион долара за осем руски марки! Милион долара, а дъртакът дори не пожела да го обсъжда!

Вин само дето не загубил контрол над колата. Завъртял рязко кормилото, върнал се обратно на шосето, а водачът на колата зад него рязко надул клаксона.

— Пиян ли си? — попитала Джуди. Скоростта, с която се движели, я плашела.

— Ти никога ли не си се напивала? — попитал Вин. — Отпусни се. Слушах те и се заплеснах.

— Господи! Не се заплесвай пак!

Те карали мълчаливо, докато Вин превъртал из ума си сензационната новина.

Това трябвало да са марките, които търсел Елиът. Майка му стара! Елиът предлага петдесет хиляди, а тази тук му казва, че стрували един милион долара!

Един милион!

Усетил сухота в устата си. Ето го Големия удар! Наистина само това можеше да бъде големият удар! Мозъкът му работел трескаво. Ако внимателно подхванел всичко това и си използвал повече главата, можело да не се наложи да разделят всичко на четири. Елиът, Синди и Джоуи да вървят по дяволите. Все пак нали той е начело в тази авантюра. Всичко, което му трябва, е да получи информация от тази глупачка. Мисълта просто го изпотила.

— Какво ти стана изведнъж? — попитала сърдито Джуди. — Да не ти писна от мен?

С малко усилие той отново обърнал вниманието си върху нея.

— Ти само почакай, бебче! — казал той. — Нека отидем в мотела. Ще ти покажа дали ми е писнало от теб, или не.

След още пет минути такова каране се отклонил от магистралата и поел по страничен път, който водел до мястото, което търсели.

Той излязъл от колата и й казал:

— Ще уредя всичко. Ти ме чакай тук.

Минути по-късно се върнал, отворил вратата, за да вземе Джуди, и заедно отишли до едно от бунгалата.

Предупреждението на Елиът пречело на Вин да действа както той си знае.

Пред тях бил остатъкът от нощта. Трябвало да пипа внимателно. Един милион! Кой ли е лудият, готов да предложи толкова за осем марки? И това, си казал, ще трябва да открия.

Отключил вратата и влезли вътре. Бунгалата в мотел „Синьо небе“, също препоръчан му от Елиът, били луксозни. Голяма стая, обзаведена модерно канапе, цветен телевизор и напълно оборудван бар. Наляво била спалнята с огромно легло, а вдясно — банята.

— Не е лошо — казала одобрително Джуди, като се огледала.

Вин затворил и заключил вратата. Леглото било готово и подканящо.

— Събличай се, котенце — казал той, — вземи си един душ. Искам да видя последните новини. — Той отишъл до телевизора и го включил.

— Че какво толкова важно има по новините? — попитала Джуди, докато се измъквала от дрехите си.

— Нищо особено... само побързай — казал Вин рязко. Искал просто да я разкара, за да има време да помисли.

Вече гола, Джуди влязла в банята и затворила вратата.

Господи, милион долара!

Това била единствената мисъл в главата на Вин.

Той гледал към телевизионния екран, без дори да се интересува какво става там. Пиленцето се нуждае от пари. Сама му каза. Ако я подхване както трябва, тя и той могат да вземат марките и да ги продадат за маса пари. Може би тя ще открие кой е направил предложението. Във всеки случай поне ще му каже къде са марките. Един милион! Мили Боже! Мисълта учестила пулса на Вин.

Веднъж само да пипнел тези пари, той знаел как да се справи с Джуди. Тя не била негов тип. Била твърде хитра, а хитрите момиченца не били за него.

Само да се сдобие с парите, щял да се отърве от нея.

Но трябва много да внимава, казал си той. Да не пришпорва нещата. Ще действа хладнокръвно. Изключил телевизора, когато Джуди излязла от банята.

Станал и й се усмихнал.

— Ела си го получи — рекла тя, легнала в леглото и го подканила, като размахала високо дългите си крака.

ПЕТА ГЛАВА

Докато закусвали, а сутрешното слънце светело над тях, Вин започнал да я подпитва.

— Ако продължа да излизам с теб, Супермен — казала Джуди, — ще надебелея.

Тя била заета да яде закуската от грейпфрут, яйца с шунка, препечен хляб и кафе, и ядяла така, сякаш не била виждала храна от дни.

Вин се бил спрял на портокалов сок, кафе и цигара. Той се усмихнал.

— Така става, щом се размотаваш с деца, скъпа — казал той. — Те не могат да си позволят да изхранят момиче като теб. Не се безпокой, че ще станеш дебела. Ще ти предложи достатъчно упражнения, за да си запазиш теглото.

Джуди се захилила.

— Май имаш да ми казваш нещо... хайде, давай.

— Разправи ми за твоя старец — казал нехайно Вин. — Вие двамата като че ли много не се разбирате?

— Това е слабо казано — отговорила Джуди, като мажела една препечена филия с масло. — Не искам да говоря. Заболява ме задникът.

— Но тези марки, за които ми разправяше — Вин си взел още една цигара. — Ти каза, че някой му предложил милион долара за осем марки. Шегуваше ли се с мен?

— Не. Видях писмото на бюрото му — тя вече мажела мармалад върху маслото. — Можеше да поръчаш и бутилка уиски.

— Искаш да кажеш, че някой улав е предложил на баща ти един милион долара за осем пощенски марки?

— Точно така. Направо ми се придрайфа. Толкова много пари! Какво бих могла да направя с тях само! Старият глупак просто хвърли писмото в кошчето за боклук.

— Какви са тези марки?

Тя повдигнала рамене.

— О, явно нещо, на което той много държи. Хората непрекъснато му пращат марки. Не знам. Виж, Супермен, хайде да прескочим стареца. Да говорим за нещо друго.

Вин си налял още една чаша кафе.

— Кой е този, който му е предложил толкова пари?

Джуди се спряла, преди да намаже още една филия с масло. Нейните зелени очи внезапно го погледнали изпитателно.

— Но защо те интересува всичко това?

Вин разбрал, че ходи по тънък лед.

— Значи не знаеш?

— Представи си, не знам.

— Добре, момичето ми, щом не искаш да ми кажеш... — той свил рамене. — Просто бях любопитен.

— О, хайде да не говорим за марки. — Тя задъвкала филията. — Да идем да поплуваме. Знам едно чудесно място, където можеш да плуваш гол.

— Добре — като си спомнил съвета на Елиът да не я насилва, Вин неохотно отложил проучването.

След като изяли закуската и Вин платил нощувката, отишли заедно до „Ягуара“.

Карали около двадесет мили покрай брега и стигнали до тясна пясъчна пътечка, която водеа към малък безлюден залив.

Те слезли от колата, оставили дрехите си и поплували, а после се изтегнаха в сянката на палмите.

— Това се казва живот — казала Джуди. — Господи! Ако можеш да го правя всеки ден! Колко още ще останеш тук, Супермен?

— Ти какво би направила, ако имаше един милион долара, котенце? — попитал Вин, като гледал надвисналите листа на палмите.

— Още ли ти се върти в главата? — Джуди се обърнала и го погледнала изпитателно. — Какво толкова?

— Задавам ти въпрос — рекъл Вин, без да я поглежда.

— Добре де... с толкова пари направо ще изчезна от тази страна. Ще ида в Париж, ще си купя луксозен апартамент и ще се втурна в живота там... живот, какъвто винаги съм искала. Ще правя каквото си искам. Ще си купя и още един — в Капри. И там ще си прекарвам

славно. С толкова пари мъжете направо ще ми се лепят, дори няма да се наложи да ги търся.

— Щом твоят старец има толкова много марки, би ли забелязал липсата на тези осем, ако ги вземеш? — попитал Вин.

Джуди останала мълчалива дълго време, Вин тъкмо започнал да се безпокои, че е сбъркал, когато тя каза:

— Да, ще забележи. Той прекарва повечето си време да ги съзерцава и сега, след човека, дето му предложи толкова пари за тях, обзалагам се, че им се наслаждава два пъти повече.

— Кой е този човек?

Джуди седяла изправена, покрила с ръце голите си гърди.

— Вероятно ме мислиш за глупава, Супермен, но ще те изненадам. Да не се опитваш да вземеш тези марки и да ги продадеш на човека, който искаше да ги купи?

Точно така, помислил си Вин. Малко бил пришпорил нещата, но може би това бил неговият шанс. Извърнал се и я погледнал.

— Просто идея, която ми хрумна — казал той. — Ако успеем, ще си ги разделим или ако искаш да останеш с мен, можем да си ги харчим заедно и да си устроим щур купон.

Те се спогледали.

— Всъщност кой си ти? — попитала тя. — Тази служба на счетоводител май много не ти подхожда. Кой си ти?

— Човек, който иска да забогатее. — Вин се усмихнал. — Също като теб — жаден за пари. Ти и аз можем да го изработим като партньори.

Тя се надигнала и избърсала песъчинките от себе си с една салфетка. Той останал да лежи и я гледал с напрежение, като се чудел дали правилно е изиграл картите си. Чувствал как у него постепенно се надигало растящо безпокойство, докато тя се обличала мълчаливо.

— Хайде, за Бога! Кажи нещо!

Тя го погледнала.

— Да, ще ти кажа нещо, Супермен. Не вярвам на никого, а и ти си в къпа. Ако мислиш, че си достатъчно умен, за да вземеш тези марки — ще ти помогна, но ти няма да узнаеш името на човека, който ги иска. Аз сама ще се справя с края на играта. А ако смяташ да се разделим, то ще го направим при условия, които аз поставя. Седемдесет и пет процента за мен и двадесет и пет за теб.

„Тя е самата хитрост! — помислил си Вин. — Добре, играта продължава. Да вземем марките, пък тогава ще видим кой кого! Ако си въобразява, че ще стане по нейния начин, значи не е с всичкия си.“

Той станал и започнал да се облича, а тя се упътила към колата. Когато свършил, той я настигнал.

— Хайде да пийнем нещо — казала тя, когато се качили в „Ягуара“. — Жадна съм като камила.

Той я завел в един бар на плажа и ѝ взел двоен джин с тоник, докато за себе си поръчал само бира. Било още твърде рано и в бара нямало никакви хора, така че седнали на една уединена маса и Вин започнал пак да я подпитва.

— Как да вземем марките?

Тя се обърнала към него.

— Много се запали по идеята, нали?

— О, хайде, можем да минем и без умни диалози — казал Вин остро. — Ще работим ли заедно, или не?

Тя отпила от питието си, като го гледала.

— Не мислиш ли, Супермен, че ако имаше някакъв шанс, аз бих могла да взема марките преди седмици, да ги продам и да се махна оттук. От това нищо не става. Старият боклук пази зорко колекцията си.

— Може би ако порботим заедно върху това, ще го уредим някак.

Тя поклатила глава.

— Това е само загуба на време. Няма да ги получиш, така че ги забрави. Да поговорим какво ще правим довечера.

— Когато става въпрос за пари — казал Вин, — нищо не е загуба на време. Къде държи колекцията си?

— В къщата. Има една голяма стая, цялата в чекмеджета. Във всяко от тях има марки, поставени под стъкло, и всяко е свързано с алармена инсталация. Има стотици чекмеджета и хиляди марки. Повярвай ми, да се намери една марка е като да търсиш девственица в този град... безсмислено е.

— Каква е системата му за сигурност?

— Сложна и е свързана директно с фирмата за охрана. Всяко чекмедже автоматично се заключва, когато на излизане от стаята той включва инсталацията. Превключвателят се намира в стоманена кутия,

вградена в стената, а ключът е винаги в него. Има камери и монитор, който се намира в офиса на фирмата, която наблюдава стаята ден и нощ, когато той не е там. — Тя направила гримаса. — Погрижил се е дяволски добре за своите марки... а това е единствената му грижа.

Вин се замислил върху тази информация. След дълга пауза той казал:

— Добре, да предположим, че вляза в стаята, без да се включи алармата, как да намеря точно тези осем марки?

Тя го погледнала, после се усмихнала.

— Ти няма да влезеш там.

— Добре де, представи си, че успея.

Тя повдигнала рамене.

— Ами като влезеш вътре, ще откриеш нещо от сорта на осемстотин чекмеджета, всяко от които съдържа хиляди марки, всичките под стъкло, и самите чекмеджета свързани с фирмата и непрестанно наблюдавани, така че само да докоснеш едно от тях, ще вдигнеш голяма паника.

Алармата, камерите и охраната не тревожели много Вин. Той бил направо експерт в тази област, но това, което го безпокояло, било мисълта как след като влезе в стаята, ще намери точно онези осем марки.

— Виж, скъпа — казал той. — Старецът не може да е със силна памет. Представи си, че той иска да намери точно определена марка сред всичко това. Трябва да има някаква система, по която го прави.

— Има. Изработихме я заедно. Това беше преди мама да умре. Тогава още не бях разбрала, че на този свят има и нещо по-добро от това да се моташ около някакви си гадни марки.

Вин почувствал, че пулсът му се ускорява.

— Каква е системата тогава?

— Много е проста. Всяко чекмедже има номер. Той държи регистъра. Например марките от САЩ са в чекмеджетата, номерирани от едно до сто и петдесет. Подредени са по периоди и според ценността на марките. През деня той носи списъка у себе си, а през нощта го заключва в сейф в спалнята си.

— Как изглежда това?

— Малък кожен тефтер, който носи във вътрешния джоб на сакото си. Единственият начин да му го вземеш, е да го цапардосаш по

главата.

Вин допил питието си.

— Да си представим, че го цапардосаме.

— Няма никакъв начин. Той излиза само веднъж седмично да играе голф, през почти цялото останало време е в стаята. Когато тръгва за голф клуба, взема и шофьора със себе си. Пътят до там е вечно претоварен. Няма никакъв начин да проникнеш в колата. В къщата също. Има петима прислужници и те постоянно са вътре. Можеш просто да го забравиш. Без списъка пък можеш да забравиш за марките... така че можеш да забравиш и за единия милион долара.

Сега вече бил получил информацията, която му трябвала. Нямало смисъл да си губи повече времето с кукличката.

— Добре... Ще си помисля. Ако ми хрумне някаква идея, ще можем ли да се споразумеем?

— Как?

— Ще взема марките. Само ми кажи името на купувача, и ще си поделим сумата.

— Моята представа за сделката не е такава, Супермен — казала тя и допила питието си. — Взимам седемдесет и пет процента, а останалото — ти.

Вин се ухилил.

— Добре... добре...

— Мога и сама да се справя с купувача, Супермен.

Само за момент той се поколебал, после разбрал, че тя владее положението.

— Добре, и това е сделка.

Тя кимнала.

— Е, хайде да вървим. — Той станал. — Имам малко работа. Какво ще кажеш да се видим утре вечер?

— А защо не тази?

Той поклатил глава.

— Не мога. Утре обаче ще те заведа в „Лоу Лайф Клуб“. Ще ти хареса... Сигурен съм.

— Кой те е ангажирал за тази вечер? — Тя го погледнала с подозрение.

— О, Боже... хайде, бебче, да вървим.

Тя се качила заедно с него в „Ягуара“.

— У вас ли да те откарам! — попитал той и запалил колата.

— Кой иска да си ходи вкъщи? Остави ме на Плаза Бийч. Ще прекарам деня там. — Докато той потеглял, тя продължила: — Хей, Супермен, дай ми малко пари. Щом като няма да те видя довечера, трябва да ям нещо. Дай ми сто долара.

— Твоите приятелчета да те нахранят. Аз давам пари само когато купувам нещо.

— Да не искаш да кажеш, че аз не струвам нищо, копеле такова — се обърнала тя към него.

— А, още не — захилил се Вин. — Ти, аз и един милион е моята представа за стойност.

Но когато я оставил пред входа на Плаза Бийч, той ѝ дал тридесет долара.

Тя почти отскубнала парите от ръката му, изплезила му се и с разлюляна походка се отдалечила.

За първи път, откак бил станал секретар на Херман Радниц, Холц не успял да изпълни заповедите му.

Било му поръчано да постави Дон Елиът под наблюдение и да прави всекидневен доклад за действията му. Като се върнал в офиса си, той се обадил на Джек Лесинг, който разполагал с голям екип, специализиран в този род дейности. Лесинг му казал, че няма никакъв проблем и четирима от неговите хора веднага ще се захванат с тази работа.

Шест часа по-късно Лесинг, нисък, слаб, с лисичи очи и рядка коса, влязъл в офиса на Холц. Без да губи време, той съобщил, че Елиът е изчезнал и никой не може да открие и следа от него.

— Пуснах десетина мъже да го издирват, но досега няма ни вест, ни кост от него — казал Лесинг. — Не е напускал града с влак или със самолет, но може би е взел колата си. „Алфата“ липсва. Не можем да изкопчим и дума от слугите му. Какво искаш да направя?

Холц го погледнал отблизо и изразът в очите му накарал Лесинг да се почувства неудобно.

— Открий го! — озъбил му се Холц. — Това ти е работата... за това ти се плаща. Не може да е трудно. Той е познат навсякъде.

Попитай хората от мафията... използвай всеки, който ти е на разположение, и го открий!

Когато Лесинг си отишъл, Холц седнал, като се почудил дали да чака нови шест часа, преди да каже на Радниц. Все още имало шанс някой от хората на Лесинг да открие Елиът, но Холц решил все пак да информира Радниц за развитието на нещата.

Той излязъл на терасата, където Радниц говорел с Берлин по телефона. Уреждал някаква сделка и Холц го изчакал, докато затвори слушалката.

— Какво има? — попитал Радниц, като се обърнал и погледнал внимателно Холц.

Холц му казал как е протекла акцията. Радниц слушал, лицето му се помрачило, а очите му гледали заплашително.

Холц очаквал истинска буря от гняв. Готов бил да чуе дори, че е уволнен, и бил изненадан да види, че Радниц успял да се контролира, само посочил стола и казал тихо:

— Седни.

Холц се почувствал неудобно, понеже никога досега не бил сядал в присъствието на Радниц, но се настанил на стола.

— Колко време работиш за мен? — попитал Радниц, като се пресегнал за пура от една кутия, облицована с кожа, и я срязал със златно ножче.

— Пет години и шест месеца, сър. Радниц кимнал.

— Би трябвало да си доволен. Имам ти доверие. Мисля, че е по-добре да ти кажа защо Елиът трябва да бъде открит.

Холц се вдървил. Това било последното нещо, което очаквал, и защото бил изненадан, решил да не казва нищо.

Радниц си запалил пурата, после се загледал към далечния бряг, пълен с хора, които се печели на слънцето и плували.

— Търся осем руски марки — казал той. — Те са от една серия, която никога не е излизала в обращение. Попаднали в ръцете на руски учен, той се влюбил в американка, която срещнал в Източен Берлин. Бил предупреден да не се среща с нея. Привидно се съгласил, но решил да избяга от страната. Знаел, че вероятно марките са ценни и от тях можел да изкара пари за себе си и любимата, когато напусне Русия. Изготвил доклад за работата си. Докладът бил твърде ценен за враговете на Русия. Направил осем умалени до микроскопични

размери фотокопия от него, всяко от които прикрепил към осемте марки, като по този начин ги направил безценни. Да не се впускаме в подробности, но докладът бил важен за ЦРУ, което би платило огромни пари, за да ги притежава. Ученият склонил свой приятел тайно да изнесе марките от Русия в Източен Берлин, където ги получила американката, но когато самият учен тръгнал, било твърде късно и той бил арестуван. След като бил измъчван, разкрил какво е извършил. Предупредена за ареста на руснака, американката отпътувала за Париж. Там продала марките и продължила за Ню Йорк. Търговецът, който ги купил, без да знае нищо за микроскопията, продал марките на клиент, който бил отвлечен, но умрял от сърдечен удар, преди похитителите да успеят да разберат какво е станало с марките. Те просто изчезнали. — Радниц спрял, докато изтръсквал пепел от пурата си. — Както знаеш, аз имам някои контакти с хора от руското правителство. Те ме попитаха дали съм в състояние да помогна. Обещах да видя какво мога да направя. Бях финансиран от тях и направих сериозно проучване за марките. За наше нещастие се разбра, че и ЦРУ търси тези марки. Трябваше да действам много внимателно. В момента ЦРУ проверява по-дребните колекционери — по-специално руските. Моите проучвания ме доведоха до човек на име Пол Ларимор, който живее в този град. Мисля, че са в него, и му предложих щедро възнаграждение, което той пренебрегна. Това няма значение. Той или има марките и не иска да ги продава, или ги няма, но не желае да го каже. Най-простото нещо е да го отвлечем и да го накараме да признае дали има марките, или не, но може да се разчуе и ЦРУ ще вдигне тревога. — Радниц издухал дима си, но лицето му запазило каменно изражение. — Сега се опитвам да се споразумея с Клод Кендрик, който познава тази филмова звезда, Елиът — той, изглежда, е единственият човек, с когото Ларимор има контакт. Елиът се нуждаел спешно от пари и се съгласил да изстиска някаква информация за марките. Имам основание да не вярвам много на Кендрик. Ако Елиът вземе марките и ги даде на Кендрик, той може да се опита да ги продаде на някой друг, който ще плати повече. За мен е важно да разбере дали Елиът е получил вече информацията. Така че просто трябва да бъде намерен, и то бързо.

Холц помислил за момент.

— Ако възнамерява да търси марките, сър, значи все още е в града. Това стеснява полето на търсене. Ще предупредя Лесинг.

— Оставям го на теб. — Радниц млъкнал за момент и погледнал Холц. — Обясних ти, защото искам да разбереш колко важно и сериозно е всичко това. Ако получа марките, ще бъда в превъзходна позиция за финансови сделки с руснаците. Проектът за язовира „Казан“ направо не търпи отлагане. Ако им дам марките, ще ми дадат договора. Толкова е лесно. Не искам да ти споменавам колко важен за мен е този договор. Очаквам да чуя, че Елиът ще бъде открит през следващите двадесет и четири часа. — Радниц протегнал ръка към телефонната слушалка като знак за завършване на разговора.

Множество въпроси минали през главата на Вин, докато се прибирал към бунгалото.

Знае ли Елиът за реалната стойност на марките? А Кендрик? Колко точно е предложил Кендрик на Елиът — много над петдесетте хиляди, които щял да даде на него, Синди и Джоуи. Повече от сигурно — но колко?

После помислил пак за информацията, която бил получил от Джуди. Всъщност кражбата не била нещото, което го тревожело. Бил сигурен, че можел да се справи с алармата, с камерите, но как щял да вземе описа на марките? Различни идеи му хрумвали, но той пропъждадал всички като твърде опасни. Решил, че трябва да се консултира с Елиът. Вин знаел, че възможностите му да организира кражба като тази не били на нужната висота. Една неволна грешка, едно неправилно действие, и милионът щял да избяга от него. Мисълта го изпотила. Не, щял да каже на Елиът какво е чул от Джуди. После, ако извършат всичко както трябва, ще се отърве от нея. Твърдо бил решил да не дели с никого. Това щял да бъде неговият голям удар, а не техният.

Той открил Джоуи, Синди и Елиът в градината. Те го погледнали в очакване, когато се упътил към тях и заел празния четвърти стол.

— Къде беше? — попитал Джоуи. — Ние се безпокояхме. Какво става?

— Много неща — казал Вин. — Трябваше да забавлявам дъщерята на Ларимор и научих доста работи.

— Много бързо — казал Елиът. — Да не искаш да кажеш, че вече сте говорили за марките?

— Да... естествено. Тя самата подхвърли темата.

— У Ларимор ли са?

Вин насочил пръст към Елиът.

— Само почакай, копеле... аз ще задавам въпросите. Колко ти предложи Кендрик за тези марки?

— Това не те засяга — казал Елиът спокойно. — Вие тримата се съгласихте да работите за петдесет хиляди долара.

Вин поклатил глава.

— Не и сега, мой човек. Аз ще свърша цялата работа. Ти не можеш да работиш на предната линия с мен. Тези марки струват... така че нека чуем колко ти предложи Кендрик.

Елиът се поколебал, после вдигнал рамене.

— Двеста хиляди долара. Тъй като това е моя идея, петдесет хиляди е добра цена за вас тримата.

— Така ли мислиш? — Вин говорел много самоуверено. — Ще кажа „не“. Ще ти струва много повече.

Елиът погледнал към Синди и Джоуи.

— Доволни ли сте от подялбата... повече ли искате?

— Остави ги на мира. Аз искам повече — казал Вин и продължил: — И ще ги получа! Новата сделка е: вземам петдесет, те ще си поделят петдесет, а за тебе сто.

Като чули това, Джоуи и Синди разбрали, че след операцията ще се отърват от Вин, така че Джоуи казал спокойно:

— Това отново ви поставя в изгодна позиция, господин Елиът.

Елиът размислил за момент. Това означавало да живее няколко месеца по-малко, но разбрал, че вече не го е грижа.

— Добре, имаш думата ми. У него ли са марките?

— Да. — И Вин им обяснил за описа. — Това всъщност е проблемът. Без него никога няма да открием марките. Но след като вече веднъж знаем номера на чекмеджето, което съдържа марките, мога да ги взема.

— Това не е наш проблем — казал Елиът. — Сделката, която сключих с Кендрик, е да разбере дали Ларимор притежава марките и да му кажа как да ги намери. Тогава той ще ми плати. Ти вече ми даде нужната информация. Не трябва да правим нищо повече. Негов

проблем е как да вземе марките. По това време утре ние вече ще имаме парите и можем да се махаме от града.

Вин го погледнал накриво.

— Ако леке като Кендрик иска да ти плати двеста хиляди, колко мислиш, че ще получи като вземе марките?

— Негова работа — казал нетърпеливо Елиът. — Сто хиляди ми стигат. Ще ида да го видя веднага, да му дам тази информация и да се разпореди за заплащането.

— Почакай! Представи си, че мога да ти кажа кой е купувачът, с който Кендрик се е уговорил? Представи си, че този купувач ни плати петстотин хиляди, защо ще се занимаваме с Кендрик?

Елиът го погледнал.

— Знаеш ли кой е купувачът?

— Мога да разбера.

— Как?

Вин се ухилил.

— Не се безпокой за това. Не се шегувам. Мога да го разбера. Сега слушай, трябва да сме луди да правим сделката с Кендрик. Това леке ще ти плати двеста хиляди и ще си сложи триста хилядарки в джоба за нищо. С информацията, която аз имам, можем да вземем марките и да ги продадем на човека на Кендрик за петстотин хиляди, като въобще отстраним Кендрик от играта.

Щом видял нетърпеливото лице на Вин, особено алчността в неговите очи, Елиът внезапно се убедил, че Вин планирал да изиграе не само Кендрик, но и него, Джоуи и Синди. Как точно щяло да стане, Елиът не знаел, но бил сигурен, че Вин замисля, именно това.

Почувствал как го пронизва тръпка. Това трябвало да е много по-добре, отколкото да живееш в дългове и да се самосъжالياваш, понеже имаш протеза. Той бил направил шест успешни филма, в които неговият герой находчиво се справял с хитреци като Вин. Сценаристите винаги се погрижвали съобразителността на героя му да е на ниво, така че накрая все той побеждавал. Но това сега била реалността. Не било просто трилъър, който да бъде затворен в метални кутии и прожектиран по света. Нямало и сценарист, който да се грижи за него. Нямало директор, който да изкрещи: „Не става!“, когато нещо не било както трябва.

Добре, помислил си той, нека видим колко си умен. Нека го разиграем така, сякаш е на филм. Какво имам да губя наистина? Няколко месеца живот повече? Ако не получа парите, има и хапчета, които могат бързо да решат проблема. Така че играта продължава! Може би съм по-хитър, отколкото Вин си мисли. Най-малкото ще е забавно... като в един от моите филми, но този път в реалния живот.

— Добра е идеята — казал той. — Какво планираш да направиш?

Вин поклатил глава.

— Погледни нещата по друг начин: сега имаме възможност да вземем петстотин хиляди. Хайде да се споразумеем пак. Джоуи и Синди получават сто, а ти и аз по двеста. Какво ще кажеш за това?

Джоуи слушал и се безпокоял. Сто хиляди долара! Това били пари, които дори не бил сънувал. Той се намръщил само при мисълта за присъдите, които със Синди можели да получат, ако тази операция се провали.

— Не... ние сме въвн от играта! — възкликнал той. — Никога не сме се захващали с такова нещо, а и сега не искаме.

Вин го погледнал презрително.

— Добре. Елиът и аз ще го направим и без вас. Така че добре... върнете се към кокошкарството си, щом искате.

Синди се навела напред, а очите ѝ блестели.

— Но това не е начинът, по който исках да стане всичко! — казала тя. — До гуша ми е дошло от тършуването из хорските джобове и магазините. — Тя погледнала към Джоуи. — Добре, татко, ако ти искаш да се откажеш, няма да те насилвам, но самата аз смятам да остана в играта.

Джоуи я погледнал безпомощно, а после свил рамене в знак на отчаяние.

— Слушай, скъпа...

— Аз оставам. Това е последното ми решение!

Джоуи погледнал към Елиът.

— Добре, господин Елиът, ще останем, но как да помогнем? Не виждам нашето място в тази работа.

— Ето как всеки ще заслужи своя дял — казал Вин. — Мога да се оправя с алармата и да взема марките, ако знам къде са. Това е моя работа. Елиът трябва да помисли как да вземе описа от Ларимор. Ако

той не може да използва вас двамата за това, вие сте вън от играта. Това е само за опитни хора.

Синди погледнала Елиът с надежда.

— Знаем, че Ларимор носи списъка във вътрешния си джоб — казал Елиът след моментно колебание. — А през нощта го заключва в сейф в спалнята си. — Погледнал съм Вин. — Така ли е?

— Да.

— Джоуи... мислиш ли, че можеш да откраднеш този опис от Ларимор, ако се приближиш достатъчно близо до него?

Джоуи не се поколебал.

— Да... няма никакъв проблем.

— Да направим една демонстрация. — Елиът станал и влязъл в бунгалото. Взел от етажерката книга с меки корици и я пуснал във вътрешния си джоб, после се върнал обратно в градината.

— Имам една книга във вътрешния си джоб. Да видим, Джоуи, дали можеш да я вземеш.

Синди станала. Приближила се до Елиът и го настъпила.

— Съжалявам — казала тя. — Кракът ми се подхлъзна. Хайде, татко, покажи му.

Джоуи се усмихнал неловко.

— Вече я няма в джоба ви, нали, господин Елиът?

Синди държала книгата в ръка.

— Забележително — казал Елиът. — Добре, ще си помисля още върху това.

Той ги оставил, отишъл в стаята си и легнал на леглото. Лежал, мислел и гледал към тавана през целия следващ час. После, когато Синди съобщила, че обедът е готов, станал и се присъединил към тримата в малката трапезария.

— Измисли ли нещо? — попитал Вин, докато режел пържолата си.

— Проблемът е как да стигнем до Ларимор — казал Елиът. — Той излиза само с колата си. Не приема посетители, но имам една идея, която може и да проработи. — Той погледнал Синди. — Ти ще трябва да се справиш с това. След като видях какво направи, мисля, че ще, можеш. Ето я накратко: Ларимор получава писмо, в което се казва, че долуподписаната, тоест ти, Синди — е наследила колекция марки от дядо си. Чувала си, че търговците предлагали малко или нищо за

ценни марки. Нямах представа дали колекцията е ценна. Ти го питаш, тъй като си чула, че той е известен филателист, дали би могъл да погледне марките и ако има нещо интересно, да ти каже мнението си. Мисля, че това е стръв, на която Ларимор ще клъвне. Казваш му само, че дядо ти е започнал да събира колекцията си, когато е бил млад. Това би накарало Ларимор да помисли, че може да открие някои ценни марки. Може да те покани и на разговор. Ако го направи, идва ред да му вземеш описа. Знаем, че марките са разпределени по държави. Така че ако успееш, докато той разглежда твоите марки, намери раздела за СССР. Може да имаш щастието да откриеш номера на чекмеджето, което съдържа осемте марки, които търсим. Това иска време, но може и да стане. Какво мислите?

— Умно е — казал Вин, раздразнен, че сам не се бил сетил. — Може да стане.

— Аз ще го направя — казал Джоуи. — Не искам Синди да се занимава с това.

Елиът поклатил глава.

— Съжалявам, Джоуи, но Синди трябва да се захване. Тя няма да събуди подозрение у Ларимор. Дори малко ще го поласкае — помисли си само: младо момиче, което отива за съвет при него. — Той погледнал Синди. — Ще опитаме ли?

Сидни кимнала.

— Добре. Ще ти напиша писмото — Елиът погледнал към Джоуи. — Ще слезеш ли до крайбрежната улица да огледаш антикварните магазини? Сигурен съм, че ще откриеш някой стар класьор с марки, пълен боклук, който можеш да купиш за няколко долара. Колкото е по-стар, толкова по-добре. После отиди при някой от добрите търговци-филателисти и купи три или четири по-скъпи марки. Трябва да са от около 1900-та година, не по-нови. Кажеш на търговеца, че са ти за подарък и че не се интересува от марките. Плати му максимум четиристотин долара. Трябва да направим този класьор малко по-интересен, защото Ларимор ще се усъмни.

Джоуи кимнал.

Елиът довършил стека си и отместил чинията.

— Сега ти, Вин... как ще откриеш кой е купувачът?

Вин хитро завъртял очи.

— Остави на мен. Ще го откроя.

— Не ми звучи много добре. Работим заедно като екип. Ние всички трябва да знаем. Как ще го откриеш?

Вин размислил бързо. Той разбрал, че без Синди не може да вземе описа. Трябва да внимава да не разбуди подозрението на Елиът, тъй като наистина смятал да играе двойна игра.

— Джуди Ларимор знае кой е.

Елиът си отрязал парче сирене, после подал чинията към Вин.

— Как го е открила?

— Прочела е писмо, което е видяла върху бюрото на баща си.

— Защо не ти е казала кой е купувачът?

Вин почувствал как струйка студена пот се стича по лицето му.

— Ще ми каже. Трябва да я размекна още малко.

— А как ще го направиш?

Елиът го гледал изпитателно и Вин отклонил погледа си.

— Все някак ще го направя. Остави на мен.

— Съжалявам, Вин, но ти не си убедителен — казал Елиът. — Нека обсъдим нещата направо. Току-що сключихме сделка, не помниш ли? Сега четиримата сме партньори. Ти криеш нещо. Искам да зная какво. Нека научим повече неща за това момиче, което, както казваш ти, прави всичко, което поискаш.

Вин се раздвижил на стола.

— Тя иска пари, но аз ще ѝ платя... Ще го направя от моята част. За хиляда долара тя ще ми каже името на купувача. Това е всичко.

— Защо не го каза по-рано?

— Това е сделка, която сключих с нея. Защо трябва да ви занимавам, за Бога?

— Значи си ѝ казал, че планираш да откраднеш марките?

Вин извадил кърпа и изтрил потта си. Видял, че Джоуи и Синди го гледали и в очите им имало подозрение.

— Е, и какво? Виж, малката... мрази баща си. Не я е много грижа какво ще се случи с марките.

— Но тя вече знае, че възнамеряваш да ги откраднеш?

— И какво като знае?

— Ами сам си отговори, Вин. — Елиът се изправил. — Сега ще напиша писмото, Синди. — Обърнал се към Джоуи и продължил: — Ще се погрижиш ли за класъора?

Тримата напуснали стаята.

Вин взел хляб и си отрязал ново парче сирене.

„Трябва да наблюдавам този кучи син — казал си наум. — Много е хитър.“

Джак Лесинг се върнал в офиса си. Холц му бил поставил ултиматум: да открие Елиът, или ще загуби парите си от Радниц, и тъй като Радниц му плащал хилядарки годишно, и тъй като десетимата му ченгета не били открили още и следа от Елиът, той бил повече от угрижен.

— Опитай всичко — казал Холц. — Той трябва да бъде открит, при това бързо. Знаем, че е в града. Знаем, че сигурно ще се опита да се свърже с Пол Ларимор, филателиста. Тъй като дължи пари навсякъде, няма да го откриете по обичайните му места. Някъде трябва да се е скрил. Провери всеки малък хотел, дори и къщите, в които дават стаи под наем. Огледай се за колата му: знаеш номера. Трябва да бъде открит.

Лесинг взел още двадесет души, които довел от Маями и Джаксънвил, с инструкции да проверят хотелите, а след това повикал Хари Орсън и Фей Маклин, двама от най-добрите агенти. Разказал им за какво става въпрос.

Орсън, пълен с енергия мъж, малко преди четиридесетте, се отличавал с търпение и желязна воля. Той бил идеалният ловец на хора.

Фей Маклин приличал на мишка, нисък, на около тридесет и пет, имал таланта да бъде винаги на място и да остава винаги незабележим.

— Елиът би трябвало да опита да се свърже с Пол Ларимор... точно за какво Холц не каза — заявил Лесинг. Протегнал едно досие през бюрото. — Това ще ви даде някаква представа за Ларимор. На него ще заложим. Близо до къщата му има празна вила. Ще я приготвя за вас двамата, за да наблюдавате дома му. Искам да отбелязвате всеки, който посети Ларимор. Елиът, филмовата звезда, може да реши да ни изиграе умно. Може да пристигне дегизиран. Така че проверявайте всеки, който търси Ларимор. Ще имате още двама помощници. Искам да си отваряте очите на четири.

Час по-късно Орсън и Маклин вече се били настанили в празната горна стая на вилата, която им предлагала гледка към портала,

градината и външната врата на къщата на Ларимор. Те се редували да наблюдават, снабдени с мощни бинокли и радиотелефон, седнали на табуретки и с кошница с храна пред тях. Чакали дълго и безплодно, но те били свикнали с такова чакане, затова именно Лесинг се спрял на тях. В края на улицата, на паркинга, двама агенти чакали в колите си. Проверили и двата камиона, които отивали към къщата на Ларимор, но резултатът бил отрицателен — само хранителни продукти. Около пладне Орсън видял Джуди да излиза от къщата, да се качва в своя „Остин Купър“ и да потегля към портала. Той веднага предупредил един от намиращите се наблизо агенти, който я настигнал, докато чакала на светофара.

„Момичето е дъщерята на Ларимор — предал му по радиоуредбата Орсън. — Залепи се за нея, Фред. Ще повикам Алек да те замести по-късно.“

„Добре, прието“ — отвърнал Фред Нисън.

След час и половина се обадил, че Джуди се намирала на Плаза Бийч, заобиколена от изроди с дълги коси. Какво да прави?

— Не я изпускай от очи. Продължавай да докладваш.

В 15.00 часа Орсън се обадил на Лесинг. Досега операцията била безуспешна. Никакъв знак от Елиът. Всеки посетител, — а те били само трима — бил проверяван. Нисън наблюдавал дъщерята, която може би щяла да прекара целия ден на Плаза Бийч.

Лесинг изпсувал, казал на Орсън, че ще прати подкрепление на Нисън, и след това се обадил на Холц.

Барни спря тук, за да подреди мислите си. Пресегна се и взе последната наденичка от чинията, като я огледа внимателно, преди да я пъхне в устата си.

— Тези колбаси могат да събудят и мъртвец. Не знаете просто какво пропускаете.

Казах му, че според мен мъртвите трябва да бъдат оставени на мира.

— Съгласен съм. — Барни отпи голяма глътка бира, премести празната чиния, въздъхна и се наклони да говори пак.

— Джоуи купил един стар класьор, после купил четири добри марки за четиристотин долара. Тях Елиът специално подредил в класьора.

Накарал Синди да препише писмото до Ларимор, което той бил съчинил. Нямамо какво друго да правят, освен да чакат.

Но не и Вин. Той имал среща с Джуди на следващата вечер. Трябвало да премисли доста неща и тъй като това не му се удавало много лесно, той се тормозел.

Докато не се убедял, че участието на Синди в операцията ще е успешно, било излишно да прави планове. Но ако Синди успеела да разбере в кое чекмедже са марките, той трябвало бързо да мисли как да се справи, а бързото мислене не му се удавало.

Имал подозрението, че Елиът е разбрал за плановете му. Освен това имал и подозрението, че ако не държи под око по-внимателно Джуди, то и тя би могла да го изиграе. Вин не бил добре подготвен за такава сложна игра и го съзнавал прекрасно, но също така бил твърдо решен да пипне милиона.

Елиът им казал, че могат да очакват отговор — ако въобще получат такъв — от Ларимор най-малко след седмица. Трябва да се успокоят дотогава и да бъдат търпеливи.

Това не можел да направи в сегашното си настроение и той се качил в колата си, за да се разходи нанякъде, да влезе в някой бар или да поплува.

Вече били провели разговор със Синди. Той го очаквал. Нейното „никакви сватбени камбанки“ и „извинявай“ го вкаменили. Той й се усмихнал насила и свил рамене.

— Добре, скъпа, ако това е, което искаш. Може би си права. Ти си привързана към баща си. Така поне няма да забременееш. — Този бил начинът, по който Вин говорел — никакво зачитане на жените — Барни направи гримаса. — Аз винаги съм казвал, че на жената трябва да бъде оказвано внимание, господин Кембъл... нали така? Казах, че това е общоприето, но има жени и жени.

Барни сякаш го пропусна покрай ушите си.

— Така че вечерта Синди останала сама с Елиът. Джоуи бил направо залепен за телевизора. Синди и Елиът останали в задната градина с голяма и жълта луна над тях, мирис на жасмин във въздуха и

далечен крясък на бухал, който придавал много романтика на цялата сцена.

Елиът открил нещо в Синди, което не бил срещал досега в нито едно момиче. Имало някаква жизненост в нея, която правела компанията ѝ успокояваща. Той видял, че не трябва да поддържа изкуствен разговор, за да събуди интереса ѝ. Тя също не трябвало да поддържа неговия интерес. Това не му се било случвало по-рано.

— Синди... за Вин — подхванал той внезапно. — Ти ми каза, че двамата имате намерение да се ожените?

— Да — Синди погледнала към луната. — Но сега вече не. Промених си мнението. Казах и на Вин, мисля, че той е доволен.

— А ти?

— Аз също съм доволна. — Тя вдигнала рамене. — Той изглеждаше толкова блестящ и самоуверен. Никога не бях срещала някой като него. Но сега...

— Вярваш ли му, Синди?

Тя се намръщила и го погледнала бързо.

— Какво искаш да кажеш?

— Синди, всичко това е ново и за мен. Тези партньорски връзки например. Чувствам, че на баща ти мога да разчитам, на тебе — също, но не и на Вин. Може и да греша, но точно така го чувствам.

— Татко и аз си говорихме вече за това. Ние също мислим като тебе. Ние не му вярваме, но без него не можем да работим, нали?

— Но без нас той също не може да направи нищо.

Синди поклатила глава.

— Татко каза, че не се притеснява за мен, но ти трябва да се пазиш от Вин.

— Това е трогателно. — Елиът се пресегнал и взел ръката ѝ в своята. — Добре, добре, ще видим. Толкова пари означават много нещо за вас двамата, нали?

Сърцето на Синди в момента биело толкова бързо, че тя едва можела да диша. Случайното докосване на Елиът объркало мислите ѝ.

— Не зная... татко ще измисли нещо. — Тя освободила ръката си и станала. — Нека по-добре да видя какво прави той — мрази да стои сам дълго време.

— Синди!

Тя се спряла, погледнала към него, а лицето ѝ пламнало. Той ѝ се усмихнал.

— Да забравим за него... да забравим всичко... да отидем да поплуваме. — Той я погледнал напрегнато. — Искам да ти покажа протезата си.

ШЕСТА ГЛАВА

Към девет часа вечерта Орсън най-после забелязал нещо окуражаващо. Наблюдавал през прозореца къщата на Ларимор и бавно дъвчел сандвич, когато видял син „Ягуар“ да спира пред портала на Ларимор. Вече се стъмвало и той не могъл да види добре лицето на шофьора.

През последните два дни двамата с Фей не откъсвали поглед от къщата, но резултатът продължавал да бъде отрицателен. Хората на Лесинг сега проверявали по-малките къщи в града, които давали стаи под наем. Но още не били открили нищо. Холц бил нащрек. А той пък, от своя страна, държал Радниц в същото напрежение.

„Той трябва да бъде открит — продължавал да повтаря Радниц. — Това е твое задължение.“ И като знаел вече, че може да разчита на Холц дори в постигането на непостижимото, освободил съзнанието си от мисълта за Елиът.

Орсън, неуморим и търпелив, чакал. Сега колата приковала вниманието му.

— Ето най-после нещо — казал той и оставил сандвича си.

Фей дошъл при него на прозореца и двамата продължили да наблюдават колата през биноклите.

— Номерът е от Ню Йорк. Не е Елиът — казал Фей.

— Я, кого виждам... момичето — казал Орсън. Бил забелязал Джуди бързаща по алеята за коли към портала. — Предупреди Фред.

Докато Фей говорил с Нисън по радиотелефона, Орсън видял, че Джуди се качва в „Ягуара“. След малко колата потеглила в посока към центъра на града.

Орсън видял с облекчение, че Фред Нисън тръгва след „Ягуара“.

— Е, как е, Супермен? — попитала Джуди, като седнала до Вин. — Каква е програмата за вечерта?

Той я погледнал бегло. Тя носела къса червена пола, жълта прозрачна блуза, жълт чорапогащник и ниски обувки. Помислил си, че изглежда много добре и й го казал.

— А сега към „Лоу Лайф Клуб“ — рекъл той. — Ще се позавъртим малко там, а после ще отидем на онзи плаж, където бяхме.

— О, не! Няма да ходим там! Ако мислиш да ме сваляш на пясъка, по-добре е да измислиш нещо друго! Ако ще правим любов, да идем в някой мотел.

Вин се усмихнал.

— Както кажеш. Ама какво ти става?

Тя направила гримаса.

— Обичайното. Просто ми се повръща от начина, по който живея. Времето не спира. След две години ще съм навършила двадесет. Трябва да намеря отнякъде пари!

— Не те спирам. Мислиш ли още за марките?

— Да... а ти?

— Да. Мисля, че можем да го направим, но да не говорим за това сега. Да пийнем, да хапнем, да отидем до „Синьо небе“ и да изкараме чудесна нощ.

След прекрасното ядене танцували около час, а после Вин я подканил:

— Хайде да вървим!

Нисън без всякакви проблеми ги проследил до мотела, видял как Вин се регистрирал, докато Джуди чакала в колата. След като двамата се отправили към една от стаите, Нисън се обадил на Орсън.

— Те са в „Синьо небе“, Хари. Да продължавам ли да ги наблюдавам?

— Виж дали можеш да разбереш кой е мъжът.

— Записах номера на колата му. — Нисън издиктувал на Орсън подробностите.

— Можеш ли да вземеш стая до тяхната? Искам да разбера за какво си говорят.

— Не мога. И от двете им страни стаите са заети. А освен това май не си говорят много.

— Окей. Още е рано. Има някаква вероятност да не прекарат цялата нощ там. Стой докъм два през нощта, ако няма нещо ново, ще ти пратя смяна и можеш да се прибиращ.

— Да се прибирам... къде? — казал с горчивина в гласа Нисън.
— Откога имам и дом?

Орсън подал подробностите за Вин на Лесинг, който веднага пратил телекс до ФБР във Вашингтон за незабавни сведения.

Без да знаел всичко това, Вин бил зает с Джуди. Когато свършили да се любят, той станал от леглото, налял две силни уискита и като се върнал в леглото, се заел с бизнеса.

— С твоя помощ, скъпа — казал той, — съм сигурен, че мога да стигна до марките, но има някои неща, които трябва да знам, ти трябва да ми ги кажеш. Според теб имало някакъв електрически превключвател, който контролира чекмеджетата, а той се намира в стоманена кутия, вградена в стената и винаги заключена. Така ли е?

Джуди кимнала.

— Искам да откриеш кой е изработил кутията. Тези, които майсторят подобни уредби, са толкова горди с труда си, че често поставят името си на изделието. Мислиш ли, че ще можеш да го направиш?

— Ако името е там, да.

— Същото се отнася и до алармата. Със сигурност някъде в къщата трябва да има табло с бушони. Просто открий къде е и виж дали името на майстора е написано някъде там. Каза също, че в стаята с марките има и камери?

— Да. Поставени са от фирма за охрана и главният монитор е в нейния офис.

Вин поклатил глава.

— Познавам системата. В град като този тя ще е много популярна. Имат голяма стая с монитори, свързани с камерите в домовете на хората, чиито интереси бранят, и един човек наблюдава всички екрани. Засега тази система работи доста добре. — Той се замислил. — Как твоят старец се е сетил да инсталира такава система?

— Има подобна в Сити Хол, която покрива целия Мемориал на Кенеди. Старецът я видя и си я хареса.

— Че защо им е такава система в Мемориала?

Джуди се захлила.

— Преди време някакъв шегаджия плиснал малко боя върху статуята. Управата се стреснала и я инсталирала. Сега вече няма за какво да се безпокоят... нали парите са от данъкоплатците?

Вин пропуснал тази информация покрай ушите си.

— Баща ти винаги ли държи заключена вратата на стаята с марките?

— Винаги.

— А прозорците?

— Когато той не е там, има метални решетки на всеки прозорец.

— А ключалката на вратата нещо специално ли е?

— Не мога да знам.

— Добре де, това трябва да го разбереш. Мислиш ли, че можеш да намериш ключа?

— Умряла работа.

Като видял, че тя се отегчава от въпросите му, Вин взел да се съмнява дали може да му бъде от полза — поне толкова, колкото се надявал.

— Кога играе голф?

— Всеки вторник следобед.

— Можеш ли да ме вкараш в къщата, докато той е в клуба?

— Умряла работа.

Той едва се въздържал да не я удари.

— Защо?

— Ами гадната прислуга винаги се върти наоколо. Те няма да те пуснат вътре, не аз. На мен не ми е позволено да каня приятели вкъщи.

— Че размърдай си мозъка малко — казал Вин нетърпеливо. — Трябва да има някакъв начин, по който да ме вкараш. Какво ще кажеш за през нощта? Ти как влизаш, когато е включена алармата? Само не ми казвай, че баща ти не си ляга, докато се прибереш.

— Аз имам мой собствен вход. Вратата от моя апартамент към къщата винаги е заключена след десет часа.

Вин станал от леглото.

— Ще си взема един душ.

Докато стоял под студената вода, премислил информацията от Джуди. Когато се върнал в спалнята, й казал:

— Обличай се. Трябва да свършим нещо.

— О, за Бога! — Джуди се свила в леглото. — Искам да спя. Погледни колко е часът!

Вин се обличал.

— Времето не ме засяга. Обличай се!

Тя станала от леглото и с мърморене си обула бикините.

— Знаеш ли какво, Супермен? — му каза, като навличала и блузата си, — започваш да ме отегчаваш.

— Много кофти. — Вин вече бил готов и пишел някаква бележка. — А един милион долара отегчават ли те? — Той откъснал бележката и ѝ я подал. — Само напомняне. Искам тази информация до утре вечер. — Ще те взема от вас към девет.

Тя прочела какво е написал.

— Добре, но... не обещавам нищо.

— Трябва ми тази информация! — изкрещял Вин. — Участваш в сделка за милион, така че работи за него!

Тя с изненада видяла твърдостта в очите му.

— Добре, само не ми крещи.

— Сега нека направим план на къщата.

Очите ѝ се разширили.

— Наистина ли искаш да опиташ?

— Точно така, скъпа. — Той я погледнал втренчено. — Наистина смятам да опитам.

Скоро след единадесет на следващата сутрин Лесинг влязъл оживен в стаята на Холц.

— Открих Елиът — съобщил той и затворил вратата.

— Време беше. — Холц обикновено бил скъперник на похвали. — Ще кажа на господин Радниц. Той може да иска информацията лично от теб.

Лесинг изтръпнал. Радниц го плашел.

— Недей. Аз...

Но Холц вече бил излязъл на терасата, а в следващия момент се върнал и с жест поканил Лесинг.

Лесинг се приближил до Радниц, както мишка би се приближила до котка. Радниц тъкмо четял някакъв документ и Лесинг изчакал, а потните му ръце били склучени здраво на гърба.

Внезапно Радниц оставил документа и се вгледал в Лесинг с жабешките си очи.

— Къде открихте Елиът?

— Настанил се е в Сийгъл, на Крайбрежния булевард, сър, в малко бунгало за четирима, което е наето от някакви летовници.

— Кой е собственикът?

— Госпожа Милър от Маями.

— Елиът от нея ли го е наел?

Лесинг бил доволен, че е направил тези проучвания, преди да докладва на Радниц.

— Не, господине. Някакъв човек на име Джо Лък го е наел от нея. Той го е наемал през последните три лета. Живее там с дъщеря си и с човек на име Вин Пина.

— И Елиът е там с тези тримата?

— Така изглежда. — Лесинг тръгнал да обяснява как хората му са видели Джуди с Пина, как са ги проследили до „Синьо небе“ и след това Пина до бунгалото. — Бунгалото беше под непрекъснато наблюдение и към девет часа Елиът влязъл през задната врата, която също е под наблюдение. Присъединил се към другите трима и заедно закусили.

— Кой са другите трима?

— Нямаме още никаква информация за Лък и дъщеря му, но Пина има досие във ФРБ. Разполагам с копие, сър. Той е специалист по взломните кражби, лежал е три години за грабеж, но в момента не е търсен.

Радниц кимнал.

— Искам непрекъснато наблюдение на тези тримата и Елиът. Всекидневен доклад. В никакъв случай те да не разберат, че са под наблюдение... ясно ли е?

— Да, господине — казал Лесинг, като си помислил, че е по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Искам да продължите да следите и Клод Кендрик. Елиът може да се свърже с него. Продължете наблюдението на къщата и на дъщерята на Ларимор.

Като разбрал колко е необходим за тази операция, Лесинг си придал важност.

— Ще имам грижата, сър.

Радниц го погледнал. Очите му изглеждали като малки ледени блокчета.

— Ако допуснеш и една грешка, Лесинг — тихо завършил той, — ще бъде много жалко за теб.

И той отново се взрял в документацията си.

Отрезвен от тези думи, Лесинг погледнал с надежда към Холц, който обаче не му обърнал внимание, после напуснал терасата и тръгнал към входната врата, която Ку-ю му отворил с дяволита усмивка.

Фред Нисън и Алек Рос били хора, които добре си разбирали от занаята. Те работели комбина: единият вървял пред следения обект, а другият зад него. Имали и голям набор от сигнали, с които кореспондирали помежду си. Приличали съвсем на двама мъже на средна възраст, които прекарвали заедно ваканцията си и просто се мотаели из града, като зяпали по витрините, обикаляли магазините и изглеждали напълно безобидни.

Към десет и половина видели Джоуи и Синди да напускат бунгалото и да се качват на „Ягуара“. И двамата се изненадали, че Синди изглеждала бременна. Преди час, когато закусвали в градината, тя със сигурност не била и тази внезапна промяна ги объркала.

— Да няма близначка? — попитал Рос и подкарал след „Ягуара“.

— Най-вероятно — отвърнал Нисън. — Изглежда същата, но, по дяволите, не може да е тя. Тази сякаш ще снася всяка минута.

Все още озадачени, те последвали „Ягуара“, който спрял на големия паркинг до Централния магазин на самообслужване, после двамата се разделили, единият тръгнал пред Джоуи и Синди, а другият се прилепил отзад.

За всеки, освен Джоуи Нисън и Рос биха били просто двама мъже от тълпата, но той имал вроден инстинкт да усеща опасността.

И този път не сгрешил, усетил ги още щом прекрачили със Синди прага на магазина. Веднага погледнал наляво и надясно, за да види дали детективите не са наоколо, но не ги видял.

Синди смятала да сготви телешко варено и забързала към мястото, където се продавало месо.

Оплешивяващ мъж с риза на бели и сини райета и сини панталони се движел пред нея. Джоуи се огледал и веднага усетил опасността.

Докоснал ръката на Синди.

— Никакви действия, скъпа — тихо казал той. — Имам усещането...

През годините, откак работела заедно с баща си, Синди се научила да се отнася с уважение към неговите „усещания“. Когато веднъж пренебрегнала неговото предупреждение, за малко да я пипнат. Детективът на магазина тайно я наблюдавал и единствено защото Синди изглеждала в напреднала бременност, не предприел нищо, а само ги изгонил. Така че сега, когато баща ѝ казал: „Никакви действия“, тя се подчинила.

Купили, което им трябвало, Синди се наредила на опашката пред касата, а Джоуи минал напред и я изчакал от другата страна. Докато чакал, се оглеждал наоколо. Мъжът с ризата на райета купил бутилка кока-кола и застанал непосредствено зад Синди. Джоуи отново се огледал.

Заедно със Синди се върнали при „Ягуара“.

— Мисля, че ни следят — казал Джоуи. — Вземи колата. Аз ще ида до павилиона за цигари. Ти повърти няколко минути наоколо, след това ме вземи от павилиона.

Синди се качила на „Ягуара“ и го подкарала. Джоуи минал бавно през паркинга, спрял се да огледа едно „Капри“, сякаш колата го интересувала. Видял, че човекът от магазина кара след Синди. Но този път усетил нещо повече — разбрал, че втора опашка следи него. Отишъл до павилиона и си купил пакет цигари, а също вестник „Парадайз хералд“. Спрял се, за да прочете заглавията, после се огледал, но имало толкова много хора, че не могъл да види втората опашка, въпреки сигурността, че го следят.

Продължил да се прави, че чете вестник, докато „Ягуарът“ се появил откъм паркинга. Джоуи се качил и Синди потеглила.

— Накъде да карам, татко?

Той извъртял огледалото на шофьора, така че да наблюдава колите отзад. Видял друг невзрачен мъж със зелена риза да сяда до мъжа с ризата на райета и колата им ги последвала.

— Имаме си опашка — казал той, а гласът му бил малко напрегнат. — Не ми изглеждат като ченгета, но може да са частни детективи. Карай, карай. Ще обиколим хълмовете, за да видим наистина ли следят нас.

— Защо ще ни следят? — попитала Синди, а очите ѝ се въртели неспокойно.

— Не знам, но никак не ми харесва.

Щом излезли от натоварения трафик, Синди натиснала педала на газта и се впуснала по магистралата, после свила по страничен път, който водел към хълмовете. След няколко минути Джоуи отново проверил в огледалото. Нямаło и помен от колата, която ги преследвала.

— Продължавай напред — казал той. — Мисля, че се измъкнахме, но може и да е някакъв номер.

Рос тихо изпсувал, след като видял, че „Ягуарът“ се отклонява от магистралата.

— Мисля, че са разбрали, Фред — казал той. — Ако карам след тях, със сигурност ще усетят опашката. — И той останал в една отбивка. — Как ли са разбрали?

Нисън, който много внимавал да спазва инструкцията на Лесинг обектите в никакъв случай да не разберат, че са следени, малко се изпотил.

— Не знам как, но май си прав. Хайде да се върнем при бунгалото. Отсега нататък, Алек, трябва да внимаваме повече с тези хора. По-добре да докладвам, а?

— И да те напсуват на бърза ръка? Не сме сигурни, че са ни забелязали. Да изчакаме, за да видим какво ще стане.

Когато Джоуи се убедил, че са избягали от преследващата ги кола, казал на Синди да се върне обратно на магистралата.

— Да се прибираме — рекъл Джоуи. — Дон трябва да знае за това.

Когато Джоуи му разказал, Елиът не повярвал.

— Сигурен ли си?

— Е, не мога да се закълна, но така мисля.

— Добре, да приемем, че са ви следили — казал Елиът. — Те може да ви следят само защото са разбрали за дейността ви в магазините. Иначе защо да го правят? Сега слушай, занаят ще си плащаме за всичко, ясно ли е? Не можем да си позволим да ви арестуват за джебчийство, когато предприемаме такава операция. — Той се обърнал към Вин, който внимателно слушал. — Това се отнася и за тебе, Вин. Отваряй си очите на четири, в случай че тези двамата се интересуват и от теб. Ако прецениш, че и ти имаш опашка, не се паникьосвай. Не се мъчи да се отскубнеш от тях. Важното е да се измъкнем, когато тръгнем за марките.

— Но защо ще ни следят? — попитал Джоуи. — Тези двамата не бяха ченгета. Мога да подуша ченге от една миля.

— Да не са били детективите от магазина?

— Не мисля... въпреки че и това е възможно, но май разпознавам всички копои от магазините само като им видя физиономиите, а и не ми казвай, че те ще ни преследват с кола.

Елиът свил рамене.

— Добре де, мислиш ли, че си им избягал?

— Не ще и дума.

— Окей... внимавайте. Може да е било и фалшива тревога.

Привечер Вин минал да вземе Джуди от къщата на Ларимор. Като не забравял предупреждението на Елиът, той няколко пъти погледнал огледалото за обратно виждане, за да се увери, че не го следват.

Нисън, вече много по-внимателен, бил взел друга кола. Докато Рос карал пред Вин, Нисън във втората кола поддържал връзка с Рос по радиостанцията и следвал Вин, като използвал страничните улици.

Щом Вин спрял, за да качи Джуди, Нисън предупредил Орсън, който наблюдавал от празната вила, и Орсън му казал в каква посока е подкарал Вин. По този начин Нисън могъл да проследи Вин, без да бъде забелязан, до ресторант „Кок д'Ор“.

Вин се чувствал добре. Веднага щом Джуди влязла в „Ягуара“, той я попитал дали се е сдобила с информацията, която му е нужна, и тя казала, че да.

— Добре, бебче... имаш от мен луксозна вечеря.

Джуди отказала да му съобщи какво е научила, докато не поръчали. После, когато чакали за суфлето от омари, тя му подала листа, на който той й бил написал бележките си, и Вин видял, че тя е надраскала отговорите.

Той проучил информацията и доволен поклатил глава. Сега имал името на фирмата, монтирала алармената инсталация, и тази направила превключвателя контролиращ чекмеджетата. Като знаел тези две фирми, вече знаел как да се справи с техните уреди. Щяло да бъде по-лесно, отколкото си мислел.

— Добре е, бебче — казал той и поръчал бутилка шампанско.

Джуди го наблюдавала.

— Говори ли ти нещо?

— Да... да, разбира се — той се усмихнал. — Това значи, че сме по-близо до марките и до прекрасните парички.

— Но как ще открием марките?

Той я потупал по ръката.

— Остави на мен.

По-късно, когато си почивали след хубавата храна, Джуди казала:

— Чувствам, че се напивам. Да идем в „Синьо небе“.

— Не сега, скъпа — казал Вин. — Да се върнем на твоите бележки.

Тя се намръщила.

— Това не!

— Хайде, бебче. — Вин сигнализирай на келнера за сметката. — Заедно я играем тази игра, не помниш ли? Искам да огледам ключалката на твоята врата вкъщи.

— Ти си полудял! Няма да те водя у нас!

Той ѝ се усмихнал. Уредил сметката с парите, които Елиът му бил дал, и станал.

— Да вървим.

Нисън предупредил Рос по радиостанцията, че „Ягуарът“ се движи към него. Рос подкарал колата. След няколко мига зърнал светлините на „Ягуара“ в огледалото за обратно виждане.

Като видял посоката на Вин, Нисън се досетил, че навярно ще закара Джуди у дома. Той казал на Рос да побърза и да стигне до къщата преди Вин.

Вин спрял пред къщата на Ларимор, загасил мотора и излязъл от колата.

— Хайде, бебче, да вървим — казал той.

Джуди се поколебала, после слязла и тръгнала след него към къщата.

През ултравиолетовите си очила Орсън ги наблюдавал с интерес.

Когато приближили къщата, Вин се спрял в сянката на цъфнал храст. На последния етаж светело, вторият бил тъмен, а на приземния имало само една лампа.

— Какво виждам? — попитал той. — Какви са тези светлини?

— На горния етаж живее прислугата, стаята с марките е най-долу — отвърнала Джуди.

Вин добре бил запомнил плана, който тя му начертала, но искал да се увери. Като посочил към отдалеченото крило, попитал:

— Там ли живееш?

— Да.

Той я хванал под ръка, минал с нея през ливадата, откъм потъмната страна, докато стигнали входа за нейните стаи. Тя отключила вратата и влезли.

— Искам да разгледам ключалката.

Тя го превела през малка всекидневна към един коридор.

— Това е — казала тя и посочила.

Той погледнал ключалката и се усмихнал.

— Направо детска работа. Добре... окей, бебче, омитам се. Ще се видим утре вечер, нали?

— Е, след като направо си изпроси идването тук, по-добре е да останеш.

— Не... колата прави впечатление. Ще се видим утре вечер в девет. Ще те водя в клуб „Адам и Ева“.

— Но сега е само единадесет! — запротестирала Джуди. — Ще дойда с тебе. Хайде сега да отидем в клуба.

— Извинявай, скъпа... Имам работа. Утре ще си поживеем. — И я оставил.

Докато Вин и Джуди били в ресторант „Кок д’Ор“, Елиът и Синди седели в градината пред бунгалото, а Джоуи гледал телевизия.

Елиът никога не бил се чувствал по-спокоен.

Синди била видяла протезата му, дори я била докоснала с ръка и малко поплакала. По начина, по който го направила, Елиът вече не мислел, че е някакъв проклет урод. Докато я гледал, усещал как иска да се люби с нея и знаел, че тя ще му се отдаде, но се колебаел. Попитал я дали го е правила някога и Синди, като се изчервила, му признала, че още не е.

Сега, като седял до нея, като гледал жълтата луна, Елиът я хванал за ръката.

— Ти означаваш много за мен, Синди — казал той. — Мисля, че почти съм влюбен в теб, а мисля, че и с теб е същото, но няма полза. Не съм за теб. Нещо фатално витае около мен. Никога не съм донасял щастие на никого, най-малкото на себе си. Казвам ти го, защото не искам да те нараня.

— Няма да се нараня. Аз те обичам и това е всичко — казала Синди, без да гледа към него. — Обичам те още от мига, в който те срещнах. Той поклатил глава.

— Нямам бъдеще, за да го споделя с теб. Знаеш ли какво? Без пари си мъртъв. — Той пуснал ръката ѝ. — Може да звучи малко налудничаво, но е вярно. Не че ти и Джоуи сте мъртви без пари... но аз да. Това е моят начин на мислене. Животът за мен не означава нищо без вещите, властта, а и обслужването, което парите могат да ти дадат. Така съм устроен. Ако не беше ти и това преследване, нямаше да остана в тази къщичка и десет минути. Но това, че си до мен, а и мисълта, че с малко късмет ще имам парите, от които се нуждая, го прави възможно. Щом получа парите, ще си отживея, ще ги прахосам за нула време, това ще бъде едно последно, дяволско разточителство.

— Но със сто хиляди долара — казала спокойно Синди — можеш да живееш доста дълго време, Дон. С моя помощ би могъл да живееш...

Той се засмял.

— Говорим на различни езици, Синди. Не искам да живея дълго. Уморен съм от живота... — той нетърпеливо се размърдал. — Говоря много. Искам само да знаеш, че когато приключим с всичко това, ще ти кажа „довиждане“. Искам да ме изхвърлиш от съзнанието си, както и аз ще се постарая да не мисля за теб. Така никой няма да страда.

Той внезапно млъкнал, понеже видял Вин и Джоуи да идват към тях.

Вин се стоварил върху най-близкия стол, докато Джоуи седнал на тревата.

— Моята част от операцията е готова — казал Вин. — Имам вече цялата информация. Само не знам в кое точно чекмедже са марките. Но няма страшно. Алармата може да бъде изключена. Има още един проблем, но и той е разрешим. Там вече специалист е Джоуи.

Синди чувала гласа на Вин, но не искала да слуша какво говори той. Умът ѝ блуждаел някъде другаде, унесен в това, което Елиът току-

що ѝ бил казал. Тя почувствала болката на нещастieto. Имало нещо в гласа му, което ѝ подсказало, че той действително мисли така, както говори. Как ще съумее да забрави за него?

Но ако тя не слушала, Елиът слушал много внимателно.

— Какъв е проблемът?

— Има камери в стаята — обяснил Вин. — Джуди ми показва плана, знам къде са. Те действат в полукръг, като покриват цялата стая, но ако пълзя на четири крака, мога да ги избегна. Въпросът е, че трябва да вляза през вратата. Дори и да не ме забележи, човекът, който наблюдава монитора, ще види, че вратата се отваря. Ще ми отнеме около три секунди да я отворя, да вляза в стаята и да затворя отново. През тези три секунди може да забележат. Системата работи така: всички камери са свързани с монитора в офиса на охраняващата фирма — там има около четиридесет монитора и един човек, който ги следи. Ако той забележи каквото и да било дори на един от мониторите, веднага ще натисне бутона, за да вдигне в тревога патрулната кола, и тя тутакси ще пристигне на място.

— Остави системата на мира — казал Джоуи. — Аз как да ти бъда полезен?

— Ти ще ги заблудиш.

— Какво значи това?

— Познаваш ли Мемориала на Кенеди в Сити Хол? Джоуи примигнал.

— Да... и какво?

— Някога един шегаджия плиснал боя върху статуята на Кенеди и оттогава там има същата система за наблюдение. Сити Хол много държи на този мемориал... струва им доста пари. Твоята работа е да изглеждаш така, сякаш се каниш да увредиш статуята... но всъщност няма да ѝ посягаш, разбира се. Само трябва да изглежда много заплашително. Когато дежурният те забележи на монитора, той трябва да отклони погледа си от монитора на Ларимор. Ако го направим точно, ще мога да отворя вратата, да вляза и да я затворя. А после, след като взема марките, ще се измъкна по същия начин, докато дежурният наблюдава тебе. Ще му трябва време, докато се чуди дали да вдигне по тревога патрулната кола, или не. — Вин погледнал към Елиът. — Какво ще кажеш?

— Добра идея е, но времето трябва да бъде идеално засечено.

— А какво ще стане с мен, ако ченгетата ме хванат? — попитал Джоуи с безпокойство.

— Нищо — казал спокойно Елиът. — Това да не те тревожи. Ето как го виждам аз: ти си на почивка, голям почитател си на Кенеди и си малко пийнал. Искаш да му отдадеш почит. Носиш си бутилка уиски. Каква по-приятна мисъл от тази да оставиш бутилката точно пред краката на статуята? Може да се отнесат и малко по-грубо с теб, но ще те пуснат веднага щом видят, че си безобиден. Да... това е голяма идея... ще стане.

Вин усмихнат се облегнал назад.

— Виждаш ли? Аз съм си опекарът работата, сега ти трябва да видиш какво ще правиш, Синди също трябва да свърши своето. Само ми кажете номера на чекмеджето и ще взема марките.

— Има нещо недовършено в опечената ти работа — казал Елиът спокойно. — Съобщи ли ти Джуди името на купувача?

Усмивката на Вин се стопила.

— Още не. Щом взема марките, ще ми го каже.

— Имаш ли й доверие?

Вин се наежил.

— Какво значи това?

— Ами ти каза, че тя иска хиляда долара. Тя може да ти даде всякакво измислено име.

— Ти за глупак ли ме смяташ? Тя обеща да ми даде писмото, с което са искали от баща й марките — разгорещил се Вин. — Това ни върши работа, нали?

— Представи си, че купувачът си е променил решението?

— О, върви по дяволите! Но и да е така, ще продадем марките на Кендрик. Окей, няма да изкараме толкова много, но все ще вземем нещо.

Елиът кимнал.

На следващата сутрин писмо, адресирано до Синди, се намирало в пощенската кутия. Джоуи го открил и го донесъл на масата, където закусвали. И четиримата се вгледали в красивия почерк на плика.

— Това трябва да е — казал Елиът. — Давай, Синди... отвори го. Синди поклатила глава.

— Ти го отвори, Дон.

Елиът разрязал плика, извадил писмото и прочел текста. Очите му блеснали от възбуда.

— Станало е! Ларимор ще те приеме утре сутринта в единадесет. — Той хвърлил писмото на масата.

Когато всички го прочели, Вин казал:

— Окей, сега нещата зависят от теб, момичето ми. За Бога, гледай да не объркаш нещо.

— Тя няма да обърка нищо. — Елиът се усмихнал на Синди. — Трябва да се облечеш за случая. Купи си обикновена памучна рокля, направи се да изглеждаш колкото се може по-млада... оправи си косата. Ти си просто малко дете, на което дядо му е завещал нещо, и ти вярваш, че то ще ти донесе богатство.

Напрегната, с широко отворени очи, Синди кимнала. Елиът я погледнал.

— Да не се плашиш?

— Не, но ако не носи описа?

— Той живее с него — намесил се Вин. — Джуди се кълне, че никога не се разделя с него.

— Добре, тогава ще го взема, но може да нямам възможност да го погледна. Много е вероятно той да не ми остави достатъчно дълго време. Това е, което ме тревожи.

— Да — съгласил се Елиът. — Това е, хазарт. Нека видим дали няма да успеем да си спестим изненадите. — Той помислил за момент. — Представи си, че му телефонирам, докато си с него. Ако вдигне телефона, ти ще можеш да прегледаш списъка. Какво ще кажеш?

— Ами ако още не съм докопала описа, когато позвъниш? Ти няма да знаеш кога съм го взела.

— Точно така е — Елиът се пресегнал за цигара, докато премислял това, но после щракнал с пръсти. — Уоки-токи! Джоуи ще го набави. Малко и мощно. Синди ще има едно в чантата си. Аз ще чакам с другото — той погледнал към Синди. — Всичко, което трябва да направиш, когато вземеш описа, е да си отвориш чантата и да кажеш: „Окей.“ Тогава аз ще се обадя на Ларимор.

— Така е добре — казал Вин и се изправил. — Хайде, Джоуи, ще те закарам до града.

Когато тръгнали, Елиът казал:

— Ако откриеш номера на чекмеджето, Синди, не казвай на Вин. Щом му го кажем, няма да успеем да го задържим. Може да избърза, да вземе марките, да се уговори с дъщерята на Ларимор и да ни остави на сухо.

— Но нали трябва да му го кажем, щом той ще вземе марките?

— Ще отида с него — казал Елиът. — Това е единственият начин. Когато влезем в стаята с марките, аз ще ги взема и аз ще ги продам. Знаеш ли къде му е оръжието?

Синди се ококорила.

— Не.

— Трябва да е в стаята му. — Елиът отишъл в малката спалня на Вин. След известно търсене открил пистолета на Вин и го изпразнил. С по-нататъшното издирване намерил кутия с патрони. — Ще ги скрия — казал на Синди, която стояла на вратата и го наблюдавала. — Нещо ми подсказва, че Вин ще използва оръжието, ако е напрегнат.

— Дон... бих желала да не си с него. Представи си, че нещо се обърка? Представи си, че те хванат.

— Няма друг начин — усмихнал се Елиът. — Знаеш ли какво? Това е първото наистина забавно нещо, което ми се случва в живота.

На следващата сутрин, когато стрелките на часовника кацнали на единадесет часа, тримата мъже седнали в дневната на бунгалото. Телефонът бил пред Елиът, а уоки-токито, включено и в готовност, стояло до телефона.

Рано сутринта Синди отишла до Ларимор и проверила дали устройството работи добре. Тя имала време да походи пеша и да види, че ѝ трябва седемнадесет минути от бунгалото до там, без да бърза. Доволна от проучването, тя се върнала в бунгалото.

Орсън, който бил поел сутрешното дежурство, хванал по радиостанцията гласовете на Синди и Елиът. Но тъй като тя казала само: „Окей“, а Елиът отговорил само: „Чувам те“, после връзката прекъснала, той останал озадачен.

— Подготвят нещо — казал на Фей, който тъкмо затоплял кафе. — Най-добре да предупредя шефа.

— По това време той направо ще ти се зарадва! — иронизирал Фей.

Но Орсън отишъл до телефона, който Лесинг бил инсталирал, и му се обадил вкъщи. Обяснил какво е чул и видял.

— Изглежда, подготвят нещо за довечера — казал Лесинг. — Те не биха започнали нищо, докато Ларимор не си легне. Но той си ляга късно. Ще повикам хора там около 22 часа. Ако предприемат нещо, ще ги хванем на излизане.

Сега приближавал ключовият момент. Джоуи бил блед и потен. Вин, неспокоен, не можел да откъсне очи от часовника. А Елиът изглеждал напълно невъзмутим.

Когато станало единадесет, той казал:

— Пристигнала е.

— Представи си, че глупакът реши да не се вижда с нея? — възразил Вин. — Тогава сме загубени.

— Познавам Ларимор. Ще иска да я види. Казах ѝ да не оставя албума на прислугата. — Елиът погледнал Джоуи. — Какво те тревожи? Не си загубил доверие в нея, нали?

Джоуи поклатил глава:

— Тя ще вземе описа, ако е у него, но дали ще открие номера на чекмеджето?... — Изтрил потното си лице. — Представи си, че я види? Какво ли ще предприеме?

— Ще я изгони — казал Елиът. — Няма да повика полиция, ако това те тревожи. Сигурен съм.

Всъщност това тревожело Джоуи. Мисълта прекрасната му Синди да бъде арестувана направо го влудявала, но увереният глас на Елиът много му помогнал.

Минутите пълзели.

В 11.15 Вин промърморил почти нечленоразделно:

— Няма да го вземе! Сега какво да правим?

— Млъкни! — извикал Елиът. Той също чувствал напрежение. — Не очакваш да го грабне веднага щом се видят, нали?

Вин измънкал нещо и запалил нова цигара.

В 11.40 дори Елиът започнал да се поти. Джоуи бил в такова състояние, че трябвало да държи кърпата на лицето си, а Вин кръстосвал стаята напред-назад.

Внезапно спрял да крачи. Злобните му очи се изпълнили с ярост и той извикал:

— Тя е провалила нещата! Никога не съм вярвал, че ще го направи! Тя няма достатъчно опит, за да се справи!

— Затвори си устата — сопнал му се Елиът, — или искаш аз да ти я затворя?

Вин го погледнал кръвнишки.

— Ти и кой още... жалка протезо!

Елиът понечил да стане, Джоуи сложил ръка върху рамото му и го възпрял.

— Недейте... моля ви, сега не е времето...

След което ясно и разбрано се чул гласът на Синди, която казала: „Окей.“

Тримата се спогледали, като че ли не можели да повярват на ушите си.

— Чу ли? — усъмнил се Елиът.

— Беше Синди — казал Джоуи.

— Да — Вин дошъл до масата. — Тя успя!

С леко несигурна ръка Елиът взел телефонната слушалка и набрал номера на Ларимор. След кратко изчакване се чул мъжки глас:

— Тук е резиденцията на господин Ларимор.

— Обажда се Дон Елиът. Мога ли да говоря с господин Ларимор?

— Зает е в момента, сър. Да му кажа да ви се обади, когато свърши?

— Не, трябва да говоря с него веднага. Кажете му, че ще съм му много задължен, ако дойде на телефона.

Кратка пауза, после се обадил Ларимор.

— Ти ли си, Елиът?

— Здравей! Извинявай, ако прекъсвам нещо. Прислужникът каза, че си зает.

— Да... доста съм зает. Как си, Елиът? Не съм те виждал и чувал от месеци.

Е, сега, помислил си Елиът, поне е сърдечен.

— Възстановявах се. Ти чу ли за катастрофата?

— Разбира се. Много съжалявам.

— Лошо нещо, но сега поне се държа на протезата си. Искаш ли да поиграем във вторник? Скъсих замаха си, ограничих завъртането и

играя по-добре от всякога. Трябва да пробваш това, Ларимор, то дава повече възможности.

— Добра идея. Да, нека направим една игра. Толкова се радвам, че пак си във форма. Моите поздравления. Значи във вторник в три часа?

— Точно така — Елиът продължил да бърбори за незначителни неща, за да даде на Синди необходимото ѝ време, а накрая затворил телефона. Поел си дълбока глътка въздух. — Досега трябва да е видяла номера.

Нямало още 12.45, когато тримата видели Синди да се задава по пътеката в градината, скочили и тръгнали да я посрещнат с Елиът начело.

Тя била малко бледа, но му се усмихнала и когато той попитал:

— Взе ли го? Тя отвърнала:

— Да.

— Хайде... разказвай — казал Елиът, сложил ръка върху рамото ѝ. — Браво! Знаех си, че ще успееш!

— Номерът на чекмеджето? — поискал да узнае Вин, като ситнел зад тях, когато те влизали в дневната.

— Тя няма да ти го каже, Вин — обадил се Елиът, нежно дръпнал Синди от Вин и застанал с лице към него.

Джоуи, който стоял на вратата, погледнал с облещени очи първо Синди, след това Елиът.

— Кой каза? — изръмжал Вин. — Имам право да го знам точно както и ти! Махни се от пътя ми! Ще говоря с нея!

— Успокой се — рекъл Елиът. — Когато ми кажеш името на купувача, ще ти дам номера на чекмеджето. Да не ни мислиш за глупаци? Никой от нас тримата не ти вярва, Вин. Твоята двойна игра няма да се получи.

Вин присвил очи.

— Двойна игра ли? Какво искаш да кажеш?

— Хайде да не си губим времето. Вземи името на купувача. Ще ти дам хиляда долара за Джуди. Вземи името довечера, а после с теб ще отидем в къщата на Ларимор и ще вземем марките, но аз ще се пазаря с купувача.

Вин се вторачил продължително в Елиът. Всичко било толкова неочаквано, че мозъкът му отказвал да усвои чутото. Едва сдържал

гнева си, но разбрал, че му е нужно време да помисли, и свил рамене.

— Добре, добре, никой не ви моли да ми вярвате. Ще взема името на купувача, но ти няма да дойдеш с мен, копеле! Това е занимание за специалисти и не обичам да работя с аматьори.

— Вземи името — казал спокойно Елиът, — после ще говорим за всичко останало.

Вин погледнал Синди.

— Ще ми кажеш ли номера, скъпа?

Синди поклатила глава.

Вин ѝ се озъбил злобно.

— Сигурна ли си? По-добре да си. Може после да съжаляваш.

Тя го погледнала решително.

— Сигурна съм.

— Окей!

Той се обърнал, излязъл от бунгалото и тръгнал към колата.

— По-добре да му кажем — рекъл със страх Джоуи. — Може да направи нещо на Синди.

— Няма да му казваме нищо — прекъснала го Синди и отворила чантата си. — Ето ги марките.

СЕДМА ГЛАВА

Настъпила дълга тишина, докато Джоуи и Елиът наблюдавали как Синди вади найлоново пликче от чантата си и го слага на масата.

— Това са марките, нали?

Сърцето ѝ биело ускорено, тя дишала на пресекулки. Елиът погледнал осемте марки през плика. Разпознал ги веднага по фотокопието, което Кендрик му бил показал.

— Да — казал хрипкаво. Изпънал се и погледнал Синди. — Защо ги взе, ти си луда! Веднага щом открие, че ги няма, Ларимор ще се обади в полицията. Ще дойдат тук! Писахме му, той знае адреса! Как си го мислиш!

— Не мисля, че той ще се обади в полицията — каза Синди.

— Защо?

Тя внезапно седнала, толкова бледа, че Джоуи се втурнал към бара с питиетата и ѝ сипал малко бренди.

— Не, татко... Не искам — възразила тя. — Много съм добре даже.

Джоуи я изгледал, погледнал брендито в чашата, после го глътнал той.

— Защо мислиш, че няма да каже нищо на полицията? — повторил Елиът, той седял до масата и я гледал.

— Заедно с марките с чекмеджето имаше писмо — каза Синди. — Беше от ЦРУ, Вашингтон. Пишеше, че да се притежават тези марки е незаконно и че собственикът ще бъде преследван, ако не уведоми ЦРУ. Беше отпреди два месеца. Пишеше, че максималната присъда е три години и глобата е тридесет хиляди долара. Когато го прочетох, разбрах, че господин Ларимор не би могъл да се обади в полицията, без да си навлече неприятности... така че просто ги взех.

— ЦРУ ли? — извисил глас Елиът.

— Да.

— Хайде, Синди, разкажи ни какво се случи. Тя си поела дълбоко въздух, после започнала:

— Пристигнах в къщата и господин Ларимор ме въведе в стаята с марките. Беше много любезен. Покани ме да седна и се вгледа в моя албум с марки. Единствените, които го заинтересуваха, бяха онези четири, дето татко ги купи. Каза, че може да струват триста долара. После, докато се чудех как да взема описа, той сам го извади от джоба си и го погледна. Заведе ме до едно от чекмеджетата и ми показа други марки от същата серия като тези в албума. Беше оставил описа на бюрото. Оказа се толкова лесно. Попита ме дали не искам да оставя албума при него. Докато го следвах, отворих чантата и ти дадох сигнала. После се обади ти. Той се извини и ме остави в стаята. Открих номера на чекмеджето в списъка. Чувах го как говори с теб, така че отидох до съответното чекмедже и намерих марките. Видях и писмото. Докато той още говореше с теб, аз го прочетох. Реших, че ако взема марките, той не може да се обади в полицията. Така че... ги взех.

— За Бога! — Елиът се навел напред и хванал ръката й. — Това се казва бърза реакция, обаче той въпреки всичко може да се обади в полицията.

— Не мисля, че ще го направи — казала Синди. — Все пак си заслужаваше. Сега на теб няма да ти се налага да рискуваш.

— Ти не трябваше да рискуваш — казал Джоуи, а гласът му треперел. — Трябваше да оставиш на Дон и Вин.

— Но марките са вече тук — казала Синди.

— Не можем да ги държим при нас. — Елиът се спрял, за да помисли. — Джоуи, веднага ще ги занесеш в „Чейс Нешънъл Банк“. Купи плик, напиши си името и сложи марките вътре. Наеми сигурен сейф. Хайде, мърдай, Джоуи! Ако полицията дойде тук и ги открие, направо сме загубени.

Джоуи кимнал. Взел найлоновото пликче и го сложил в джоба си.

— Какво да правя с ключа?

— Донеси го тук. Ще го скрием някъде.

Когато Джоуи излязъл, Елиът се обърнал към Синди.

— Не трябваше да го правиш.

Тя му се усмихнала.

— Просто не можех да си представя, че ще влезеш с Вин в онази стая. Вин е опасен. Щом вземе марките, той може да ти направи нещо.

— Но защо ЦРУ се интересува? — попитал Елиът. — Беше ли лично писмо до Ларимор?

— Беше обикновено писмо — бланка, адресирана до всички филателисти.

— И вътре се казваше, че е незаконно да се притежават тези марки?

— Да.

Това не му харесало.

— Не разбирам, но изглежда, че изкушението да задържи тези марки е било твърде голямо за Ларимор. — Той помислил, после кимнал. — Да, сигурно си права. Направо ще си го търси, ако се обади в полицията. — Погледнал Синди. — Но защо ЦРУ?

— По-добре да не ги продаваме — каза Синди.

— Засега те са на сигурно място. Нека първо открием кой е купувачът, преди да предприемаме каквото и да било. И нито дума на Вин. — Елиът станал, заобиколил масата и я прегърнал. — Ти свърши чудесна работа, Синди.

Тя сложила глава на рамото му и се притиснала към него.

През последните два часа Барни говореше като отприщена лавина, забравил за яденето и пиенето. Минаваше единадесет часа вечерта, бар „Нептун“ сега беше пълен с рибари, които непрекъснато крещяха за бира, и барманът Сам постоянно беше зает.

Барни спря, за да изгледа гърбовете на мъжете, наобиколили бара, а дебелият му лице изрази неодобрение.

— Рибари! — каза презрително. — Паплач! Вярвайте ми господин Кембъл. Прекарват целите си нощи в пиене, вместо да си стоят при жените и децата.

Попитах го дали е женен.

— Не съм толкова глупав, господине — каза той. — Това, което не мога да приема в брака, е, че мъжът никога няма право на глас, а ако има нещо, което обичам, като изключим бирата, това е да говоря.

Казах, че го разбирам.

— Да — той спря, за да махне към Сам с празната си чаша. — Вижте онези хора. Те мислят само за пари, жени и пиене. Аз никога не съм бил толкова меркантилен. И да ми предложите един милион долара, няма да ги приема. Не знам какво бих могъл да нравя с тях. За какво са му на човек един милион долара?

Бих могъл да му кажа, но останах с впечатлението, че не го интересува. Изчака Сам да му донесе още една бира, после продължи:

— Но Вин Пина, за когото ви разправях, направо го сърбели ръцете да пипне онзи милион, за който Джуди Ларимор му била разказала. Бил се настървил като мъжко куче, когато подуши женско. Ще ме извинявате за сравнението. Вин бил отрасъл в суров свят. Не бих казал, че не е познавал и нещо по-добро, но да го познаваш и да го правиш са две различни неща. Нали така, господин Кембъл?

Казах, че от само себе си е ясно.

— Та, когато той разбрал, че Елиът няма да му даде номера на чекмеджето, а му заявил, че лично ще преговаря с купувача, Вин решил, че трябва да се отърве от Елиът. Той карал „Ягуара“ си към скалите и мислел върху проблема. Решил, след като накарал мозъка си да работи — а това било бавен процес, тъй като досега Вин рядко използвал сивото си вещество, — че единственият начин, по който може да сложи ръка на тези пари, е да открие първо от Джуди кой е купувачът, след това да се отърве от Елиът и да принуди Синди, за да му каже номера на чекмеджето.

Пет-шест минути Вин се колебал дали наистина да се отърве от Елиът. Досега се пазел от убийства. Веднъж или два пъти, когато бил обезпокояван от стопаните, докато ограбвал сейф, се бил изкушил, но открил, след като заплашил с пистолет, че убийството не му допада. Сега обаче, като мислел върху миналото, разбрал, че ако собствениците били продължили да му създават проблеми, би ги убил. И така той стигнал до заключението, че за един милион би направил не едно, а няколко убийства, ако някой се опитал да го надхитри. За тази сума би включил и убийството в програмата си.

След като разрешил този малък проблем, той се насочил мислено към Джуди. Не било добре да пречука Елиът, преди да е разбрал името на купувача. А Джуди била хитра. Тя вече му била казала, че не би му дала името на купувача, докато той не вземе марките, а дори и след като ги вземе, тя ще поеме инициативата да преговаря с купувача. Това означавало, че трябва да е щастлив, ако тя му даде двеста и петдесетте хиляди, които му била обещала.

Доста неприятно за Вин, защото той нямал намерение да се задоволи с толкова малка сума, когато можел да вземе цял милион, ако поработел върху това.

Едър мъж с изцапана от пот риза, с бели платнени панталони с мазни петна и снопчета черни косми по ръцете, раменете и гърдите, влезе в бара. Беше около двадесет и пет годишен, а грозноватото му лице излъчваше добродушие. От топлотата, с която го поздравиха другите мъже, разбрах, че той е любимецът на бара.

Видя Барни и му махна.

— Здравсти, дебелако! — Сними глас така, че тъпанчетата ми затрептяха, и допълни: — Забавляваш ли се?

Барни дори не вдигна поглед към него.

— Това момче няма да свърши добре, господин Кембъл — каза той веднага щом мъжът потъна в тълпата. — Няма никакво уважение към по-възрастните и по-опитните... к'во искаш от прост рибар. „Дебелак“ ми каза! Почакай да видиш ти как ще изглеждаш на моята възраст. Както казах... никакъв респект.

Отвърнах, че това е проблемът с по-младото поколение.

— Прав сте, господин Кембъл. — Барни отпи от бирата си.

— Добре, хайде да се върнем към Вин... та той си седял в колата и се чудел как да се справи с Джуди. Колкото повече мислел за нея, толкова по-гневен ставал. А когато човек като Вин се разгневи, става като зло куче. Рано или късно кучето спира да лае и тогава захапва. Вин бил скроен по същия начин. Той решил, че ще принуди Джуди да му даде името на купувача. Ще я сплаши и ще я накара да проговори дори ако се наложи да бъде и по-груб с нея. Щом вече взел това решение, той започнал да обмисля подробностите.

Нямал никакви илюзии за Джуди. Тя била хитра, а и доста обиграна. Дори да я насилел да му каже името на купувача, щом я пуснел, тя можело да потърси ченгетата. А намесят ли се те... сбогом, милионче! Вин размишлявал около половин час и едва тогава стигнал до логическото разрешение. Ако пречука Елиът, защо да не пречука и Джуди? Щом се освободи от нея, щом се освободи от Елиът, трябва

само да накара Синди да проговори, а ако тя откаже — да пречука и нея също. Ако я пречука, за да изчисти съвсем нещата, трябва да пречука и Джоуи.

Чак сега разбрал, че едно е да мисли за убийството на четирима души, съвсем друго е да го извърши. И то успешно. Под „успешно“ разбирал, естествено — да няма проблеми с ченгетата. Каква щяла да е ползата да пипне един милион долара, ако след това ченгетата тръгнат по следите му?

Трябвало да се освободи от четирима души... достатъчно трудно дори да бил само един... но цели четирима!

После си спомнил за безлюдния залив, където Джуди го била завела, когато за първи път се срещнали. Да зарови трупове в пясъка не било сложно. Вин не си падал по сложните неща. Трудно било обаче да се повярва, че никой няма да отиде до залива и че някое дете рано или късно няма да зарови пясъка или пък вълните да го отмият и тогава той щял да загази.

Помислил още малко и накрая решил, че да ги зарови в пясъка е твърде рисковано. После си спомнил, че виждал булдозер да прави изкоп в мочурливата местност на няколко мили от града. Спомнил си, че чул от един барман да казва, че имало грандиозен план за разработване на това място и построяване на луксозен хотел. Това можело да бъде идеалното място за укриване на трулове.

Така че Вин подкарал направо към блатото. Заварил три булдозера да работят, да изкореняват мангрови дървета и да изравняват почвата, а една бетонобъркачка, висока двадесет фута, бълвала бетон върху чакъла, стоварван от камиони.

Вин останал в колата и наблюдавал бетонобъркачката как работи. Забелязал, че имала перпендикулярна стоманена стълба, която отвеждала към върха. След малко се убедил, че би могъл да занесе мъртво тяло до там и да го вкара в устата на машината. Какъв по-добър начин да разкара един труп?

Барни спря и ме погледна.

— От всичко това, господин Кембъл — каза той, — можете да разберете как мисълта за толкова много пари може да докара човек до животинско състояние.

Щом се убедил, че би могъл да се избави от телата без следи, Вин се махнал от блатото, изпълнен с гордост от себе си. Първото било да накара Джуди да му каже името на купувача. Това щяло да стане, когато я видел тази вечер. Той се питал как би могъл да я убие бързо, без много шум и усложнения. Това било важно, ако искал да го направи в „Синьо небе“.

Докато карал под сянката на палмите, отстрани на магистралата, той си спомнял разнообразните начини за убийство, които научил, докато бил в затвора и докато дружал с разни престъпници в Ню Йорк. С пистолет или нож това не можело да стане: не трябвало да има кръв. Помислил си за удар в тила, но и това можело да причини проливане на кръв. Бил чел някъде, че има една артерия на шията, която ако се натиснела както трябва, можела да причини и смърт, но тъй като нямал представа къде се намира въпросната артерия, подминал и този вариант. После си спомнил за един човек от мафията, който бил майстор на удушаването. Правел го с каишка за куче, така че ако ченгетата го надушили и я намерели у него, имал готово обяснение. Та той омотавал каишката около врата на жертвата, след това около кръстосаните на гърба ръце, нанасял един удар с коляно в гърба и за няколко секунди всичко приключвало.

— Защо не? — рекъл си Вин гласно.

По обратния път към бунгалото той се спрял в магазин за домашни любимци и си купил каишка за кучета.

Женственият, модно облечен продавач го попитал дали не иска да отпечатат името на кучето върху каишката.

— Ако щете вярвайте — казал той на Вин, като го гледал съвсем сериозно, — но кучетата наистина разбират и това им харесва. Няма да отнеме никакво време и ще струва само три долара.

Вин му казал, че това са глупости.

Междувременно Джоуи се бил върнал в бунгалото. Още щом го видял да влиза в градината, Елиът разбрал, че нещо го тревожи. Двамата със Синди нетърпеливо чакали завръщането му и когато той дошъл при тях, Елиът попитал обезпокоен:

— Всичко наред ли е, Джоуи?

— Да — отвърнал той и седнал. — Наех един сейф, ето ключа — подал го той на Елиът. — Но нас ни следят, Дон. Не мога да ти кажа кой, но чувството ми никога не ме лъже. Бях поет веднага щом излязох оттук. Като усетих, избягах от опашката... загуби ме. Беше трудно. Той беше добър, но аз го обърках.

— Какво става? — учудил се Елиът. — За втори път разбираш, че те следят. — И тогава си спомнил, че в ЦРУ също се интересували от марките. Дали техни хора не следели Джоуи? Казал си, че не би трябвало да се страхува, без да има информация, така че не споделил. — Сигурен ли си, че му се измъкна?

— Сигурен съм — отвърнал Джоуи.

Елиът се изправил.

— Хайде да скрием ключа някъде. Имаш ли някаква идея?

Джоуи се съгласил.

Отишли до малката барака, в която съхранявали градинските инструменти и косачката. Елиът скрил ключа под една кутия с хербициди.

— Сега каквото и да се случи с всеки от нас, който остане, знае къде е ключът — казал Елиът.

Джоуи го погледнал остро.

— Какво значи това?

Елиът се усмихнал.

— Може би нищо. Кажи на Синди къде сме го скрили.

По-късно Вин се върнал в бунгалото. Джоуи и Синди били на разходка и Вин намерил Елиът да седи сам в градината.

— Дай ми хиляда долара — казал Вин — и ще взема името на купувача довечера.

Елиът го изгледал изпитателно.

— Добре... сигурен ли си, че тя ще ти го каже?

— Да.

— Може да те изиграе.

Вин се размърдал нетърпеливо.

— Вече сме говорили за всичко това. Тя ще ми покаже писмото, което нейният старец е получил.

— И ти ще ми го покажеш?

— Да... ако тя си свърши работата.

— Виж, Вин, не се обиждай, но не ти вярвам. Трябва да съм сигурен, че името, което ми дадеш, ще е това на купувача. Дай ми неговото име и аз ще му се обадя. Ако той каже, че ще ги купи, ще ти дам номера на чекмеджето, но не и преди това.

Вин едва се въздържал да не избухне.

— Дай ми парите и престани да се правиш на проклета филмова звезда.

— Щом така мислиш — казал Елиът и влязъл в бунгалото.

Вин гневно се загледал след него.

Около девет часа вечерта Орсън бил предупреден от Нисън, че Пина е в „Ягуара“ си и тръгва нанякъде. Той незабавно вдигнал по тревога шестимата човека, които Лесинг бил разположил около къщата на Ларимор: трима в градината, двама в паркирана кола и един патрул на пътя.

— Бъдете готови — наредил той. — Пина е тръгнал с колата си. Нека влезе в къщата, ще го хванем на излизане. Внимавайте! Може да е въоръжен.

Умът на Вин бил изцяло зает от това как да изкопчи от Джуди името на купувача, та той напълно забравил за предупреждението на Елиът да наблюдава дали го следят. Не видял, че Рос кара пред него, а Нисън отзад. Щом стигнал къщата на Ларимор, той слязъл, запалил цигара и зачакал Джуди да се появи.

Казал си, че трябва да е внимателен, да не буди у нея подозрение. Ще я заведе в Лоу Лайф Клуб, ще вечерят, а после ще отидат в „Синьо небе“. Щом влязат в стаята, ще я попита за името на купувача, а ако тя се опъне, ще я зашемети, ще ѝ запуши устата, ще я върже и ще види дали няколко цигари, изгасени в краката ѝ, няма да я накарат да проговори. Когато тя отстъпи, ще се обади на този човек да го запита дали все още желае да купи марките. Ако се съгласи да плати цената, тогава Джуди ще се прости с живота.

Въпреки че бил напрегнат, той се усмихнал широко, когато Джуди дошла при колата.

— Какво ще кажеш за Лоу Лайф Клуб, бебче? — попитал той, след като запалил мотора. — След това може да отидем в „Синьо небе“. Става ли?

— Добре — съгласила се тя. — Как вървят твоите планове, Супермен? Приближаваш ли се към марките?

— Да. Хайде да говорим за това в хотела — казал Вин. — „Първо удоволствието, после работата“, нали, скъпа?

— Да не искаш да кажеш, че си открил къде ги държи?

— Не казвам, но вече съм близо.

— Много си потаен.

Той ѝ се усмихнал:

— Това се отнася и двама ни, нали?

— Момичето, което дойде сутринта да се види с баща ми, да не е в комбина с теб?

Вин зяпнал и се вцепенил, после, като разбрал, че тя го наблюдава и че се е издал, казал:

— Да. Ти видя ли я?

— Видях я. Каква ти се пада?

— На мен ли? Тя е просто едно дете... нищо повече.

— На мен не ми се видя чак такова дете. Защо старото копеле се видя с нея?

— Добре — казал Вин. — Хайде първо да отидем в мотела. Аз ще ти кажа и ти ще ми кажеш.

— Какво означава това?

— Ще видиш.

Той излязъл от магистралата и отбил в един страничен път, който водел към мотела.

— Да не си станал любител на кучета, Супермен?

Вин извърнал глава да я погледне.

— Любител на кучета ли? — И се намръщил като я видял да държи каишката за куче, която бил купил и която му била в джоба.

— А, това ли... — Почувствал как се изпотява.

— Къде е кучето ти? — попитала тя, като го гледала втренчено.

— Не го водя със себе си. Оставих го в апартамента си.

— И сигурно малката госпожичка се грижи за него?

— Нищо подобно, бебче. То е старо куче. Обича да си седи само.

— Каква порода е?

Вин не познавал породите кучета, тъй като никога не се бил интересувал. Свил рамене.

— А, кучето ли... голямо, мързеливо... куче.

— Как се казва?

Вин гневно поел дъх.

— О, по дяволите... името ли? Джо.

— Смешно име за куче.

— Така го наричам... интересуваш ли се от кучета?

— Не. — Тя пак го погледнала изпитателно с кучешката каишка в ръка. — Просто се питам за какво може да ти е притрябвало това нещо в джоба.

— Закъснявах... не исках да ме чакаш. Сигурно съм забравил, че е в джоба ми. — Вин намалил, за да мине през сводестия портал на мотела.

— Когато я видях да се подава от джоба ти, си помислих, че си извратен и искаш да ме биеш с нея.

Вин спрял на паркинга.

— Би ли ти харесало?

— Не съм опитвала. Може би.

Той взел каишката и я прибрал в джоба си.

— Не си падам по тези неща. — Гласът му станал дрезгав. — Но ако ти искаш да опиташ...

Тя се ухилила.

— Не съм умряла. Вземи стая, Супермен. И да говорим делово. Гладна съм.

Дебелият негър на рецепцията вече познавал Вин. Никога не бил виждал Джуди, понеже тя винаги оставала в колата, докато Вин се регистрирал. Когато го забелязал да идва към рецепцията, негърът погледнал през прозореца, зърнал „Ягуара“ и се усмихнал на Вин.

— Добър вечер, сър. — Бутнал към него книгата за регистрация. — Приятно ми е да ви видя отново. Вашата стая е свободна.

— Чудесно. — Вин се записал като Стийв Хамиш. — Няма да останем дълго, Джери. Само два-три часа.

— Колкото искате, господин Хамиш.

Вин платил пет долара, взел ключа, който негърът му подал, и се върнал при „Ягуара“.

— Всичко е наред... както обикновено — казал той и ѝ отворил вратата.

Стигнали заедно до стаята и веднага щом влезли, Вин заключил.

Джуди отишла до леглото и седнала.

— Значи ти си пратил тази госпожица да открие марките? — попитала тя. — Е, и... тя откри ли ги?

Вин отишъл до хладилника. Имал нужда да пийне нещо.

— Скоч?

— Да... тя откри ли ги?

Той налял уиски в две чаши, а после се обърнал.

— Каж ми ти нещо, после аз — казал той и ѝ занесъл питието. — Името на купувача? — Подал ѝ чашата и застанал над нея. Каж ми, и аз ще ти кажа дали е намерила марките.

Тя взела чашата и му се усмихнала.

— Когато вземеш марките и ми ги покажеш, ще ти кажа името на купувача. Вече сме говорили за това... не помниш ли? Но в случай че страдаш от амнезия, ще ти припомня: аз ще доставя марките на купувача, ще получа парите и ще ти дам твоя дял... спомняш ли си? Така решихме.

Вин отпил голяма глътка от чашата си. Значи се налага да действа бързо, помислил си. Е, добре, тя се го бе изпросила, не може да се отрече. Трябва да я обезвреди, да я удари силно по челюстта. Не бива да допусне грешка. Още с първия удар трябва да я нокаутира, иначе кучката ще се разпищи с всичка сила.

— Тя знае къде са марките — заговорил Вин, отдалечавайки се от леглото. Седнал на един от столовете. — Мога да ги взема. Ще опитам още утре вечер.

— Как е разбрала?

Той вдигнал рамене.

— Нямай грижа за това... тя просто е разбрала и аз утре вечер ще ги взема.

Тя надигнала питието и погледнала към него през ръба на чашата.

— Четеш ли криминалета, Супермен?

Той я зяпнал. Все задавала неочаквани въпроси и той си гълтал граматиката.

— Не... Аз гледам телевизия, не чета книги.

— Прочетох едно криминале снощи — продължила тя. — Ставаше дума за един безмозъчен кретен, нает да убие някакви хора. Познай как ги убиваше?

Вин оставил чашата си на помощната масичка. Упоритият ѝ изпитателен поглед го накарал да се изпоти.

— На кой му дреме, по дяволите?

— Помислих, че може да си чел книгата. Казва се „Доларите са за дамите“.

— Не чета книги.

— Точно така... вече ми каза. Та този кретен си носел кучешка каишка. С нея душел хората.

Вин изведнъж започнал да усеща миризмата на собствената си пот. Трябвало само да направи един бърз скок до нея, да я хване за гърлото, за да не може да вика, и да я прасне по ченето. Веднъж да я обезвреди и да я завърже, лесно ще може да я научи как да се държи с него. Той се подготвил. Само един бърз скок. От съседната стая се чували викове и изстрели от телевизора. Дори да извика преди да ѝ запуши устата, никой няма да обърне внимание.

— Женен ли си, Супермен? — запитала Джуди и разклатила питието си.

Въпросът толкова изненадал бавно действащия ум на Вин, че той се спрял и се приготвил да скочи напред.

— Женен? — зяпнал той срещу нея. — Не... защо, да те вземат мътните, ми задаваш такива тъпи въпроси?

— Сигурен ли си, че нямаш ревнива жена? — В очите ѝ видял подигравка.

— Какво общо има? — Започнал отново бавно да се движи към нея. — Нямам никаква жена. — Още три крачки и щял да е до нея.

— Тогава защо ни следят тия двамата? — запитала Джуди. — Мислех, че са частни копои, които събират доказателства за развод.

Вин се почувствал така, сякаш се е блъснал в стена. Студена вълна се заизкачвала по гръбнака му. Едва сега си спомнил предупреждението на Елиът да внимава дали не го следят. Спомнил си, че Джоуи и Синди споменали, че са забелязали опашки след себе си.

— Да ни следят? — Гърлото му се свило. — Какво искаш да кажеш?

Страхът, злобното разочарование и тревогата, изписани на лицето му, изглежда, я забавлявали. Тя се изкикотила.

— Снощи ни следиха и тази вечер също ни проследиха. — Тя килнала глава настрана и лукаво го изгледала. — Ти не ги ли забеляза,

Супермен?

— Защо не ми каза? — сопнал ѝ се той.

— Харесва ми да са наоколо — усмихнала му се Джуди. — Дават ми чувство за сигурност.

Вин си поел дъх. Каква умница! Шокът го сварил неподготвен и краката му се подкосили. Седнал рязко. Как се измъкна само! Ами ако я беше убил?! Представил си как в момента, когато натоварва тялото ѝ в багажника на „Ягуара“ ония двамата го хващат. При тази мисъл пот избила по лицето му. Как се отърва!

— Развалиха ли ти плановете? — запитала тя. — Колко тъжно! Наистина ли си мислеше, че съм толкова тъпа, та да дойда тук сама, без никаква защита? Ти и кучешката ти каишка! — Тя оставила чашата си, отметнала глава и се разсмяла.

Вин седял като ударен бик. Накрая вече не можел да понася смеха ѝ.

— Млъкни, скапана кучко! — изревал.

Тя спряла да се смее, извадила носна кърпа и избърсала очите си.

— Супермен! Ти си най-голямата смешка на света! Знаех, че си глупав, но не подозирах, че може да си такъв безмозъчен кретен.

Вин понечил да стане от стола, но с усилие овладял желанието си да я стисне за гърлото и да я удуши.

— Я стига! — озъбил се той. — Ти и аз сме партньори. Аз знам къде са марките, а ти знаеш къде е купувачът. И двамата искаме парите. Ще довършим ли работата, или не?

Тя го погледнала и лицето ѝ станало студено като камък.

— Да, ще я довършим. — Гласът ѝ бил толкова рязък, че Вин се сепнал. — Сега ме чуй, смрадлив боклук. Искаше да ме принудиш да ти кажа името на купувача и после да ме убиеш, за да вземеш парите само за себе си. Толкова си лесен, че дори дете-идиотче може да разгадае мътеницата, която ти наричаш свой ум! Недей да бъркаш по отношение на едно: ще вземеш марките и ще ми ги дадеш! Не си въобразявай, тъп клоун такъв, че можеш да ги вземеш и да се измъкнеш. Ако изчезнат, аз ще разбера и ще дам твоето описание на полицията, а ще те хванат толкова бързо, че няма да разбереш откъде ти е дошло. Отсега нататък, супертъпако, ще правиш точно каквото ти кажа. Повече никакви уютни мотели. Ще се срещаме между много

хора, за да не ти хрумват в кретенската глава идеи да ме убиваш. Разбра ли?

Вин я изгледал. Твърдият ѝ студен поглед го предупредил да не си играе с нея. Кучката е опасна. Ако насъска ченгетата след него... дали ще посмее? Така и тя ще се набърка.

— Баща ми няма да заведе дело срещу мен, супертъпако — добавила Джуди. — Знам какво си мислиш. Само да направиш една погрешна стъпка, и тълпа от ченгета ще хукнат след тебе като мухи по куче.

Вин избърсал потта от челото си. Осъзнал с неприязън и разочарование, че тя е прекалено умна, за да се справи сам с нея.

— Добре — казал. — Ще взема марките и ще сключим сделката.

— Условията на сделката се променят обаче, дребосък — заявила Джуди. — Получаваш сто хиляди, а за мен останалото. Сега изчезвай! Ще си взема такси до вкъщи. Като вземеш марките, звънни по телефона и ще се видим на плажа. Ако марките изчезнат и ти не се обадиш, пускам копоите след тебе. Обещавам ти... сега изчезвай!

Вин се поколебал. Това можело да бъде последна възможност да я види насаме. Ами ако блъфира? Ако никой не ги е проследил? Струва ли си да поеме риска? Пръстите го сърбели да я хване за гърлото.

Джуди го погледнала с отвращение.

— Само се опитай, лайно такова, и гледай какво ще те сполети! — просъскала тя.

Сразен, в безпомощна злоба и гняв, Вин се обърнал и излязъл от стаята.

Скоро след като Вин бил излязъл да се срещне с Джуди, без абсолютно никаква причина несъществуващият крак на Елиът започнал да го боли. Тази болка винаги карала Елиът да изпада в лошо настроение, затова той грубо заявил, че иска да чете, и си отишъл в стаята, като зарязал Синди и Джоуи пред телевизора.

Докато лежал в леглото, Елиът отново се замислил за бъдещето си. Осъзнал, че Синди неочаквано е променила възгледите му. Сега притежавал марките. Бил сигурен, че Вин се опитва да ги изиграе всичките... тогава защо да не изиграе Вин? Защо да не занесе марките на Кендрик, да се опита да вдигне цената и ако Кендрик откаже да се

включи, да приеме двестата хиляди долара и да изчезне заедно със Синди и Джоуи, като остави Вин с пръст в уста?

Но след като помислил малко, Елиът осъзнал, че не му е в характера да играе двойна игра по отношение на когото и да било. Бил наясно, че Синди нямало да е съгласна, и ако го направел, щял до края на живота си да знае, че е паднал до нивото на Вин, а това за него било немислимо.

Вин бил казал, че ще разбере името на купувача от дъщерята на Ларимор. В края на краищата петстотин хиляди долара било далеч по-добре от двеста хиляди. Елиът осъзнал, че не изпитва угризения по отношение на евентуална двойна игра срещу Кендрик. Нали точно Кендрик го бил преметнал навремето. Не, спрямо Кендрик нямал угризения.

Той все още обмислял дали веднъж щом вземе парите, да замине нанякъде със Синди и Джоуи или да изчезне сам и да си отживее, а после да вземе приспивателни, когато разбрал, че Вин влиза в бунгалото.

Чул го да казва:

— Къде е Елиът? Добре... вие стойте настрана от тая работа! Трябва да говоря с него, но без вас двамата!

От начина, по който звучал гласът му, Елиът се досетил, че Вин е страшно ядосан. Той провесил крака от леглото и се изправил.

Вин влязъл в малката стая, затворил вратата с ритник и застанал пред Елиът, вперил в него изпитателен поглед.

— Тя не иска да участва? — тихо запитал Елиът.

На връщане към къщи Вин мислил, докато главата му пламнала. Осъзнал, че Джуди го е надхитрила. Имал чувството, че само да вземе марките, тя ще го измами и няма да му даде стоте хиляди долара, които предлагала, а той нямало да бъде в състояние да направи нищо. Била казала, че баща ѝ не би завел дело срещу нея, но това не означавало, че дъртакът не би завел дело срещу него! Разочарован и ядосан, той най-сетне приел горчивата истина, че не му стига акълът да се оправи сам в подобна ситуация. Ако някой може да се справи, това е оная шибана филмова звезда, и Вин решил да си свали картите — не всичките — на масата и да прояви съгласие само за част от печалбата, не цялата.

— Не... кучката с кучка! — Вин свил и отпуснал юмруци. — Не иска да ми каже кой е купувачът, докато не ѝ осигуря марките, и

настоява тя да преговаря с него!

Елиът започнал да разтрива крака с протезата, без да сваля поглед от Вин.

— Значи ми дължиш хиляда долара — казал той. Вин извадил пачката от джоба си и я хвърлил на леглото. Наблюдавал как Елиът преброил парите и ги прибрал в джоба си.

— Не се занимавай повече с нея — казал Елиът. — Тя вече е без значение. Марките са у мене.

Вин застинал и очите му се изцъклили.

— У тебе ли са? — хрипливо промълвил той. — Какво, по дяволите, ми казваш?

— У Синди са.

Вин се стоварил на един стол.

— Искаш да кажеш, че е взела марките, когато се срещна с Ларимор?

— Точно така.

Вин започнал да се поти.

— Когато Ларимор разбере, че ги няма, ще настане страхотна бъркотия тук!

Елиът поклатил глава.

— По непонятна за мен причина преди два месеца Ларимор бил предупреден, че ще да го съдят, ако задържи марките. Сега той дори не може да се оплаче в полицията, освен ако не иска да рискува разследване от ЦРУ.

— От... кого?

— ЦРУ.

Вин зяпнал срещу него.

— Да не би да имаш предвид ония боклуци, дето държавата им плаща да си врат носа тук и там и да създават само неприятности?

Елиът кимнал.

— Но те какво общо имат с марките?

— И аз се опитвам да разбера.

Вин усетил в главата си вихрушка.

— Къде са марките?

— В един сейф. Утре ще се видя с Кендрик. Може би ще успея да измъкна повече пари от него. Забрави за Джуди. Ако имаме късмет, може да изкараме още петдесет хиляди от Кендрик. Тъй като не си

взел марките, твоят дял пада на петдесет хиляди, а на Синди, понеже е успяла да ги вземе, се покачва на сто.

Вин шумно си поел въздух. Било му ясно, че трябва да извади и последния си коз. Поколебал се в продължение на една дълга минута, но ако Елиът продадял марките за някакви си двеста и петдесет хиляди, Вин знаел, че щял да сънува кошмари до края на живота си.

— Знаеш ли колко струват проклетите марки? — запитал той, като се навел напред и вперил поглед в Елиът.

— А ти знаеш ли?

— Да. Оная кучка ми каза. На Ларимор са му предложили един милион за тях, а ти искаш да ги продадеш за двеста и петдесет хиляди! За секунда Елиът зяпнал Вин, но после поклатил глава.

— Будалкала те е. Златни да бяха, някакви си марки не може да струват толкова пари.

— Нали ти казах за онова писмо, което беше видяла. Тогава тя не знаеше, че се интересувам от марките — трескаво казал Вин. — Толкова струват! — Един милион! Затова тя не играе. Тя иска всичките пари за себе си!

Елиът почувствал, че настръхва. Възможно ли е? — запитал се той. Ако можел да се сдобие с толкова пари, щял да си плати дълга и да започне всичко отначало. Един милион!

— Не вярвам!

— Казвам ти — яростно настоял Вин, — а и още нещо мога да ти кажа... — кучката твърди, че ще даде на ченгетата моето описание, ако разбере, че марките липсват. Чуваш ли? Веднага щом проклетият й баща й каже, че Синди е взела марките, ще ни припари под задниците!

Елиът махнал с ръка.

— Тя никога няма да разбере, че са изчезнали — промълвил той. — Ако Ларимор не може да съобщи в полицията, че липсват, как ще каже на нея, при положение че я ненавижда?

Вин не се бил замислял за това. Малко му олекнало.

— Забрави я — продължил Елиът. — Трябва да има някакъв начин да разберем кой е купувачът, без да се забъркваме с нея. Кендрик знае. Ларимор знае. Никой от тях няма да ни каже. Кой друг би могъл да знае?

Вин се размърдал смутен.

— Ако искаш, ще ти кажа още нещо... Снощи и тази вечер са ме проследили. Аз не съм ги забелязал, но Джуди ги е видяла.

Елиът се вкаменил.

— Ако тя ги е забелязала, ти защо нищо не си видял?

— Имах си други неща на главата — навъсено отвърнал Вин. — Забравих да проверя.

— Може ли да те е метнала?

Очите на Вин се свили. Не се бил замислял. Като му разправяше, че са ги следили, тя може да е пазела собствената си тъпа кожа. Да... може да е била достатъчно умна да го излъже.

— Ами... не знам. Някой е проследил Джоуи и Синди.

Елиът се изправил.

— Това ме притеснява. Нека да проверим.

Той излязъл от стаята си и отишъл в хола. Намръщен, Вин го последвал.

— Джоуи... искам да говоря с теб — казал Елиът.

Джоуи с неохота изключил телевизора и заинтригуван погледнал Елиът.

— Вин мисли, че са го проследили тази вечер. Искам да съм сигурен. Той ще се поразходи из центъра на града. Дай му малко време и после тръгни след него. Виж дали ще има някаква опашка. — Той се обърнал към Вин. — Отиди до края на улицата и се движи по Бийчууд Драйв, докато стигнеш до дрогерията. Купи някакви цигари и се върни... без да бързаш.

— Защо да не взема колата?

— Прави каквото ти казвам! — озъбил се Елиът.

Вин вдигнал рамене и излязъл от бунгалото, а Джоуи тръгнал след него, като му оставил три минути преднина.

— Какво има, Дон? — загрижено попитала Синди.

— Наистина ли мислиш, че някой ни следи?

— Ако е наистина, Джоуи трябва да го забележи.

— Елиът се обърнал към вратата. — Лягай си. Аз трябва да обмисля някои неща.

— Ще почакам татко да се върне.

— Синди! — резкият тон на Елиът я стреснал. — Лягай си и не мърдай от стаята, каквото и да чуеш. Разбираш ли?

— Какво ще се случи?

— Престани да ми досаждаш, за Бога! Лягай си!
На лицето на Синди се четяла обида, когато излязла от стаята.
Елиът се намръщил, после седнал да чака Вин и Джоуи да се
върнат.

Половин час по-късно си дошъл Вин.

— Е?

— Абсолютно нищо! Никой не ме проследи — сърдито казал
Вин. — Загубихме си времето.

— Нека почакаме Джоуи.

Джоуи влязъл двадесет минути по-късно и тихо затворил вратата
зад себе си.

— Проследиха го, а също и мен — казал той. — Единият от тях в
момента е в градината отзад.

— Видя ли го? — запитал Елиът и се изправил.

— Да... зад големия храст в оня край на градината. Няма къде да
се скрие. Другият е в една кола в края на улицата.

— Добре, Джоуи... страхотна работа свърши. Сега си лягай.

— Синди легна ли си?

— Да.

Джоуи хвърлил поглед към Вин, поколебал се и тръгнал към
вратата.

— Добре тогава... лека нощ.

Когато той излязъл, Елиът тихо казал:

— Хайде да го хванем. Може пък да го убедим да ни каже за кого
работи.

Лицето на Вин просветнало, после се изкривило във вълча
гримаса.

— Ако трябва да каже, ще каже. Как ще го хванем?

— Ела да видим.

Двамата мъже отишли в тъмната кухня и Елиът затворил вратата.
Погледнали през прозореца навън към градината. Светела луна,
високите дървета, които ограждали градината, я затъмнявали, но все
пак те успели да различат големия разцъфнал храст в другия край на
градината.

— Ще пропъзля и ще го изкарам оттам — прошепнал Елиът. —
Като чуеш, че те викам, ела бързо.

Вин кимнал. Точно такива неща обичал. Впечатлен проследил как Елиът се измъкнал през задната врата и изчезнал в тъмнината. Той почакал, после изведнъж доловил нещо тревожно и се втурнал през тревата, но се сблъскал с Елиът, който бил коленичил пред нечие неподвижно тяло.

— Добре — казал Елиът и се изправил. — Подредих го. Беше позаспал. Ще се свести след десетина минути. Помогни ми да го пренесем.

Заедно пренесли припадналия в кухнята, после през късия коридор в хола.

— Заклучи вратата — казал Елиът, когато тръснали човека на дивана.

Вин заключил вратата и застанал до Елиът, за да огледат мъжа на дивана. Нямамо кой знае какво за гледане: бил под средния ръст, с неизразени скули на момчешкото лице, русоляв, закръглен, и Елиът предположил, че не може да е повече от двадесетгодишен.

— Не прилича много на престъпник, нали? — казал Вин. — Какво му направи... по главата ли го прасна?

— Ударих го отзад по врата — отвърнал Елиът. — Ще се оправи след няколко минути.

Името на човека, който лежал на дивана, било Джим Фолс. Бил започнал като стажант в детективско бюро „Лесинг“ преди два месеца. Понеже всички добри детективи на Лесинг били концентрирани около къщата на Ларимор, Нисън вероятно бил решил, че може да остави Фолс да наблюдава къщата на Елиът. Бил му казал да не прави нищо, просто да стои зад храста и да остави на Рос, оня в паркираната кола, да се погрижи за всичко, което може да се случи. Работата на Фолс била да предупреди Рос по радиостанцията, ако някой напуска къщата. Но Фолс бил карал задочни курсове за детективи и бил педантичен. Когато видял, че Вин излиза, не само предупредил Рос, но и той самият проследил Вин, за в случай че Рос го изпусне. Той нямал представа за таланта на Рос. Но като си позволил това, се издал пред Джоуи, който пък го забелязал да следи Вин.

— Идва на себе си вече — казал Елиът. — Ще го изплашим до смърт. Не ми изглежда способен да издържи дълга съпротива.

— Аз ще го поема — злобно процедил Вин. — Това е точно по моята част.

Фолс се размърдал, простенал, примигнал и полу се изправил. Когато погледът му се спрял на твърдото злобно лице на Вин, той се свил назад ужасен, едва смогнал да си поеме дъх.

Вин хванал Фолс за ризата отпред, леко го повдигнал и го разтърсил.

— Е, плъх такъв... какво правеше там отвън? — изръмжал той.

В главата на Фолс моментално минали безброй мисли. Според курса, който бил карал, когато си натясно, трябва да запазиш самообладание, да блъфираш и да не показваш страх.

Точно противно на този съвет Фолс се разтресъл от страх, умът му просто отказал да функционира и единственото, което могъл да направи, било ужасен да гледа заплашителната фигура, надвесена над него.

— Не ме наранявайте... — успял да изломоти най-накрая.

— Да те наранявам? — процедил Вин. — Ще ти откъсна ръката и ще те нашляпам до смърт с нея!

— Диалогът е точно като във второкласен филм — неодобрително казал Елиът. — Не е нужно. Можем да гасим цигари върху голите му крака. Това е стар японски обичай и върши страхотна работа.

Фолс изглеждал така, сякаш всеки момент щял да припадне. Вин го пуснал и отстъпил назад, Фолс се свил на дивана, вдигнал поглед към двамата мъже, цял разтреперан, и му се искало да си бил останал продавач на зарзавати, вместо да полудее толкова, че да се цани за детектив при Лесинг.

— Да — казал Вин. — Разбирам. Хайде да го направим.

Той сграбчил единия крак на Фолс и му събул обувката и чорапа.

В паниката Фолс се сетил началото на Шеста глава от програмата на курса: Ако сте обект на насилие, помнете, че лоялността към шефа трябва да е на първо място. Първокласният детектив никога не говори.

Трескаво пожелал авторът на материала да се намирал сега в неговото положение. Бил готов да се обзаложи, че оня нещастник щял да се разпее като канарче.

— Ще говоря — сподавено казал той. — Ще ви кажа всичко, което искате.

Вин му се ухилил.

— Така ли? Добре, хайде да опитаме първо как ще ти се отразят изгарянията.

Той извадил пакет цигари и си запалил една.

— Чакай — намесил се Елиът. — Аз ще говоря с него.

— Нека само да му размажа това в крака — казал Вин. — Тъкмо ще се отпусне.

— Ти си пуши. Можеш и после да го направиш, ако не си каже. Няма никакъв смисъл да се мъчим да изнасяме тоя боклук на ръце оттук. Веднъж започнеш ли, няма да може да ходи поне няколко месеца.

Фолс потръпнал.

— Защо ни следиш? — запитал Елиът.

Нисън бил предупредил Фолс: ако обектите усетят, че някой ги следи, не само той ще си загуби работата, но и Нисън ще загуби своята, Фолс обаче бил прекалено изплашен, за да измисли убедителна лъжа, и като видял как Вин напират да го гори, казал с разтреперан глас:

— Аз само изпълнявах инструкции.

— За кого работиш?

— Агенция „Лесинг“.

Елиът бил чувал за тази агенция и знаел, че е най-добрата и най-скъпата в града.

— Какви са инструкциите?

— Само да ви наблюдавам всички... къде ходите... какво правите и да докладвам.

— Защо?

Фолс облизал сухите си устни и се поколебал.

— Нека само да загася тая цигара в крака му — казал Вин. — Поне веднъж. Той има нужда от загрявка. — И тръгнал напред.

Очите на Фолс щели да изхвъркнат от орбитите си.

— Не... не! Те мислят, че искате да проникнете в къщата на господин Ларимор. Планират да ви хванат, когато излизате.

— Кой те? — запитал Елиът.

— Господин Лесинг и неговите детективи.

— Колко от тях работят по случая?

— Сега са шест... преди, когато не знаеха къде живеете, бяха ангажирали около тридесет души да ви търсят.

Елиът и Вин си разменили погледи.

— Имаш ли нещо общо с ЦРУ? — запитал Елиът.

— ЦРУ? Не, сър. Просто работя за господин Лесинг.

— Кой е наел Лесинг да ни наблюдава?

— Не знам. — После като видял заплашителното приближаване на Вин, повторил с почти истеричен глас: — Кълна се, че не знам!

Елиът решил, че той говори истината. Защо ще му казват на такъв идиот имената на клиентите на Лесинг? „Тридесет души бяха ангажирани да ви търсят“ — казал Фолс. Като се вземе предвид бързината на Лесинг, подобна операция би струвала много пари.

— Кой е най-важният клиент на Лесинг? Сигурно знаеш поне това.

— Не знам. Никога не ни обясняват нищо за тоя, дето ни наема. Щях да ви кажа, ако знаех.

Вин нетърпеливо изсумтял и тръснал гореща пепел върху голия крак на Фолс. Фолс се дръпнал силно назад, сякаш го били жегнали с нагорещено желязо.

— Недей! — Гласът му прозвучал дрезгаво. — Чувал съм ги да говорят за някого, но може да не е клиент. Просто чух едно име.

— Какво име? — запитал Елиът.

— Чух Нисън и Рос да си говорят за някой си Херман Радниц, който живеел в хотел „Белведере“.

Радниц!

Елиът изстинал. Съзнанието му се върнало към един голям коктейл, даден от вицепрезидента на Метро Голдуин Майър, който бил дошъл на почивка в Парадайз Сити. Елиът бил поканен заедно с други четирима знаменитости. Единственият човек, който му бил направил някакво впечатление измежду всичките богати и известни лица, бил отвратителен дебел финансист, за когото някой му бил казал, че е най-важният и безскрупулен спекулант в света. Бил запомнил името му: Херман Радниц. „Човек, който върти сделки със Съветския Съюз — бил казал събеседникът му. — Нещо повече: върти сделки с всички чужди правителства и е на «ти» с президента.“

Прикривайки възбудата си, Елиът попитал:

— Кои са Нисън и Рос?

— Те водят издирването... Рос е отвън в колата.

Вин слушал всичко с нарастващо нетърпение.

— Дай да свършваме с тоя нещастник. Знае повече, отколкото му се ще да изплюе.

Елиът бил доволен. Поклатил глава.

— Обуй си чорапа и обувката — казал той на Фолс. — Мога да те предам на полицията, но няма да го направя. Ти си дръж устата затворена и аз моята. Хайде иди и ни наблюдавай. Ние не правим нищо лошо и нямаме никакво намерение да ограбваме къщата на Ларимор. Това са нечии налудничави измишльотини. Ти на мен и аз на теб. Става ли?

— Пускаш тоя нещастник да си ходи? — Вин зяпнал Елиът.

— Точно така. Нека ни наблюдава. За какво да се тревожим? — Елиът леко се извърнал, така че Фолс да не му вижда лицето, и намигнал на Вин.

Объркан, Вин отишъл до вратата и я отключил.

— Разкарай се оттука! — изръмжал той на Фолс.

Загубил и ума и дума от страх, Фолс изхвъркнал по коридора и избягал навън в градината. Елиът погледнал към Вин.

— Мисля, че си каза каквото ни трябваше — обяснил той. — Херман Радниц. Няма друг в този град, който да е в състояние да предложи един милион за тези руски марки. Само Херман Радниц. Той върти далавери с Русия. Той ще да е, но сега искам да разбера за какво са му притрябвали толкова много тези марки.

— Абе на кой му дреме, щом плаща?

— Той е голям звяр и е опасен. Може да те хване с един пръст и да те размаже на стената, без да му мигне окото.

— Така ли? — подиграл се Вин. — Богатите мошеници не ме плашат.

— Вин, има моменти, в които направо ме отчайваш. — Елиът тръгнал към вратата. — Аз си лягам.

— Ей, чакай малко! Ще ходиш ли при него утре?

— Не. Трябва да съм сигурен, че точно той иска марките. В момента само гадая. После трябва да измисля по кой начин да направим сделката.

— Какво му е толкова трудно? — нетърпеливо запитал Вин. — Отиваш при него, казваш му, че марките са у тебе, искаш един милион и като вземеш парите, му даваш марките. Какво не ти звучи добре? Ако на тебе не ти се разправя, аз ще го направя!

— Нали ти казвам, на моменти ме отчайваш — въздъхнал Елиът и излязъл от стаята.

ОСМА ГЛАВА

На другата сутрин Елиът седнал да закуси с Джоуи и Синди. Вин още спял. И Джоуи, и Синди били много любопитни да разберат какво се било случило предишната нощ, така че Елиът им разказал.

— Почти съм убеден, че Радниц е нашият човек, но преди да отида при него, трябва да разбера защо ЦРУ се интересува от тези марки. Ако допуснем ЦРУ да ни тръгне по петите, може да стане сериозно. — Той погледнал към Синди. — Можеш ли да си спомниш от кого беше подписано писмото, което си намерила при марките?

— Лий Хъмфри — отвърнала Синди. — Беше отпечатан подпис.

— Така. Ти и аз тръгваме за Маями тази сутрин. Ще вземем „Алфата“. Ако ти караш, вероятно никой няма да ме забележи.

— Защо в Маями, Дон?

— Трябва да се обадя във Вашингтон и вероятно ще запишат и проследят разговора — обяснил Елиът. — Когато си имаш работа с ЦРУ, никога не знаеш къде ще сбъркаш. Ще се обадя от някой хотел.

Всичко това разтревожило Джоуи, но той не казал нищо. Елиът, рекъл си, поне знае какво прави.

Скоро след 10.00 часа Елиът и Синди напуснали къщата. На Джоуи му било наредено да не казва на Вин къде са отишли. Вин се появил едва в 10.30.

Вин бил прекарал по-голямата част от нощта в мислене. Ако можело да се вярва на Елиът, вече се знаело името на купувача и къде да бъде намерен.

Освен това се знаело, че марките са депозирани в банков сейф. Бил убеден, че и Синди, и Джоуи били наясно в коя банка.

Когато влязъл във всекидневната, заварил Джоуи да се приготвя за излизане. Спрял и го изгледал със съмнение.

— Къде отиваш?

— Да купя нещо за обяд — Джоуи малко се боял от Вин. Отминали били дните, когато се разтоварвал в негово присъствие. — Искаш ли да ти взема нещо?

— Къде са другите?

— Излязоха. Искаш ли пържола за обяд?

— Излязоха? — Вин присвил очи. — Къде отидоха?

— Да си починат на плажа — казал Джоуи и тръгнал към вратата.

Вин го хванал за ръката и го завъртял. Яростното му лице уплашило Джоуи.

— Не ми пробутвай тия глупости! — изръмжа той. — Къде отидоха?

— Казаха, че отиват на плажа и няма да се върнат за обяд — тихо промълвил Джоуи. Лъжата му не би била убедителна дори за дете.

Вин посочил стола.

— Седни!

— Не сега, Вин. Трябва да купя нещо за обяд — отчаяно казал Джоуи. — И без това съм закъснял.

— Седни! — повторил Вин и го погледнал така, че краката на Джоуи омекнали. Той седнал.

— Къде са марките, Джоуи?

Джоуи облизал пресъхналите си устни.

— Не знам. Дон се занимава с тях. Не ми каза.

— За теб е по-добре да знаеш, Джоуи — заплашително казал Вин. — Къде са?

— Всичко, което знам, е, че са в банка — казал Джоуи, сепнат от израза на лицето му.

— Коя банка?

— Не ми каза.

— Слушай, глупав стар тъпанар, Елиът не е занесъл марките в банката. Прекалено много го е страх да си покаже физиономията на улицата. Или ти, или Синди сте ги занесли — процеди Вин. — Мислиш, че съм глупак? Сега ме чуй добре, искам тия марки и ще ги имам. Ще ти покажа нещо — той извадил от джоба си малко синьо шишенце с гумена запушалка. — Знаеш ли какво е това?

Джоуи изгледал шишенцето като змия, която гледа мангуста.

— Не...

— Ще ти кажа — казал Вин. — Това е сярна киселина. — Джоуи нямало как да знае, че шишето съдържало безобидни капки за очи. Той зяпнал шишето с разширени от ужас зеници. — Ти ще ми дадеш

марките — продължил Вин. — Сега веднага ще отидеш до банката и ще ми ги донесеш тук. До гуша ми дойде от вас, тримата глупаци. Искам марките или Синди ще загуби красотата си. Не се заблуждавай, Джоуи, нито ти, нито Елиът можете да я защитите. Може би за няколко дни ще я опазите, но рано или късно ще я пипна. И само с едно движение на китката ще ѝ излея шишенцето върху лицето. Виждал ли си киселинни изгаряния?

Джоуи почувствал как го полазват студени тръпки. Той впил поглед във Вин, а сърцето му биело толкова силно, че за една бройка да се задуши.

— Не блъфирам, Джоуи. Донеси ми марките. Няма да повтарям.

— Ти... нали няма да направиш това на Синди — с прегракнал глас попитал Джоуи.

— Донеси ми марките. Аз ще чакам тук. Имаш два часа. Ако до два часа не си се върнал, изчезвам, но ще бъда наблизо. Едно ти обещавам: ако не ми донесеш марките, след около една седмица Синди ще пострада. Обещавам ти го! Сега изчезвай оттук!

Джоуи изведнъж почувствал вълна на облекчение да го залива. Когато Вин получил марките, щял да си тръгне от къщата и те щели да се отърват от него. Не само щели се отърват от него, а и операцията щяла се окаже неуспешна. Той не искал всички тези пари. Никога не бил желал да поема такъв риск. Щял да обясни на Синди точно защо му е предал марките и тя щяла да разбере. С малко късмет щели да се отърват и от Елиът и после щели отново да се върнат към стария си начин на живот. Хубав живот беше, помислил си Джоуи. Може би след още няколко години Синди ще си намери някой свестен човек и ще се омъжи за него. Добре... вярно, била казала, че е влюбена в Елиът, но веднъж Елиът да се махнел, тя щяла да го забрави.

— Тръгвам — казал Джоуи. — Ще ти донеса марките. Ти само чакай тук.

Той почти подскачал, когато излизал от къщата.

През прозореца Вин го видял да излиза. Внезапната промяна у Джоуи го озадачила.

Старият козел е откачил, помислил си той. По дяволите! Изглеждал почти щастлив!

Вин вдигнал рамене, прекосил стаята и взел телефонния указател. Намерил номера на хотел „Белведере“ и го избрал.

— Свържете ме с господин Радниц — казал той, когато вдигнали от рецепцията.

Настъпила пауза и после Холц, който отговарял на телефонните обаждания, казал:

— Секретарят на господин Радниц на телефона.

— Дайте ми господин Радниц — казал Вин.

— Кой се обажда?

— Няма значение. Имам да говоря по работа с него.

— Изпратете служебно писмо — отвърнал Холц и затворил.

В продължение на цяла дълга минута Вин гледал слушалката, пламнал от гняв, после отново набрал номера на хотела.

Пак се обадил Холц.

— Искам да говоря с Радниц! — изръмжал Вин. — Кажете му, че става дума за марките.

В другия край Холц напрегнал цялото си внимание.

— Името ви?

— Я си го заври, проклето чучело такова! — излаял Вин. — Кажете му!

— Изчакайте.

Холц станал и бързо отишъл на терасата. Радниц пиел поредното си кафе.

— Обажда се някакъв мъж и иска да разговаря с вас, сър — казал Холц. — Отказа да се представи, но твърди, че ставало дума за марките.

Радниц оставил чашата си.

— Свържи ме и засечи откъде се обажда — казал той.

Минута по-късно Вин чул гърлен глас в слушалката:

— Радниц на телефона. Вие кой сте?

— Няма значение. — От възмущение Вин се изпотил. Голяма клечка като Радниц нямало да се обажда лично по телефона, ако не държи много на марките. Това значело, че догадките на Елиът са били верни. — Интересувате ли се от осем руски марки?

Малка пауза, после Радниц казал:

— Да, интересувам се.

Вин замълчал. Не бил сигурен как да продължи.

— Казах, че се интересувам — настоял остро Радниц, след като не чул отговор, а само тихо смущение по линията. — У вас ли са?

— У мен са. — Вин избърсал потта от лицето си. — Колко струват според вас?

— Говорим по открита линия — спокойно казал Радниц. — Предлагам да дойдете при мен. Елате веднага.

Вин изведнъж си отдъхнал. Значи тоя богат и властен кретен се интересува.

— Ще се обадя пак. В момента съм зает. Може би ще мога да намеря време за вас довечера — казал той и затворил.

Облегнат на масата и загледан в телефона, той почувствал прилив на сила. Един милион долара! Може би щял да успее да измъкне милион и половина от тоя дръвник. Значи си говорел почти на „ти“ с президента! Бил най-големият гешефтар на света! Добре, помислил си Вин, ще му кажа аз! Ако държи на тия марки, ще трябва малко да се поизпоти.

Холц прекосил терасата, за да отиде до Радниц, който гледал морето.

— Обаждаше се от едно бунгало на Крайбрежния булевард, сър.

— Значи трябва да е бил онзи Пина?

— Да.

— У теб ли е докладът на Лесинг от тази сутрин?

— Да, сър. Елиът и мис Лък са излезли от къщата в 10.00 часа. В момента ги следят. Лък излязъл в 10.45 и него също го следят.

Радниц кимнал.

— Дръж ме в течение — каза той и освободил Холц с леко махване на ръката.

В хотел „Екселсиор“ Елиът се затворил в телефонна кабина с климатична инсталация и зачакал да го свържат с централата на ЦРУ във Вашингтон.

През стъклената врата виждал Синди, седнала от другата страна на фойето, да го наблюдава с безпокойство. Той ѝ махнал, когато го свързали. Поискал да говори с господин Лий Хъмфри. Трябвало да мине през обичайните дълги словесни условности — първо говорил с по-нисша секретарка, после с друга секретарка и най-накрая самият Хъмфри се обадил.

— Господин Хъмфри, предпочитам да остана анонимен — започнал Елиът. — Разбрах, че вашата организация се интересува от осем руски марки.

В гърмящия глас на Хъмфри нямало капка колебание.

— Точно така. Ако имате някаква информация за тези марки, ваш дълг към държавата е да дадете информацията си тук и сега.

Елиът се намръщил.

— Дълг към държавата? Бихте ли обяснили по-подробно тази част?

— Държавата се нуждае от тези марки. Всеки филателист в страната е предупреден за това. Има наказание три години затвор и тридесет хиляди долара глоба, ако някой задържи марките и не ми ги изпрати незабавно.

— Можете ли да ми кажете, господин Хъмфри, точно защо са толкова важни тези марки за държавата?

— Не мога да ви го кажа. У вас ли са марките?

— За мен ще има значение, ако знам — отговорил Елиът. — Ако вие сте достатъчно откровен да ми обясните защо са толкова важни тези марки за държавата, ще ви отговоря на въпроса.

— Не мога да ви кажа по телефона. Ако марките са у вас или имате някаква информация, ваш дълг към държавата е да отидете в най-близкия офис на ЦРУ и да ги предадете или да кажете каквото знаете.

— Вие продължавате да говорите за дълг, господин Хъмфри. На мен ми предложиха един милион за марките. Държавата предлага ли нещо?

— Можем да обсъдим това. Значи са у вас?

— Ще ви се обадя по-късно — отвърнал Елиът, осъзнал, че е говорил прекалено дълго по телефона. Затворил. Извадил носната си кърпа и внимателно избърсал слушалката, а после и дръжката на вратата на кабината. Доволен, че поне се е отървал от всякакви отпечатъци, той отишъл при Синди.

По израза на лицето му тя забелязала, че е разтревожен.

— Какво има, Дон?

Той й разказал разговора с Хъмфри. Очите й се разширили, докато слушала.

— Дълг към държавата? — Тя сложила ръката си върху неговата.
— Какво означава това?

— В ЦРУ обикновено не драматизират — отвърнал той. — Струва ми се, че трябва да им дадем марките. Само това липсва, ЦРУ да хукне след нас.

— Хайде да се приберем, да вземем марките и да им ги изпратим — казала Синди. — Какво мислиш, че имат предвид с това... дълг към държавата?

Елиът леко я смушкал с лакът, когато двама едри мъже, дискретно облечени, влезли бързо във фоайето на хотела. Единият отишъл да говори направо с телефонистката, а след това влязъл в кабината, от която се бил обадил Елиът.

— ЦРУ — обяснил Елиът. — Само не се притеснявай. Искам да видя какво ще направят.

Единият посипвал някакъв прах по слушалката за отпечатъци от пръсти, а другият отишъл при портиера и взел да го разпитва.

— Е, Синди, да вървим.

Елиът внимателно се изправил.

Фоайето на хотела било пълно с туристи и те тръгнали бавно да си пробиват път през тълпата, без да привличат вниманието.

— Трябва пак да говоря с Хъмфри — казал Елиът. — Ще отидем до Дейтън Бийч.

Качили се в „Алфа Ромеото“ и Елиът потеглил на север. Синди го наблюдавала с безпокойство, докато карал. На лицето му било изписано огорчение и това я уплашило.

— Дон... да се връщаме — казала тя. — Няма значение. Ще се оправим. Не е нужно да имаме всички тези пари. Ако останеш с татко и мен...

— Недей — рязко я прекъснал Елиът. — Казах ти какво ще стане, Синди. Около мен има нещо фатално. Ние се срещнахме... харесахме се... прекарахме добре заедно... но само дотук. Недей да се притесняваш... Искам да помисля.

Синди потънала в мълчание. Стиснала ръце в юмруци и ги свила между коленете си.

Елиът извел колата на широката магистрала, умът му се борел с проблема. По някаква важна причина тези марки се оказват много важни. ЦРУ няма да го каже, ако не е истина. „Ваш дълг към

държавата.“ Срещу това Радниц предлага един милион. Радниц има сделки със Съветския съюз. Което значи, че руснаците държат на марките толкова, колкото и ЦРУ. Ако даде марките на Хъмфри с надеждата да получи награда, Хъмфри ще иска да знае откъде ги е взел, което ще означава да намеси Ларимор. За Елиът това би било немислимо. Единственият начин е да изпрати по пощата марките на Хъмфри и да се сбогува с милиона.

Парите нямат значение, каза Синди и той може да ѝ повярва. Тя и Джоуи с години са живели с малко, с дребни кражби, простичко, и могат да се върнат към стария си начин на живот. Вин няма значение. Той винаги ще се погрижи за себе си.

Елиът подминал един „Кадилак“ и се замислил за себе си. Това бил краят, помислил си. Е, какво значение има? Позабавлявал се в продължение на осем-девет дни — отдавна не се е забавлявал, вече не помни откога. Беше добър филмов сценарий. Надхитри Вин без помощта на сценаристите. Ще поговори отново с Хъмфри и ще му каже, че марките са на път. Ще закара Синди обратно в Парадайз Сити. Ще каже на Вин, че операцията е неуспешна. Със сигурност, ще съумее да се погрижи за Вин, ако той стане неконтролируем. После ще се махне, ще си вземе „Алфата“ и ще отиде в Холивуд. Приспивателните таблетки ще свършат останалото. Липсващият крак започнал да го боли. Ще е по-добре така, помислил си той, без бъдеще. Спомнил си какво казал на Синди: без пари си мъртъв. Погледнал я. Тя седяла неподвижна, забила поглед в предното стъкло, с полуотворени устни — лицето ѝ било самото нещастие. Известно време, помислил си той, ще страда, но тя е млада. След година-две той ще бъде за нея само романтичен спомен. Протегнал ръка и потупал нейната.

— Всичко ще се оправи, Синди — казал. — Винаги накрая всичко се оправя.

Тя не го погледнала, но с другата си ръка стиснала неговата.

По-късно спрял пред хотел „Бийч“ в Дейтън Бийч.

— Почакай тук, Синди — казал той. — Няма да се бавя.

По време на пътуването те почти не били разговаряли и Синди била отчаяна. Почувствала, че загубва човека, който означавал толкова много за нея. Между тях се била вдигнала бариера и тя се страхувала от онова, което той искал да направи.

Елиът отново се обадил на Хъмфри от телефонна кабина.

— Господин Хъмфри — казал Елиът веднага щом го свързали, — можете да махнете хората, които са ми по петите. Не се опитвайте да ме намерите. Ще ви изпратя марките с препоръчано писмо. Ще ги имате вдругиден. Единственото условие е да не се опитвате да ме намерите. Ако се направите на много хитър и ме хванат, уверявам ви, никога няма да получите марките. Разбрахме ли се?

— Ако марките не са ми на бюрото вдругиден — с рязък глас отвърнал Хъмфри, — тръгваме след тебе. Имам запис на гласа ти. Ще бъде най-голямото преследване на човек, което е виждала тая страна. Имаш срок до вдругиден и ако не си ги изпратил, много ще загазиш.

Можеше да бъде сценарий на филм с Джеймс Бонд, помислил си Елиът. Е, добре, марките ще пристигнат и той няма да загази.

— Ще се надяваме пощите да не стачкуват — казал и затворил.

Веднага щом затворил телефона след разговора с Радниц, Вин отишъл в стаята си и си опаковал багажа. Мисълта, че след много кратко време ще разполага с един милион долара, му приповдигнала настроението и той за малко щял да се изкуши да остави всички стари дрехи, като си помислил, че много скоро ще може изцяло да поднови гардероба си. Щом напълнил сака, обходил с поглед стаята, уверил се, че не е оставил нищо, сложил 38-калибровия пистолет в задния си джоб и занесъл сака във всекидневната.

Запалил цигара и отишъл до прозореца. На Джоуи щяло му отнеме поне час да стигне до центъра на града, да вземе марките и да се върне. Е, Вин нямал нищо против. Можел да почака... стига само Джоуи да се върне. Вин си казал, че Джоуи е такова безгръбначно, та щял да вземе да ги донесе. Ухилил се на себе си, като се сетил как бил уплашил Джоуи до смърт с едно шишенце капки за очи.

Докато стоял на прозореца, си мислел за Радниц. Той може да се окаже опасен. Ами ако се опита да го изиграе? Един милион са страшно много пари. Радниц няма да му ги даде на ръка.

Вин потъркал брада, докато мислел. Как да постъпи?

След известно време, когато главата вече го била заболяла от мислене, решил, че ще се срещнат с Радниц в неговата банка. Пред свидетел от банката Вин ще му предаде марките и ще получи подписан чек. Това му се сторило безопасен и единствен начин да не бъде

изигран. Радниц ще трябва да остане в банката, докато парите бъдат прехвърлени в Ню Йорк, в банката на Вин. Доволен от решението на проблема, той продължил да чака, а умът му се реел в бъдещето. Майчице! Какво може да направи с всичките тия мангизи! Винаги е искал да си има яхта. Значи ще си купи яхта. Ще си купи един от ония големи имоти на Бермудите, които бил виждал само по лъскавите корици на списанията. Ще си напълни къщата с мадами. Господи! Ще си отживее! После, когато му се прииска да се разнообрази, ще се качи на борда на яхтата си с някое по-специално гадже и ще отплава нанякъде. Ето така се живее! Вин се намръщил. Два дни... и щял да получи ключа от вратата към нов богат и вълнуващ живот!

Продължил да мечтае и да чака, а стрелките на часовника му бавно се премествали. На Вин не му пречело, че чакал. Какво го интересувало, когато съзнанието му рисувало цветни картини на толкова изпълнено с различни нови неща бъдеще?

Вин видял Джоуи да идва по пътеката към къщата. Наблюдавал го. Жизнената подскачаща походка и освободеното, почти щастливото лице на Джоуи го озадачили. Сякаш получавал милион, а не го загубвал.

Вин отишъл до външната врата и я отворил рязко, когато Джоуи бил вече на стълбите.

— Взе ли ги? — запитал Вин, съзнавайки, че гласът му трепери.

— Взех ги — отвърнал Джоуи и влязъл вътре, като минал покрай Вин.

Вин го последвал.

— Дай! — той хванал ръката на Джоуи. Лицето му лъщяло от възнение и алчност.

Джоуи му дал запечатан плик. Вин го сграбчил и го разкъсал. В него имало найлонов плик, съдържащ осемте марки. Той ги зяпнал с блеснали очи.

— Не изглеждат кой знае колко скъпи, нали?

Джоуи се отдръпнал, но продължал да го наблюдава.

— Много неща не изглеждат кой знае как — тихо промълвил той. — Ти и аз също не изглеждаме кой знае как.

Вин не слушал. Наслаждавал се на марките. Най-накрая ги сложил в джоба си.

— Е, аз тръгвам, Джоуи — казал той. — Помисли си само: аз — богат! Човече, ще се побъркам от кеф! Кажи му на онова чучело, дето се правеше на кинозвезда, да си го начука. Той си мислеше, че е много умен. Кажи му, че аз съм по-умен.

Той отишъл да си вземе чантата, а Джоуи го гледал, без да продума.

Вин се спрял и го погледнал.

— Не говориш много, а, Джоуи?

— Какво толкова да кажа, освен дето се радвам, че си отиваш — тихо казал Джоуи. — Надявам се, че ще си живееш добре с парите. Тръгвай. Дон може да се върне вече.

— Да. — Вин тръгнал към вратата, после отново се спрял. — Довиждане, Джоуи. Следващия път като се видим, ако това изобщо стане, ще ти купя пура.

И той бързо изтичал по пътеката към „Ягуара“ си.

Джоуи си поел въздух — дълго, дълбоко. И така, сега целият риск, опасност, заплаха от ченгетата свърши, помислил си. Трябва да внимава как ще обясни на Синди всичко това. Може би ако й даде добро обяснение, тя ще се опомни и ще разбере, че техният начин на живот е най-добър. Той се отпуснал на стола, почувствал се внезапно уморен и депресиран, но знаел — сигурен бил, — че е постъпил правилно. На кого са му притрябвали толкова пари? Не е нужно да имаш пари, за да си щастлив. Затворил очи и започнал да репетира какво ще каже на Синди.

— Тъй като сте писател, господин Кембъл — каза Барни, след като изпи може би шестнадесетата си бира, — не е нужно да ви казвам, че след всяка история остават свободни нишки. Може би ще се изненадате, но когато аз разказвам някоя история, обичам да върви. Обичам да завържа колкото е възможно повече нишки.

Казах, че по това се познава добрият писател и че му прави чест. Той примигна срещу мен, несигурен дали не го будалкам, но накрая реши, че не.

— Разказването на история е като рисуването на картина — продължи той. — Когато най-накрая я завършиш, сядаш да я погледаш

и откриваш, че трябва да пипнеш още оттук-оттам, за да стане съвършена.

Аз кимнах.

— Е, сега ще се върна към едно ъгълче от картината ми, което може да си помислите, че съм изоставил. — Той погледна навъсено през опушения претъпкан бар и нетърпеливо махна с ръка.

Сам си проби път към тълпата, носейки седемнадесетата бира и още един застрашителен хамбургер.

— Пак ли ще ядеш? — запитах аз не защото ми се свидеше да плащам за ужасната ненаситност, а защото ми беше трудно да повярвам, че който и да било човек на едно седане може да погълне три такива сочни блюда плюс две дузини подлютени наденички.

— Среднощната ми закуска — сериозно обясни Барни. — Ако не се наям, не мога да спя добре. А нещото, което най-много обичам, освен бирата и говоренето, е да се наспя добре.

Казах, че разбирам.

— И така — заразказва отново той, като започна да си реже хамбургера. — Нека се върнем за момент на двете хипита, за които ти споменах в началото на историята: Лари и Робо. — Той сдъвка залька си и ме погледна въпросително. — Спомняте ли си ги?

Казах, че си ги спомням. Бяха ония двамата, на които бе налетял Вин, когато се срещнал за първи път с Джуди Ларимор — двамата, с които Вин се беше сбил и ги бе посритал, дори разбил носа на Лари.

Барни одобрително кимна.

— Това обичам у професионалистите — каза. — Следите разказа. Знаете ли какво? Често разказвам на разни нещастници по някоя история и като се опитам да им напомня нещо, дето съм им споменал, разбирам, че са заспали.

Казах, че винаги има такава опасност, когато разказваш истории.

— Да. — Той мрачно се замисли, после продължи: — Лари и Робо били двама млади тъпанари, които тичали по гаджета, пушили марихуана, размотавали се и общо взето досаждали. Не че нещо. Просто следвали модата на времето си. — Барни разлюля бирата в чашата си и поклати глава. — Проблемът е там, господин Кембъл, че на хлапаците в днешно време им е много лесно да изкарват пари.

Когато ги спечелят, почват да правят глупости. Тези двама хулигани работели във фабрика за гърмящи змии. Работата им била да свалят кожата на змиите, а други хлапаци ги консервирали. Не звучи като много интересна работа, нали? Може да се учудите, но те се били организирали добре и така или иначе успявали да си докарат сто и двайсет долара на седмица. Добри пари, а?

Казах, че нищо не може да ме съблазни да пипна гърмяща змия — жива или мъртва. Барни сви устни.

— Това е заради артистичния ви темперамент, господин Кембъл. Тия хлапаци не са като вас.

Казах, че на консервната фабрика ѝ е все едно.

— Да. — Барни отхапа пак от мазния хамбургер. — Та значи тези двамата ги били изписали от болницата точно когато Вин се качвал на „Ягуара“, за да отиде при Радниц. На Лари му били оправили носа, макар че все още го болял, а Робо бил спрял да пикае кръв. Когато Вин го бил ударил в бъбреците, му се повредили пикочните канали. В главите им се въртяла само една мисъл и тя била да си отмъстят на Вин. Не само че в болницата прекарвали ужасно — главната сестра ги накарала да се измият, — но и загубили пари, защото когато спрели да дерат змии, спрели да печелят. Така че били в доста кофти настроение. Били си говорили в болницата и били стигнали до заключението, че щяло им бъде доста трудно да набият Вин. Не им се искало да рискуват пак да ги докарат в болницата. Решили да разберат къде живее, да изчакат, докато излезе, после да се вмъкнат вътре, да направят всичко на мат и маскара и да полаят дрехите му с киселина. Тази идея им харесала, защото нямало риск за тях и щели да накарат Вин да се хапне отзад. Първата стъпка била да открият къде живее.

Държавната болница се намирала на един хвърлей от хотел „Белведере“. Докато двамата слизали по стъпалата на болницата, забелязали как Вин паркира синия си „Ягуар“ пред хотела. Видели го как заключва колата и се изкачва по стълбите на хотела към внушителния вход. Спогледали се. Хрумнала им една и съща мисъл и те без колебание прекосили улицата и се приближили до сградата.

Когато стигнал пред хотела, Вин открил, че не е толкова самоуверен, колкото трябвало да бъде. Спомнил си предупреждението на Елиът за Радниц. Елиът бил казал: „Той е голяма клечка и е опасен. Може да те хване с един пръст и да те размаже на стената.“ Макар да

му се бил изсмял, това било впечатлило Вин и сега, когато трябвало да се изправи лице в лице с Радниц, се чувствал неловко. Трябва да е луд, казал си той, докато шофирал по булевард „Парадайз“, да занесе марките в хотела. Било възможно Радниц да е осигурил въоръжена охрана, която да му изпразни джобовете и да го изхвърли. Така щял да направи Вин, ако бил на мястото на Радниц. Той спрял до тротоара, извадил найлоновия плик, в който били марките и го пъхнал под постелката на пода на колата. Оправил отново постелката, като си казал, че на никой няма да му хрумне да търси такова скривалище.

Тук Барни спря и придоби презрителен вид.

— Сигурен съм, че човек с вашата интелигентност, господин Кембъл, никога няма да остави марки на стойност един милион долара в колата си. Бихте предвидили вероятността да ви откраднат колата, но както вече споменах, Вин не бил много интелигентен и съобразявал бавно. Затова постъпил така.

— А сега — казах аз — ти ще ми кажеш, че колата е била открадната?

Барни ме погледна с празен поглед, наведе се напред и без да обръща внимание, че съм го прекъснал, продължи:

— Вин попитал за господин Радниц и си казал името. Не го оставили да чака много и това донякъде възвърнало увереността му. Радниц го приел в голямата си всекидневна.

Веднага щом Холц затворил вратата, оставяйки двамата мъже насаме, Радниц рязко запитал:

— У вас ли са марките?

— У мен са. Вие предлагате един милион... така ли е?

Радниц кимнал.

— Преди да се разделя с тях — казал Вин, все още неуверен в себе си, — искам парите да се внесат на мое име в банката ми в Ню Йорк.

— Това може да се уреди — казал Радниц и протегнал ръка. — Покажете ми марките.

— Нали не си мислите, че може да съм ги взел със себе си — отвърна Вин намръщен. — Не се доверявам на никого. Ще се срещнем във вашата банка днес следобед. Така ще имам време да отида и да взема марките оттам, където са. Пред свидетел ще ви ги покажа, а вие ще наредите вашата банка да телеграфира на моята в Ню Йорк, че по сметката ми се внасят един милион долара, и после ще ви дам марките, не преди това.

Радниц го погледнал и студенината в жабешките му очи накарала Вин да се размърда неловко.

— Чудесно — казал той. — Елате в „Калифорния & Мючуъл Банк“ в три часа. Попитайте за господин Сандерсън. — Той спрял за момент и продължил. — Опишете ми тези марки.

Вин му ги описал.

— Осем ли са? — запитал Радниц.

— Да.

На Вин му било трудно да повярва, че този човек изобщо не трепва при мисълта да плати такава огромна сума. Почудил се дали да се опита да повиши цената, но у Радниц имало нещо, което го плашело. В края на краищата, казал си той, един милион, по дяволите, си е един милион!

— Трябва да ви предупредя, че ако не донесете марките и ми загубите времето — продължил Радниц с тих гърлен глас, — ще ви накарам да съжалявате, че сте се родили.

Тази заплаха разтърсила Вин.

— От вас парите, от мен марките.

— В такъв случай остава уговорката за три часа следобед — завършил Радниц и с жест му показал да си върви.

Вин се качил на бързия асансьор и слязъл на приземния етаж. Какъв дървенияк бил тоя Елиът! Толкова много шум! Богатият тъпанар дори не бил се поколебал, дори не бил се опитал да свали от цената на марките. Толкова добре се почувствал, че му идело да танцува джигата. Вратите на асансьора се отворили и той погледнал часовника си. Било 12.55. Имало два часа за убиване. Какво прави човек, ако има да убие два часа време, когато му предстои да получи милион? Вин знаел отговора за себе си: поръчвал си едно питие и богат обяд — и Вин щял да направи точно това. Извадил си портфейла и проверил с колко пари разполага. Имал двадесет и пет долара — това били всичките му пари.

Щял да предпочете първокласно ястие. Защо да се тревожи? След два часа щял да е милионер.

Без да знае, че Лари, полускрит зад отворен вестник, го наблюдава, Вин закрачил към бара и си поръчал двойно уиски с лед. Докато чакал, той махнал на сервитьора и му казал, че иска маса в ресторанта. Сервитьорът отвърнал, че ще се уреди.

Лари се бил приближил до входа на бара и чул разговора. Бързо прекосил фойайето и излязъл отвън на слънце, където го чакал Робо.

— Ще плюска — обяснил Лари. — Имаме много време. Надолу по улицата има аптека. Иди да купиш бинт, ама побързай.

Робо се ухилил и се затичал.

След като си изпил питието, Вин наперено влязъл в ресторанта и бил заведен на самостоятелна маса. Богатите клиенти, които тъпчели храна в устите си, го изгледали и повдигнали вежди — този опърпан нахалник не бил от тяхната класа. Но на Вин хич не му пукало. Седнал и обходил с поглед претъпкания ресторант с подигравателна усмивка на устните. Казал си, че не пада по-долу от който и да било сред тези глупаци. След два часа щял да притежава един милион долара! След около месец щял да си има собствена къща и яхта. Това щяло да бъде последният път, когато яде сам. Всяка кукличка в радиус от пет мили щяла да драпа за него, щом веднъж се разчуело колко е богат.

Малко се затруднил с менюто, защото било на френски, но любезният метр д'отел бил до него, за да му помогне. Най-накрая той се оставил на метр д'отела да му избере ястието: пушена змиорка с пилешки гърди и сос от омари.

Докато Вин ядял, Робо се върнал от аптеката и отишъл при Лари, който чакал на паркинга пред хотела.

Понеже двамата били лежали в болница, където били принудени да се мият, брадите и дългите им коси сега били чисти и те изглеждали точно толкова прилични, колкото всички други младоци, дошли на почивка в Сити, така че никой не им обърнал внимание, когато се приближили към „Ягуара“ на Вин. Робо прикривал Лари, който отвъртял капачката на резервоара, размотал малко бинт и пъхнал единия му край вътре. После размотал още от бинта и го скрил под колата. Всичко това било извършено за секунди. С клечка кибрит подпалил бинта и той започнал да тлее и огънчето се заизкачвало нагоре към резервоара.

Разполагали с около две минути да се махнат — достатъчно време. Били стигнали някакви отдалечени палмови дръвчета, когато „Ягуарът“ с все марките, струващи един милион долара, избухнал с трясък и разтърсил няколко от прозорците на хотела.

— И така, господин Кембъл — каза Барни, — това май беше цялата история. — Той погледна празната си чаша, после стенния часовник насреща си. Стрелките показваха два и петнадесет. — Трябваше да съм си легнал вече.

— Останаха нишки за разплитане — отвърнах аз. — Какво ще кажеш за още едно, преди да се разотидем? Аз ще си взема уиски. Ти?

Тънките малки устни на Барни се разляха в усмивка.

— Никога не съм отказвал малко скоч — каза и щракна с огромната си ръка към Сам.

— Първо, какво стана с Джуди Ларимор? — запитах.

Дебелото лице на Барни изрази неодобрението му.

— Ще я намерите в клуба „Адам и Ева“ по всяко време. Тя си е същата... търси си момчета с пари, може малко да е напълняла, може малко да е погрозняла, но си е същата стара свалячка.

Сам дойде и ние му поръчахме уискитата.

— А Вин?

— Не е нужно да ви казвам, че Вин се хапнал отзад, когато портиерът дошъл и попитал дали някой не притежава син „Ягуар“ с нюйоркска регистрация. Бързината, с която Вин изхвърчал навън, трябва да е счупила всички рекорди за сто метра спринт. Гледката го смразила. Колата съвсем за нищо не ставала и той осъзнал, че милионът бил вече само мечта. Стоял там, пребледнял, едва дишал, а Робо и Лари го наблюдавали от безопасно разстояние и умирали от кеф. После някой сложил ръка на рамото му и го накарал да се обърне. До него стоял Холц и тихо го запитал:

— Марките в колата ли бяха?

Вин кимнал безмълвно.

— В такъв случай съжалявам за вас — казал той и се върнал в хотела да докладва на Радниц.

По-късно ченгетата хванали Вин, докато се опитвал да се качи на стоп до Джаксънвил. Без пари, без дори малкото си принадлежности — бил го загазил. Някой нещо бил подшушнал на ченгетата, не е нужно да ви казвам кой. Хотелският детектив от Маями го разпознал и Вин влязъл на топло за пет години — за кражба с употреба на насилие.

Сам донесе уискитата. С пиянско достойнство Барни се наведе напред и чукна чашата си в моята.

— За ваше здраве, господин Кембъл — каза той. — За вашето отлично здраве.

— А Елиът?

Чудех се дали уискито няма да му дойде много, та да не чуя края на историята, но не било нужно да се тревожа: капацитетът на Барни май беше безграничен.

— Елиът? — Барни повдигна тежките си рамене. — Не сте прочели? Когато Джоуи разказал на него и на Синди какво бил направил и защо и когато Елиът разбрал, че повече няма откъде да изкара пари, се ухилил, тръснал глава и казал на Джоуи, че е постъпил точно както трябва.

Джоуи не го интересувало какво мисли Елиът. Загрижен бил единствено как ще реагира Синди. Тя седяла и гледала Елиът и лицето ѝ накарало Джоуи да се почувства зле, но той все си повтарял, че тя е още млада и след някоя друга година, може и по-малко, вече ще е забравила Елиът.

Елиът казал, че ще отиде в Холивуд. Все още имало шанс агентът му да му намери работа. Нито той, нито Синди, нито Джоуи вярвали в това, но никой не се опитал да го разубеди. Елиът се ръкувал с Джоуи и му пожелал успех. Казал, че ничия друга компания не му е била така приятна. Това зарадвало Джоуи, защото Елиът, изглежда, го казал от сърце. После Елиът се обърна към Синди.

— Казах ти, Синди — подел той, — ние не сме един за друг. Забрави ме... — Той ѝ се усмихнал. — Довиждане.

Излязъл от къщата, без дори да я докосне, и в отчаянието си Синди скрила лице в ръцете си и си изплакала душата.

Джоуи не се опитал да я утеши. Отишъл до прозореца да гледа как Елиът се качва на „Алфата“ и потегля. Спомнил си какво му била казала Синди. Елиът ѝ го казал: „Без пари си мъртъв.“ Когато колата изчезнала зад ъгъла, Джоуи се сбогувал с Елиът завинаги.

Барни допи уискито си и въздъхна със задоволство.

— По пътя за Холивуд „Алфата“ на Елиът катастрофирала с една кола, карана от пиян шофьор. Елиът починал на място. — Барни подсмръкна и обърса носа си с длан. — Пияният се клел пред полицаите, че Елиът имал много място и можели да се разминат, ама кой ти вярва на пиян. Както и да е, катастрофата спасила Елиът от самоубийство, защото точно това щял да направи, ако се съдело по всичко, което говорели за него. — Барни спря и поклати глава. — Странна е съдбата, нали?

— Може и така да се каже — отговорих. — А Синди и Джоуи... още ли работят в Сити?

— О, не — поклати глава Барни. — Синди и Джоуи са в Кармел. Имат си красива малка къща и вече не крадат. Сега са това, което би могло да се нарече уважавани хора. Джоуи се грижи за къщата, коси тревата два пъти седмично и пазарува. Синди работи в много свестен хотел — на рецепцията, мисля, че се казва. От това, което чувам, а както вече знаете, господин Кембъл, аз чувам всичко, тя е толкова щастлива, колкото може да бъде едно красиво момиче без съпруг.

Историята не ме задоволи докрай.

— Как стана така, че си имат къща в Кармел? — запитах.

Барни потисна оригването си. Погледна празната си чаша и въздъхна.

— Пийни още едно преди тръгване, Барни — казах му аз. — Нека да проследим всички нишки, преди да си легнем.

— Това е добра идея, господин Кембъл — съгласи се Барни и даде знак с ръка. Сам донесе още две уискита.

— Почти цяла друга история — започна Барни, като галеше чашата и клатеше глава. — Един час след като Елиът си бил заминал, когато Синди си изплаквала очите, а Джоуи я чакал да се утеши, пред къщата спряла лимузина с шофьор. Възрастен човек слязъл от нея и натиснал звънеца.

Стреснат, Джоуи отворил вратата.

— Името ми е Пол Ларимор — казал човекът. — Една млада дама живее тук, надявам се... бих искал да я видя.

Горкият Джоуи веднага почувствал студени тръпки по гърба си. Привидели му се картини с безмилостни полицаи, които идват и закарват Синди в затвора.

Синди се показала на вратата. Опитала се да се усмихне на Ларимор.

— Съжалявам — казала тя. — Аз ви взех марките. Знаем, че не трябваше да го правя.

На Джоуи му прилошало — как можела Синди да постъпи толкова глупаво, — но Ларимор само се усмихнал и попитал дали може да влезе. И те го поканили, и Джоуи видял, че Ларимор носи стария класьор, който Синди му била оставила.

— Не се извинявайте — казал Ларимор, вече седнал. — Вие ме спасихте от неприятности. Никога не би ми стигнал куражът да се разделя с тях, а рано или късно те щяха да ми донесат неприятности. Като ги взехте, вие ме спасихте от вероятна присъда и затвор. Надявам се, че вече не са у вас?

— Не, господин Ларимор. Един човек ги продаде — казала му Синди.

— Не завиждам на онзи, който ги е купил. — Ларимор вдигнал рамене. — Но няма значение, стига вие да не пострадате. — Той помълчал малко, после сложил стария класьор на масата. — Донесох ви класьора. Като го разглеждах по-внимателно, открих много рядка марка — погрешно отпечатана. Искам я и ще ви платя дванадесет хиляди долара за марката и класьора.

Барни довърши питието си.

— Ето така се сдобиха с къщата в Кармел, господин Кембъл. Странно как се подреждат нещата, нали? — Той се прозя и се протегна. — Май вече е време за лягане. — Прекрати протягането и ми намигна. — Нека ви напомня, че няма много нещо — ако изобщо има, — което да не знам за този град. Когато ви се прииска да чуete още някоя история, знаете къде да ме намерите.

Останах замислен известно време, после му благодарих.

— Тъжно е за Елиът — казах. Барни сбърчи дебелия си нос.

— На него му е по-добре мъртъв, господин Кембъл. Не изпитвам симпатия към хора, които не могат да се погрижат за парите си. — Той

се втренчи в мен. — Вие всъщност споменахте още една двадесетачка, господин Кембъл? Толкова ми дадохте и миналия път.

— Така ли? — Връчих му банкнота от двадесет долара. — Е, за теб не може да се каже, че не се грижиш за парите си, нали, Барни?

— Точно така. — Той пхна банкнотата в задния джоб на панталона и се изправи. — Лека нощ, господине, приятни сънища.

Гледах го как се заклатушка през бара и излезе в горещата звездна вечер, после станах да уредя сметката със Сам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.